

Hạ Thu

BỔNG LÀ CHIÊM BAO

Chương 1

Lại trễ nữa rồi!

Lắc đầu nhìn cái ống khóa to đùng, lạnh lùng cài chặt 2 cánh cửa vào nhau, Minh Đăng nhẹ nhún vai thở ra 1 cái dài.

Trách ai bây giờ tất cả cũng tại cô thôi. Đã biết cửa sẽ đóng lúc 10 giờ. Ai bảo cô tham công ham việc làm gì để về trễ chứ?

Dùng tay áo quẹt ngang dòng mồ hôi tuôn rỗng trên trán, Minh Đăng dắt xe đạp trở ra. Đã trễ, cho trễ luôn, đói rồi kiếm gì bỏ bụng đã. Hôm nay, kiếm thêm được 2000, Minh Đăng cho phép mình được xài sang, vào quán cháo lòng ông Tư Đản.

"Cho con tô cháo lòng 2000 đi chú" Đêm khuya, vắng khách, giọng Minh Đăng gọi to nghe vang lảnh, thu hết sự chú ý của mọi người. Ai cũng quay đầu lại, nhưng cô vẫn thản nhiên. Kéo cái ghế nghe cái rộp:

– Bỏ con ít thịt, cháo nhiều 1 chút. Nhanh lên đi, con đói quá trời.

Rút 2 đôi đũa ra khỏi ống, gõ gõ vào nhau cô bỏ mặc đám khách ăn cháo khuya chụm đầu vào nhau bàn tán. Nước bọt tứa ra đầy lưỡi, cô lim dim mắt mơ màng, mừng tượng vị cháo ngon lành 1 lát sẽ được ăn.

Cô ta làm nghề gì thế nhỉ? Đám khách ăn khuya chịu không sao đoán nổi. 1 tay anh chị lấy lưng chằng? Này nhé! Cứ nhìn điệu bộ ăn mặc của cô ta

thì biết. Gái nhà lành đâu ai đi nón lười trai quay ngược trên đầu như thế? Ai lại mặc áo thun cũ rách với cái quần jean chẳng chít trăm mảnh vá như vậy chứ? Lại còn cách ăn nói ngang tàng, đi đứng nghênh ngang chẳng sợ ai. Cháo người ta 5000/tô, mà bảo bán 2000 nghe xuôn rớt.

Tội nghiệp chú Tư, chắc phải ép lòng bán đồ tô cháo quá. Nhưng.... bán lỗ sao chú lại cười, lại nói năng vui vẻ như vậy? Thật là khó đoán.

Tò mò quá! 2 thanh niên ngồi ở chiếc bàn đối diện khẽ bấm tay nhau. 1 lát phải theo dõi thử coi cô ả ở đâu, làm gì? Con đường này xưa nay nổi tiếng an ninh trật tự. Đâu thể để bọn giật dọc lưu manh xuất hiện làm ảnh hưởng đến môi trường lành mạnh của các sinh viên đại học.

Không phải chờ lâu, Minh Đăng ăn xong tô cháo thật nhanh, uống luôn 1 lúc 2 ly trà đá, cô mới trả tiền đứng dậy. Còn lễ phép gọi chiếc xe lại nhà ông Tư nữa.

– Được không đó, hay là ở lại ngủ đi.

Nhìn theo cô, ông Tư cứ ngại.

Minh Đăng lắc đầu cười tươi:

– Dạ không sao. Gì chứ.... mấy vụ này, cháu quen rồi.

Nói xong, cô xách chiếc túi vải đứng lên, bằng mình ra bóng tối. 2 thanh niên vội đuổi theo.

Thì ra bài đáp của cô hôm nay là ký túc xá của cái sinh viên. Chà! Anh thanh niên nghe giận run trong bụng. Thật là.... vô lương tâm quá! Sinh viên người ta nghèo khổ, còn nỡ lòng trộm. Không được, phải tìm cách báo cho bảo vệ. Lại bấm tay nhau, 1 thanh niên lặng lẽ rời chỗ nấp.

Nhìn trước, nhìn sau không thấy ai, Minh Đăng bắt đầu bám tay lên song sắt leo vào. Bàn chân thoăn thoắt, cô như thục lòng từ vị trí trên khung cửa. Chỉ còn mấy bước nữa thôi là cô xuống đất rồi.

– Ai đó, đứng lại!

Ánh đèn pin chột lóe lên, rồi bác bảo vệ cùng 2 gã thanh niên hằm hằm cầm gậy sắt bước ra. Giật mình, Minh Đăng buông tay rơi té bịch luôn xuống đất. Cùng lúc, ánh điện lóe lên sáng lóe 1 vùng.

– Này cô kia, nửa đêm leo tường rào làm gì chứ? - Quắc mắt, bác bảo vệ quát to.

Chưa kịp trả lời, Minh Đăng đã nghe gã thanh niên đứng bên trái cướp lời:

– Còn phải hỏi, ăn trộm là cái chắc.

À! Thì ra là 2 gã lẻo mép này! Bây giờ Minh Đăng mới nhận ra 2 gã thanh niên đã cùng ăn cháo với mình. Giận dữ, cô trừng mắt:

– Đồ dư hơi.

– Cô kia, trả lời mau, cô vào đây àm gì? - Bác bảo vệ lại nghiêm giọng nhắc.

Minh Đăng vội mỉm cười:

– Cháu về trễ, bác Ba, bác không nhận ra cháu sao?

– Cô là... - Bác Ba ngờ ngợ.

Minh Đăng vội rút thẻ sinh viên trong túi áo ra:

– Dạ cháu là Minh Đăng, cháu là sinh viên, bác xem đi.

Đúng rồi!....Nhìn hình rồi nhìn kỹ mặt cô, bác Ba gật đầu rồi thắc mắc:

– Nhưng sao cô về trễ vậy? Cô biết ni quy của ký túc xá chứ?

– Dạ, cháu biết...nhưng.... bác thông cảm....ba cháu bị bệnh phải vào bệnh viện. Từ sáng giờ... cháu phải lo lắng cho ba nên....

Minh Đăng nói láo như đang trả bài. Bác bảo vệ gật gù:

– Nếu vậy thì vào đi.

– Dạ cảm ơn bác

Nhảy lên vì mừng, Minh Đăng lườm 2 gã thanh niên 1 cái dài rồi mới tung chân sáo chạy đi. Hú vía! Thoát nạn rồi!

o O o

Là học trò, dù học lớp 1 hay đã vào đại học, ai cũng mong, cũng muốn mau đến ngày chủ nhật, để được nghỉ ở nhà.

Vậy mà.... với Minh Đăng thì ngược lại. Cô chẳng thích ngày chủ nhật tí nào. Đối với cô đó ngày dài nhất trong tuần. Thật, không có gì ngán bằng phải vào ra thơ thẩn, hết đứng rồi nằm trong căn phòng tròn vẹn 30 mét vuông này.

Phòng của cô nằm ở tầng 1, cạnh cầu thang nên ồn ào lắm. Thêm vào đó, căn phòng của cô lại chứa cùng 1 lúc 5 cô gái đẹp. Nên....nó lại là trung tâm cho các chàng dòm ngó. Họ gọi phòng của cô là "lâu đài của các giai nhân".

Trừ 1 mình cô ra, 4 đứa tụi nó, kể cả Mẫn Nghi, đứa nào cũng tự hào, cũng thích cái danh hiệu được gọi này. Ngày ngày ra sức lau chùi, quét dọn căn phòng, thậm chí hái cả hoa về chưng nữa. Chúng cố ý làm cho lâu đài của cái giai nhân nổi hẳn lên.

– Ê, tụi bây đứa nào mới chà bàn chải của tao vậy?

Giọng Thu Trang chợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Minh Đăng. Ngẩng đầu lên, không cần nghe bọn chúng cãi nhau cô cũng biết thủ phạm đó là mình. Lúc sáng dậy sớm quá, cô ba chớp, ba nháy đã rút nhầm bàn chải của nó đây mà.

– Minh Nguyệt, mà biết gì không?

Vừa xong vụ bàn chải, không để cho tai Minh Đăng được rảnh, Mỹ Huyền lại khêu vai Minh Nguyệt:

– Thì ra Hải Cơ lớp điện tử là người yêu của con nhỏ Lệ Hằng mà ả!

– Cái gì? Hải Cơ đẹp trai mà yêu con nhỏ Hằng xấu xí ấy à? Thiệt là uổng quá!

Thu Trang cướp lời Minh Nguyệt.

– Còn nữa nhe, Tín Đại lớp sinh, yêu con Châu Hóa - Mỹ Huyền lại tiết l.

– Trời đất...- Minh Nguyệt kêu trời. - Tí Đạ chắc điên rồi. Con nhỏ Châu đó mập thù lu.

Nghe mà phát ứa gan. Minh Đạ ném mạnh quển sách đứng lên bỏ ra hành lang đứng. Cô không muốn cãi lại chúng trong buổi sáng đẹp trời này. Ngày mai có bài kiểm tra quan trọng phải giữ cho đầu óc thanh thản. Cả 1 quển tập đây, sáng giờ, cô chỉ học được mấy trang thôi.

Thật không hiểu, cô thật không hiểu sao bọn tụi nó lúc nào cũng đề cao con trai như vậy. Mở miệng là khen, là xuyết xoa tội nghiệp cho tên này tên nọ quen phải mấy đứa con gái chẳng ra gì.

Ừ, thì mập, thì xấu đó, có sao? Còn hơn lũ con trai vô tích sự. Vừa tham lam vừa ích kỷ, lúc nào cũng tự cao, tự đại cho mình hơn thiên hạ. Hơn ai thì hơn. Xin lỗi nhe! Đám tụi bây không qua nhỏ Minh Đạ này nổi.

Không tin thì thử đi. Xem cái gì các người làm được mà Minh Đạ này không làm được? Từ đầu tóc, quần áo đến đánh lộn. Thậm chí cả hút sách, rượu chè, cờ bạc. Môn nào các người có là Minh Đạ này cũng có, ngay cái tên Minh Đạ cũng vậy, cũng đâu thua gì tên của con trai.

Từ lúc nào mình có ý tưởng ăn thua cùng lũ con trai ấy. Minh Đạ không nhớ nữa. Nó như 1 ấn thị đã ăn sâu vào máu thịt của cô rồi. Cô chỉ mang máng nhớ qua lời mẹ kể. Ngày xưa, vì ham con trai quá.... ba mẹ đã bắt cô phải giả trai.

Vì phải giả trai từ ngày lúc mới lọt lòng, nên mọi điệu bộ cử chỉ của cô giống hệt 1 thằng con trai vậy. Có người thân thương bằng bố vẫn không phân biệt được. Bản thân cô cũng thế. Cũng đinh ninh, mình là 1 thằng con trai chính hiệu.

Cô ghét lũ con gái dịu dàng, quần này, áo nọ mè nheo, vòi vĩnh mẹ cha đủ thứ. Đến trường cô chỉ chơi với đám con trai. Cùng chúng đánh chổng nháy rào, đánh lộn.

Mãi đến năm 13 tuổi. Chuyện cô là gái mới bại lộ ra. Hôm đó... vào giờ lý cô giáo gọi cô lên trả bài trước lớp. Lúc đứng dậy, đi lên bảng, Minh Đăng mới hay dưới chỗ ngồi mình ướt đẫm. Thằng bạn ngồi kế bên la lớn:

– Cô ơi... Minh Đăng nó bị thương rồi, chảy máu quá trời.

Cả lớp xôn xao bu lại, cô giáo cũng thất kinh hồn vía vội đưa Minh Đăng đến phòng Y tế kiểm tra. Chiếc quần được tut xuống trước đôi mắt kinh hoàng của cô y tá và thầy chủ nhiệm. Bao lâu nay, họ cứ ngỡ Minh Đăng là con trai chứ?

Tin đồn được lan ra. Minh Đăng nghe xấu hổ vô cùng. Chạy ù về nhà, đóng chặt cửa, cô thề sẽ không đi học nữa, mặc cho mẹ cô năn nỉ thế nào.

Cả thầy giáo, cả mẹ, tất cả mọi người chẳng 1 ai có thể thuyết phục được Minh Đăng đến lớp, chỉ có Mẫn Nghi. Phải, Mẫn Nghi cô bạn nghèo chung xóm đã cùng lớn, cùng học với cô mới có thể làm cho Minh Đăng đi học lại bằng 1 câu nói vô tình:

– Làm con gái có gì mà xấu chứ? B con trai ngon lém hả.

Có lẽ lúc đó, Mẫn Nghi không hiểu hết nghĩa câu mình mới nói đâu. Nó chỉ nghe người lớn nói rồi bắc chước nói lại thôi. Nhưng....không ngờ, câu nói vu vơ đó đã làm Minh Đăng nghĩ rất nhiều. Nó giận mẹ vô cùng. Sao lại bắt nó phải giả trai như vậy? B làm con gái rồi mẹ không thương nó nữa hay sao?

Ôm Minh Đăng vào lòng, bà khóc như mưa khi nghe cô hỏi. Lắc đầu, bà bảo, dù con có là gái hay trai thì lòng mẹ cũng vậy thôi. Vẫn yêu thương.

– Thế sao mẹ lại bắt con giả trai?

Đôi mắt xa vời. Bà như nghĩ rất lâu rồi bảo:

– Chuyện dài dòng sâu xa lắm, con không hiểu được đâu. 1 mai lớn lên mẹ sẽ kể.

Thời gian trôi qua, Minh Đăng lớn dần lên, cô đã quên lời mẹ hứa, nhưng.... cái ý tưởng coi thường con trai không phai nhạt trong tâm trí của cô. Càng lúc, càng khắc sâu hơn, cô nhủ lòng sẽ không bao giờ thua chúng.

Những ngày đầu đến lớp, phải làm 1 đứa con gái dịu dàng sau 13 năm làm 1 thằng con trai quậy phá, thật khó chịu cho cô. Cả đám con gái thì cứ tròn mắt nhìn mái tóc húi cua của Minh Đăng trong lúc lũ con trai cứ cười mãi chiếc áo đầm cô đang mặc. Có đứa táo tợn còn vạch tung cả váy cô lên.

– Minh Đăng, cậu học bài xong chưa?

Mẫn Nghi vừa từ thư viện trở về, thấy Minh Đăng đứng trầm tư dựa cột, cô lên tiếng hỏi.

– Chưa! Tụi nó làm ồn quá.

Gãi mạnh mớ tóc lòa xòa trên trán, Minh Đăng quay người lại cau mày khi nhận ra trong phòng mình sự hiện diện của mấy gã con trai. Hiểu ý, Mẫn Nghi nhẹ nhún vai:

– Mấy anh năm thứ 3 đó. Họ đang theo đuổi Mỹ Huyền với Minh Nguyệt.

– Và gã kia thì theo cậu phải không?

Hất hàm về 1 gã mặc áo ca rô, Minh Đăng khó chịu cúi đầu, Mẫn Nghi không đáp. Căn phòng này, trừ mỗi Minh Đăng ra, đứa nào cũng có người theo đuổi cả.

– Không được xiêu lòng đâu đấy - Minh Đăng đưa 1 ngón tay lên, giọng rắn đê - cậu phải nhớ ba của cậu cực khổ kiếm tiền là lo cho cậu học.

Không phải để cậu nhớn nhor cặp bồ đâu.

Nghĩ cảnh ba phải vất vả bên chiếc taxi đến tốt mịt mới về, đôi mắt Mẫn Nghi sụp xuống, rưng rưng:

– Tớ nhớ mà, vậy thì học bài đi.

Mỉm cười, Minh Đăng đập nhẹ vào vai bạn rồi ôm cuốn tập bước đi, Mẫn Nghi gọi đuổi theo.

Không trả lời, Minh Đăng chỉ tay lên tầng phượng cao trước mắt mình rồi chống tay nhảy lên thành lan can, cô thoăn thoắt chuyển cảnh như 1 chú khỉ con. Chốn yên bình thanh tịnh, học bài lý tưởng của cô là chạc cây cao đó.

Mỉm cười, nhẹ lắc đầu, Mẫn Nghi toan quay gót trở về thư viện. Bài đã thuộc lâu lâu. Nhưng... để tránh mặt Diệp Bản và để vui lòng bạn, cô quyết tâm học lại từ đầu.

– Thưa cô, vui lòng cho tôi hỏi phòng này có ai tên Minh Đăng không vậy?

Vừa quay lưng, chưa kịp bước Mẫn Nghi chợt nghe bên tai vang lên 1 giọng nam trầm. Quay đầu lại, đôi mắt cô mở tròn kinh ngạc, khi nhận ra người vừa cất tiếng hỏi mình là 1 thanh niên rất đẹp trai, rất lịch sự và cũng rất lạ. Tay cầm bó hoa, trông anh không giống sinh viên tí nào.

– Tôi muốn tìm Minh Đăng, cô ấy có ở đây không?

Thấy Mẫn Nghi cứ ngẩn người ra, anh mỉm cười hỏi lại:

– Dạ có. - Như chợt tỉnh, Mẫn Nghi gật đầu nhanh.

Chàng thanh niên mừng rỡ:

– Ô may quá! Cô ấy đâu rồi? Tôi phải tìm từ sáng đến giờ, đi rã cả cặp chân này đây.

Nhìn giọt mồ hôi rịn ra khắp thái dương anh, Mẫn Nghi biết anh không nói dối. Thường tình, cô hướng mắt lên tầng phượng gọi to:

– Minh Đăng, cậu có khách đến tìm.

– Ai vậy? - Đầu Minh Đăng xuất hiện sau tầng lá rậm.

Chàng trai vui vẻ:

– Là tôi đây! Cô có nhận ra tôi không?

– Anh là..... - Minh Đăng ngờ ngợ rồi vụt sa sầm. - mò đến tận đây, anh

còn muốn gì?

– Tôi không muốn gì, chỉ thật lòng xin lỗi cô thôi. Minh Đăng, cô nhận chứ?

Vừa nói, chàng vừa đưa cao bó hoa trong tay mình lên vẫy vẫy. Minh Đăng cười khi 1 tiếng:

– Chỉ 1 bó hoa e không đủ thành tâm, thật ý lắm đâu.

– Thế... cái gì nữa mới đủ chứ?

Chàng như bị bất ngờ, Minh Đăng nói ngay không suy nghĩ:

– Leo lên đây, tặng bó hoa đó cho tôi rồi nói 1 lời xin lỗi.

Quá đáng đấy! Anh nhủ thầm trong dạ nhưng nghĩ đến lỗi của mình, anh dẫn lòng. Ai bảo đêm qua anh nông nổi quá, chưa gì đã nghi cô ta là ăn trộm. Ừ, leo thì leo, để cô ta tưởng mình là hạng nhát gan sợ chết.

Nghĩ rồi, mặc kệ xung quanh mình giờ đã xuất hiện khá đông người hiếu kỳ. Anh chống tay nhảy phóc lên bờ lan can. Ngậm bó hoa vào miệng, anh thận trọng trèo lên chạc cây. Minh Đăng đang ngồi chéo chân. Cười cợt, cô như mĩa mai bước chân anh quá vụng về. Mà không vụng về sao được? Sinh trưởng ở thị thành, anh có bao giờ trèo cao như vậy. Thế này cũng khá lắm rồi.

– Xin lỗi cô vì chuyện hiểu lầm.

Chật vật mãi, cuối cùng anh cũng bò được đến trước mặt Minh Đăng. 1 tay ôm cứng chạc cây, tay kia trao bó hoa cho cô.

– Thấy anh có lòng, tôi nể tình tha cho vậy. Lần sau nhớ đừng như vậy nữa nhé? Coi chừng ăn đấm có ngày.

Với giọng điệu 1 kẻ bề trên, Minh Đăng kênh mặt nói. Bàn tay với lấy bó hoa, cô đưa mắt nhìn qua 1 cái rồi ném thẳng luôn xuống đất trong tiếng ồ lên bất bình của mọi người.

– Minh Đăng mất lịch sự vừa thôi nhé!

Bể mặt trước nhiều giai nhân, chàng trai đổ quau.

– Thế nào là mất lịch sự? - Nghiêng đầu, Minh Đăng như không hiểu.

Chàng trai còn nổi nóng lên:

– Là như vậy đó? Tại sao cô lại ném bó hoa của tôi đi? Cô có biết là tôi đã mua nó như thế nào không?

– À! Thì ra anh tiếc bó hoa - như vỡ lẽ, Minh Đăng gật gù - mắc như vậy, anh mua làm gì rồi tiếc?

– Tôi không tiếc, tôi chỉ muốn nói thái độ của cô. Cô thật chẳng tôn trọng tôi 1 chút nào.

– Tại sao tôi phải tôn trọng anh? - Minh Đăng chẳng để ý đến vẻ mặt người đối diện - 1 người đã dám đặt điều, vu khống tôi là ăn trộm chứ?

– Tôi đã xin lỗi vì sự sai lầm ấy.

Quên mất mình đang ngồi lơ lửng trên chạc cây cao, chàng trai chém mạnh tay vào không khí. Bất ngờ bị mất thăng bằng, anh phải chụp mạnh vào thân cây mới ngồi ngay lại được. Làm đám đông đồng tình anh cũng phải bật cười lên 1 tiếng.

– Vậy thì, hành đng của tôi chẳng mắc mớ gì anh - 2 chân đang đong đưa trong không khí, Minh Đăng như cố tình chọc tức.

– Tại sao không mắc mớ? Bó hoa đó là của tôi tặng cô mà? - Quyết không thua, anh cãi lý.

– Đúng vậy, bó hoa đó anh đã tặng tôi, tất nhiên nó là của tôi rồi. Tại sao anh lại tức khi tôi ném bó hoa của tôi đi chứ? - Minh Đăng đong đưa đôi chân càng lúc càng mạnh hơn.

Thiệt đúng là ngang, ba làng không nói lại. Biết chẳng bắt bẻ cô, chàng trai đành phải rút lui.

– Chẳng hơi đâu mà nói với cô. Đồ ngang ngược, vô văn hóa.

Máu nóng dồn lên mặt, Minh Đăng nghe tức nghẹn người. Xưa nay, cô vốn

ghét ai bảo mình vô văn hóa. Nếu không sợ bị trường kỷ luật đuổi khỏi ký túc xá về ti làm mất trật tự cô đã đánh hấn vỡ mặt rồi. Nhưng không sao, vẫn còn cách trả đũa mà.

Mắng được mấy câu hả giận, chàng thanh niên thận trọng trở ngược xuống, chầm chậm bò vào hành lang trước nhiều cặp mắt giai nhân đang mở tròn mắt nhìn mình thán phục. Hẳn mấy cô đang trầm trồ tự bảo lòng: người đâu mà đẹp thế?

Không phải tự cao, sự thật là như thế, anh tự biết mình rất đẹp trai, rất hào tính và cũng rất đào hoa. Nên.....cô nào vô phước gặp anh.....ắt sẽ phải khổ thôi. Ôi!...Đang miên man nghĩ anh bỗng giật nảy ngược lên, suýt tí đã rơi bịch từ trên cây xuống đất.

Gì thế này? Đng đất chẳng? Tinh thần ôm chặt chặc cây. Anh mới hay cành cây mình đang ngồi rung lên dữ dội. Và... kẻ đã làm cho cành cây phải rung lên.... không ai ngoài cô gái đáng ghét Minh Đăng. Cô đang dùng hết sức mình nhún nhảy trên cây, cố tình hất anh xuống đất.

Cành phượng mỏng manh đã phải chứa 2 người nay rung lên như vậy, chắc gãy mất thôi mắt những kẻ hiếu kỳ ánh lên niềm lo sợ. Dường như họ đã nghe trong gió tiếng cây lắc rắc rồi.

Và... chàng trai ti nghiệp kia cũng thế, quính lên nghe tiếng cây gãy, chàng co chân nhảy đại xuống hành lang trong tiếng hét hãi hùng của những cô yếu tim, nhỏ bóng vía.

– Anh.....anh có sao không?

1 bàn tay lay nhẹ vào người, chàng trai dần hoàn hồi lại. Vừa nhận ra mình được an toàn, chàng đã thấy bụng mình thót mạnh rồi. Bao nhiêu thứ được ăn vào bụng sáng nay, bị nôn hết ra ngoài.

– Bỏ cái tật xen vào chuyện người khác đi nghe.

Gọn gàng nhảy phóc từ cành cây xuống cạnh chàng trai, Minh Đăng cắt

giọng bề trên. Buông 1 tiếng cười thoả mãn. Cô nhún chân đi vi vào phòng. Lòng vui như mỡ hi, cứ tưởng thù này ngàn năm không trả được.

– Anh thông cảm đừng giận nó nghe!

Áy náy với những hành đng của Minh Đăng, Mẫn Nghi rút chai dầu ra thoa lên thái dương chàng trai rồi êm giọng bảo:

– Tính nó xưa nay vốn vậy. Thích chọc phá chứ chẳng ác tâm đâu.

Mùi dầu thật dễ chịu, ngẩng đầu lên anh kịp nghe giọng Minh Nguyệt cầu nhàu:

– Đúng là bốn sáu chẳng sai. Người ta đã tặng hoa xin lỗi còn làm cao nữa. Thiệt kỳ cục chẳng ai bằng.

Kỳ cục....chợt cảm thất buồn cười cho cách nói của cô sinh viên nhỏ, chàng trai đưa tay lên quẹt mũi nghĩ thầm. Tại Minh Đăng và mấy cô chưa biết đẩy thôi. Từ Khiêm này xưa nay cũng vốn mang danh kỳ cục đấy.

Chưa chắc đã thua cô 4.6 của các người. Mà tại sao lại Minh Đăng là 4. 6 chứ? Chỉ biết là... khó bỏ qua.. được cho cô gái mang danh kì cục ấy.

o O o

Cái nắng giữa trưa của tiết tháng 4 thật là khủng khiếp. Thiêu trụi cỏ cây, nắng như muốn luộc chín tất cả những gì mà nó nhìn thấy vậy.

Không 1 ai dám ra đường làm mồi cho nắng vào giờ này. Trừ những trường hợp thật là..... bất đắc dĩ. Trên con đường hầm hập nóng, vắng hảnh khách bộ hành, chỉ có những đám bụi bc cao quanh rào rào vào các ô của kính.

Trên bên xe honda ôm cũng vậy, ngoại trừ 1 Minh Đăng và chiếc Honda 67 bám đầy đất đỏ, chẳng còn ai. Giờ này các đồng nghiệp của cô đã tranh thủ về nhà, kẻ ăn cơm, kẻ tìm giấc ngủ vi vàng sau hơn nửa ngày phơi lưng cho nắng tấp .

"Về đi, giờ này không có khách đâu đừng đợi uống công" Bác Tư thương

tình bảo khi thấy cô cứ ngồi lì trên bãi.

Dạ 1 tiếng cho bác vui lòng rồi cứ ngồi yên. Chẳng phải Minh Đăng không tin lời bác nói, mà vì muốn cầu may. Biết đâu sẽ có vị khách vi vàng nào đó, vì 1 sự cố bất khả kháng nào cần đến sự giúp đỡ của cô. Buổi trưa ít xe tha hồ cho cô ăn mặc, gỡ gạc phần nào trên thuê xe.

Sáng giờ chẳng hiểu vì mắc phong long gì mà ế qua trời, không chạy được cuộc nào. 1 giờ phải trả xe về lớp, coi như cô lỗ trắng 10 ngàn. Khôn g! Cô không cam lòng như vậy.

Đói bụng quá, Minh Đăng vẫy tay gọi mua 1 ổ bánh mì không, gặm đỡ.

Trời nắng, miệng bánh mì khô khốc trong cổ họng nuốt chẳng trôi, nhưng cô ráng nhét vào. Phải giữ gìn sức khoẻ, không thì quị mất.

Mẹ chẳng biết cô vừa đi học, phải vừa đi làm như thế này đâu. Vì nếu biết, bà chẳng bao giờ đồng ý. Bà sẽ cố thức khuya thêm chút nữa, may thêm vài cái áo để đủ tiền gởi cho con. Tâm nguyện của bà.... chỉ muốn cô chú tâm vào việc học. Học thật giỏi và tạo thành sự nghiệp cho bà thấy. Niềm an ủi lớn lao duy nhất của bà là được thấy cô thành đạt.

Minh Đăng không hiểu sao mẹ lại chú trọng đến thành công của mình nhiều như thế. Ngày xưa cũng vậy, cực khổ bao nhiêu bà cũng chịu cam lòng. Bà giành hết công việc nhà để con chú tâm vào việc học. Đôi mắt bà cứ sáng lên, hạnh phúc mỗi khi thấy con đem phần thưởng về nhà.

Nhờ gen cha, hay gen mẹ? Minh Đăng không biết, cô chỉ biết mình thông minh lắm. Học 1 hiểu 10, chẳng cần phải học bài, toán khó bao nhiêu cô cũng giải 1 cách dễ dàng. 3 lần chiếm giải nhất cuộc thi toán của tỉnh. Cô đúng là niềm tự hào của trường, của mẹ.

Mỗi tháng phải gởi con 300 ngàn, Minh Đăng đã biết mẹ đã hết sức mình rồi. Nên mỗi lần đến tháng đến bưu điện nhận tiền, mắt cô lại rưng rưng thương mẹ.

Năm nay mẹ đã ngoài 50 mấy tuổi rồi, vẫn phải còng lưng vá từng mang áo, mạng từng cái quần rách cho người. Mẹ là thợ may, nhưng vì kiểu may đồ đã cũ, đã xưa, nên ít người đem đồ cho mẹ may lắm. Đồng tiền mẹ kiếm được thật vất vả vô cùng.

300 ngàn, số tiền lớn của mẹ chỉ đủ nuôi cô ăn uống và gửi xe thôi. Muốn học thêm vi tính, anh văn....để bằng bạn bè, cô phải tự kiếm tiền.

Minh Đăng đã kiếm tiền bằng nhiều cách, đủ nghề, từ típ thị, giao hàng, dạy kèm cho trẻ...thậm chí cả chạy xe ôm cô cũng chẳng từ. Ngoài bản thân ra cô còn phải lo cho Mẫn Nghi nữa. Hoàn cảnh nó cũng giống như cô, nghèo khổ.

Hoàn cảnh giống nhưng tính cách của Mẫn Nghi lại trái ngược cô. Nó chẳng biết tự lập, biết lo cho bản thân 1 chút nào. Hở tí là mắc cỡ, là xấu hổ. Dạy kèm trẻ em còn chưa được, đừng nói gì phải lăn lóc ngoài đời lam lũ như cô để kiếm tiền.

Biết phận mình, Mẫn Nghi chẳng tham lam. Đậu đại học Bách Khoa, bao người mong không được, vậy mà nó lại đòi bỏ ở nhà bán xe nước mía.

Minh Đăng phải năn nỉ hết lời, nói mới chịu đi học đó.

Ngoài là đứa bạn thân, Mẫn Nghi còn là ân nhân cứu mạng của cô nữa.

Hồi đó, lúc còn nhỏ, nó đã vì cứu cô mà bị điện giật tuồng chết rồi.

Thời gian trôi, Mẫn Nghi và ba của nó đã không còn nhớ chuyện cũ, nhưng Minh Đăng thì không sao quên được. Nhủ lòng, cô hứa sẽ trả ơn cho bạn dù bạn chẳng đòi.

Bốp!

Mãi nghĩ miên man, Minh Đăng không hay mảnh giấy gói bánh mì bị mình vo tròn quăng mạnh về phía trước, đã đập trúng đầu 1 vị khách tình cờ bước ngang qua. Đến khi nghe ông ta ui da 1 tiếng, cô mới giật mình ngẩng dậy.

– Dạ... con không cố ý, con lỡ tay, xin lỗi chú!

Biết lỗi mình vô ý, Minh Đăng vì hốt hoảng cúi đầu.

– Hứ!... như đang vi ra đường nôn nóng ngó đồng hồ.

Ông ta đón taxi! Nhìn điệu bộ sang trọng của vị khách, Minh Đăng biết ông ta chẳng đời nào ngó tới chiếc 67 cà tàng, cũ rích của mình. Và... cô cũng chẳng thèm tốn công mời ông đâu. Xưa nay, cô vốn ghét bọn nhà giàu, ỷ có tiền làm giọng ta đây hách dịch.

Nhưng giờ trả xe sắp đến rồi. Đành phải lỗ vốn vậy sao? Thôi thì..... bấm bụng mời đại ông ta 1 tiếng, biết đâu.... gỡ vốn...xem ông ta nôn nóng quá, mà taxi thì.... chẳng biết bao giờ mới xuất hiện.

– Chú à! Chú về đâu?

Nghĩ xong, Minh Đăng ra xe lại gần ông:

– Lên xe cháu chở cho. Không ăn mắc đâu mà sợ.

– Cô chạy xe ôm? - như bị bất ngờ, ông tròn đôi mắt nhìn cô.

Minh Đăng nhẹ gật đầu:

– Vâng đúng vậy.

– Con gái mà chạy xe ôm? Thật là không tin nổi. - lại 1 cái nhìn lạ lẫm.

Minh Đăng nghe nổi nóng lên:

– Sao không tin nổi? Bộ con gái rồi chạy xe ôm hỏng được sao?

– Được...nhưng mà.... cô chạy có chắc ăn không? - Gật đầu, ông tỏ vẻ nghi ngờ,

Minh Đăng mỉm cười:

– Sao lại không? Ông cứ ngồi thử 1 lần đi, ông muốn về đâu?

– Cho tôi về công ty vàng bạc đá quý Kim Thành.

Gấp quá, ông đành phải lên ngồi cho cô chở. Nhưng... chưa an tâm lắm, ông dặn:

– Chạy từ từ thôi đó.

Biết rồi! Minh Đăng bức dọc trong lòng. Rõ ông quý mạng ông còn tôi thì mạng mình chắc. Giầu quá rồi sợ chết bỏ của đây mà. Được, đã sợ, đây cho biết thế nào là sợ.

Nghĩ xong, Minh Đăng mím 1 nụ cười tinh quái rồi bất thần rồ ga lao vút ra đường. Người đàn ông bị mất đà, chới với phải chụp mạng xương vai cô. Suýt tý đã bị trón xe quăng mạnh xuống đường.

– Trời đất, tôi đã dặn rồi, sao cô chạy gì kỳ cục vậy?

1 phút sau, hoàn hồn lại, ông cắn nhần:

– Dừng lại, tôi không muốn đi xe cô nữa.

– Đừng giỡn chú Hai, sáng giờ nhỏ này chưa chạy được cuốn nào đó.

Sợ vut mất mối ngon, Minh Đăng vờ giả giọng du côn đối phó:

– Giỏi thì nhảy xuống đi, nhỏ này chỉ dừng lại khi đến chỗ thôi.

– Ồi, ối!....

Lại 1 cú quanh vô ý, người đàn ông la lớn:

– Dừng lại đi thôi, bao nhiêu tôi cũng trả cô. Đừng làm vậy, tôi bị bệnh tim không chịu nổi đâu.

Liếc mắt vào kính chiếu hậu, thấy sắc mặt ông trắng bệch, xanh lè kinh hãi, Minh Đăng thoáng hồi hận trong lòng, cô hạ giọng:

– Chú bệnh tim thật hả?

– Thật mà.

Ông thở hổn hển:

– Tôi không chịu nổi kiểu chạy xe chết người của cô đâu.

– Xin lỗi chú, cháu sẽ chạy cẩn thận - Minh Đăng hạ tốc độ xe - như vậy... chú chịu nổi không?

– Tạm tạm. - Người đàn ông rút khăn lau mồ hôi trán.

Minh Đăng lại nói:

– Tại hồi nãy chú không nói rõ, chú cứ tưởng chú ỷ có tiền, hách dịch sai

khiến cháu, cháu mới chạy bỏ ghét thôi. Chứ bình thường....

Ngừng 1 chút, Minh Đăng mỉm cười bền lễn:

– Cháu chạy đằng hoàng lắm.

– Vậy à!

Lời thú nhận của cô đã làm không khí cởi mở hơn. Người đàn ông vui vẻ:

– Cháu ghét mấy người giàu lắm à?

– Cũng tùy thôi, mà chú ơi, chú có giàu không vậy?

Mỉm cười, người đàn ông không đáp. Mà đáp sao bây giờ chẳng lẽ tự xưng mình là tổng giám đốc tập đoàn vàng bạc đá quý Kim Thành, tên tuổi lẫy lừng, hiện đang là 1 trong 10 tỉ phú giàu nhất hiện nay

Không khéo cô bé lại quăng mình xuống đất. Hoặc không quăng thì cũng trề môi bảo mình nói láo. Tổng giám đốc gì mà đi xe ôm chứ.

Mọi chuyện cũng tại gã tài xế chết ôn kia. Xe c chuẩn bị thế nào lại hỏng giữa chừng. Báo hại ông phải ra đường đón taxi.

Lúc này, nó biết lỗi, toan gọi điện về công ty gọi xe khác ra đón, nhưng ông gạt phắt đi. Đoạn đường từ công ty đến đây xa hơn đoạn đường ông đến điểm hẹn rất nhiều. Đợi hăn đánh được xe đến nơi, e khách đã về mất tiêu.

Ai ngờ, taxi lại khó đón như vậy, 1 lát kể lại, bảo mình đã đi xe ôm của 1 đứa con gái, chắc chẳng ai chịu tin đâu.

– Chú à, sao chú không nói vậy? Chú có giàu không?

Minh Đăng lên tiếng nhắc, sực tỉnh, ông Thành nhẹ mỉm cười:

– Không giàu cũng không nghèo. Thế còn cháu, giàu hay nghèo vậy?

– Không cần hỏi chú cũng biết rồi, cháu nghèo rớt mồng tơi. - Minh Đăng cười giòn.

– Cháu thích chạy xe ôm lắm hả?

Ông lại hỏi, và Minh Đăng lại cười giòn:

- Chẳng thích 1 chút nào.
- Thế cháu thích nghề nào?
- Chẳng thích nghề nào, chỉ thích tiền thôi.

Chạy luôn chiếc 67 lên bậc thềm, Minh Đăng cho xe ngừng lại im ru.

- Nên bây giờ, xin chú vui lòng trả tiền xe.
- Được lắm!

Bây giờ, ông mới có dịp nhìn kỹ mặt Minh Đăng. 1 gương mặt đẹp nhưng sạm đen vì nắng gió. Lòng chợt chạnh 1 niềm thương cảm. Ông thật muốn giúp cho cô nhưng không được, trong công ty ông Robinson đang nóng lòng gọi ông rồi. Thở ra 1 cái, ông chỉ có thể rút ví 2 tờ 50 ngàn đặt xuống tay cô, ân cần nói:

- Ta trả cho cháu.
- Ôi, sao nhiều vậy?

Minh Đăng rút tay về, nhưng không kịp, ông đã bước vi đi rồi Minh Đăng vẫn chưa nhìn kỹ mặt ông, cô chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào bảng hiệu công ty. Nơi có viên kim cương được kết bằng đèn điện tử, biểu tượng của Kim Thành đang nhấp nháy. Lòng bỗng nghe rung động khác thường.

Bổng Là Chiêm Bao

Chương 2

Tắm xong, Minh Đăng nghe nhẹ cả người. Bao nhiêu mệt mỏi tan biến cả. Sảng khoái ngã nhào lên chiếc giường cá nhân nằm sát góc tường. Cô duỗi thẳng chân tay thư giãn toàn thân.

Hãy còn sớm lắm, Minh Đăng cho phép mình lười thêm 10 phút nữa. Cái môn triết học này, đúng là làm người ta phải điên đầu, nhức óc.

Nếu chẳng phải vì lần kiểm tra trước dưới điểm trung bình, Minh Đăng sẽ chẳng bao giờ để tâm đến môn học chán ngắt này. Thà bắt cô giải phương trình môn đại, khó bao nhiêu, rất rồi bao nhiêu cũng được.

– Huyền, chủ nhật này, em thích đi đâu? Đầm sen hay hồ Kỳ Hòa hả?

Đang êm đềm thư giãn, đôi mày Minh Đăng bỗng chau nhanh lại. Giọng ai giống giọng tên Sơn vậy?

– Thôi, không đi đâu cả. Ở nhà học bài. Đi chơi tốn kém lắm. - Tiếng Mỹ Huyền chảy dài, nhão nhẹt.

Rồi đúng là giọng tên Sơn mạnh dạn:

– Không sao, anh mới lãnh tiền nhà. Đồng ý nhé! Nghe người ta bảo Đầm Sen đẹp lắm.

Đẹp cái cóc khô gì? Minh Đăng bỗng thấy bức mình. Ngồi bật dậy, cô quơ chân tìm dép cổ tình gây tiếng động thật to cho đôi nhân tình kia tan giấc mng. Nhớ giùm đây là ký túc xá sinh viên, không phải chốn hẹn hò tình tứ. Nhưng.... dù sao cô có giậm mạnh chân, có kéo lê cái ghế trên sàn thật lớn, 2 đứa chúng nó vẫn không nghe. Dựa đầu lên vai Sơn, Mỹ Huyền lim dim mắt mơ màng, bất kể nét mặt cô hằm hằm khó chịu.

Vì bài kiểm tra của sáng mai, Minh Đăng đành phải nhịn. Bước vội vào hành lang tối, cô những mong nhờ cơn gió lạnh xua đi bao nhiêu phiền tức.

Càng tệ hại hơn, vừa mới bước ra, Minh Đăng lại phải thụt nhanh vào. Trời

hối, loạn rồi chẳng? Ký túc xá hay chốn hẹn hò tình tứ, mà bọn chúng hôn nhau công khai vậy?

Máu nóng dồn lên mặt, Minh Đăng trở về với chiếc giường nhỏ của mình.

Tìm 2 cục bông gòn, cô nhét chặt tai mình, cho những lời tâm tình kia không phải lọt vào. Cô lật tập ra, để hết tinh thần vào học.

Cái môn triết này, kiếp trước có thù cùng cô hay sao chứ? Mà đọc đi, đọc lại cả chục lần rồi, cô vẫn không hiểu nó nói gì. Nào là tinh thần quyết định vật chất, lộn tung phèo. Không nhớ nổi.

Tâm tư lại miên mang, Minh Đăng ngã nằm ngửa trên giường. Mắt nhìn mãi cái bóng đèn vàng chóa trên đầu. Tự hỏi sao lũ bạn mình chúng dễ yêu đến thế.

Tình yêu là gì nhỉ? Minh Đăng không hiểu nổi, dù từng đọc nhiều tiểu thuyết. Lẽ nào, tình yêu chỉ là những câu nói băng quơ, bậy bạ đâu chẳng ra đầu, đuôi chẳng ra đuôi? Là những cái nắm tay, những nụ hôn vụng trộm? Nếu chỉ có thế thôi, sao Romeo and Juliet thà chết chung chứ không chịu xa cách nhau?

Cả nhỏ Mẫn Nghi cũng thế, mấy ngày nay coi b chịu đèn chàng Diệp Bân kia. Lần nào thấy chàng ta đến cũng quỳnh lên, chạy tới chạy lui lảng xảng như con gà mắc tóc.

Không được, phải ngăn nó lại. Mà đó đâu rồi nhỉ? Vụt nhớ đến Mẫn Nghi, Minh Đăng nhòm nhanh người dậy. Lại bước ra dãy hành lang vắng, cô căng mắt nhìn xuyên qua cái cặp tình nhân. Hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, cô hình dung đến cơn giận của mình khi bắt gặp Mẫn Nghi và Diệp Bân đang âu yếm hôn nhau.

Không thấy Mẫn Nghi đâu, Minh Đăng nhẹ thở phào ra thoát nạn. Chắc lại sang phòng bên nhiều chuyện với chị Hương để được tự do học bài đây. Hừ!.

Vừa quay trở vào, mắt Minh Đăng tóe hung quang, như trêu người, như chọc tức. Mẫn Nghi đang ngồi trên giường thân mật chuyện trò với cái tên đã mắng cô vô văn hóa.

Dù hẳn ngồi xa cách Mẫn Nghi gần 1 thước đối diện qua chiếc bàn con, dù hẳn chẳng hôn, cũng chẳng chạm tay vào tay Mẫn Nghi, Minh Đăng vẫn nghe ùng ùng. Máu nóng bùng lên mặt, cô không còn tự chủ được, chạy đến hét to:

– Ra khỏi nơi đây lập tức.

Tiếng hét của cô quá lớn, làm kinh động cả mọi người, Ngoại trừ Mẫn Nghi và ba cô bạn chung phòng, ai cũng nhìn cô như quái vật,

Tái mặt Mẫn Nghi vi đứng lên, nắm tay bạn thanh minh:

– Cậu hiểu lầm rồi, tớ và Tử Khiêm chỉ là bạn bình thường.

– Mà dù cho tôi và Mẫn Nghi có cặp bồ với nhau, cũng chẳng liên quan gì cô cả. Trừ khi... cô đồng tình mới phát ghen thôi.

2 cục bông gòn nhét chặt lỗ tai đã khiến Minh Đăng không nghe gì cả.

Thấy mọi người phát cười ồ sau câu nói của Tử Khiêm, cô giận dữ hét lên:

– Anh nói gì hả? Ngon thì nói lớn ra đi, đừng lí nhí trong cổ họng như vậy.

– Tôi lí nhí trong cổ họng ư? - chớp mắt, Tử Khiêm như lạ lẫm. - Hay là tai cô có vấn đề?

– Anh nói gì?

Ngơ ngẩn hỏi rồi chợt nhớ ra, Minh Đăng rút mạnh 2 cục bông gòn quăng xuống đất trong tiếng cười ồ lên của mọi người. Cả Mẫn Nghi cũng phải cắn môi giấu nụ cười đi.

– Thôi mà! Thương bạn, - Mẫn Nghi kéo tay cô - vào học bài đi, đừng gây nức?

– Không vào.

Quê vì phải làm trò đùa trước mặt mọi người, Minh Đăng giận dữ trừng đôi

mắt. Chỉ tay ra cửa, cô hét:

– Về hết, về hết cho tôi. Cấm từ nay không 1 gã nào được vào phòng này đó. Bằng không, tôi sẽ mời bảo vệ lên can thiệp. Ni quy ký túc xá thế nào, các người còn nhớ chứ?

Nhớ!....dĩ nhiên là ai cũng nhớ rồi. Nên trước lời hăm dọa của Minh Đăng chẳng 1 chàng nào dám cãi. đành phải riu riu trở về phòng. Thời buổi sinh viên đông, ký túc xá eo hẹp này, chẳng ai muốn mình bị đuổi.

Duy chỉ 1 người không sợ. Khởi nói, bạn cũng biết người ấy là Tử Khiêm rồi. Túm tùm cười, anh đứng yên khoanh tay nhìn Minh Đăng giận dữ:

– Cô không cấm được tôi đâu. Ngày mai tôi lại đến và dĩ nhiên sẽ đến sớm hơn. Cô đừng hòng mời bảo vệ.

Nói xong, mặc cho Minh Đăng trừng đôi mắt ngó mình, anh đưa tay lên môi làm 1 động tác hôn gió tạm biệt cô rồi nghênh ngang bước. 1 đều rồi. Hừ. Tử Khiêm đi lâu rồi mà Minh Đăng vẫn đứng ngây người bên khung cửa nhìn theo. Tức ghen người, cô giận mình không tìm được từ chua cay trả lời anh. Ngon...cứ việc đến nữa đi, thử coi nhỏ này có cách trả đũa không?

– Thôi bỏ, vào học bài đi, khuya lắm rồi.

Vào phòng đã lâu, không thấy Minh Đăng vào, Mẫn Nghi đành phải quay ra gọi.

– Khuya khuya cái gì! - sẵn bực, Minh Đăng trút hết xuống người Mẫn Nghi - còn cậu nữa, sao lại cắt lời mình? Dám quen hăn hả?

– Tớ đâu có! - lén cúi đầu, Mẫn Nghi chối nhẹ.

Nghe chướng mắt, Thu Trang chen vào:

– Có thì sao? Mẫn Nghi chẳng việc gì cậu phải sở sang gòng lớn ở với bọn mình. Cậu muốn quen ai cũng được.

– Tao không chọc bạn mày! - Minh Đăng hướng về phía Thu Trang.

– Tao cũng chẳng chọc mày! - Thu Trang gắt. Cả ba chúng nó vẫn còn ầm ỨC trước quyết định của Minh Đăng - tao chỉ nói với Mẫn Nghi thôi.

Mày quyền gì ngăn cấm chứ? Nó quen ai là tự do của nó thôi.

– Tại mày chưa biết thôi. - Mỹ Huyền chen vào - hồi nãy không nghe Tử Khiêm nói rồi sao, nó đồng tình luyện ái với Mẫn Nghi nên ghen đó.

– Ừ há! quên mất chứ.

– Hèn gì, nói là bốn sáu mà.

cả 2 đứa lại cười ẦM lên sau câu đùa quái ác của Mỹ Huyền.

– Mày nói cái gì? - xô mạnh cái bàn, Minh Đăng bước vi vào phòng lớn - dám bảo tao hả?

– Ôi... ôi... tao sợ quá! Minh Nguyệt co rúm người lại vờ sợ hãi - tha cho tao.... tao không phải bóng lại cái đâu.

Bốp!

Nghiến răng, Minh Đăng vung tay tát mạnh vào mặt Minh Nguyệt. Chẳng vừa, nó co chân đạp mạnh vào bụng Minh Đăng 1 cái té lăn cù. Càng nổi điên lên, Minh Đăng chồm người lên vật mạnh nó xuống trong tiếng kêu hoảng loạn của Thu Trang.

– Ôi... Ôi đánh lộn. Mỹ Huyền gọi bảo vệ mau.

– Đứng...đứng mà! - Mẫn Nghi vi đưa tay cản Mỹ Huyền khi nói chạy nhanh ra cửa, rồi đến bên Minh Đăng và Minh Nguyệt đang đánh nhau, cô gỡ chúng ra - Minh Đăng, đừng đánh lộn nữa mà, bị đuổi khỏi ký túc xá bây giờ.

Câu hăm có hiệu lực ngay lập tức. Sợ bị đuổi, 2 đứa vội buông nhau ra hồng hC thở. Đôi mắt gườm gườm nhìn nhau thù địch. Mẫn Nghi lại phải kéo tay Minh Đăng lôi về căn phòng nhỏ của mình:

– Thôi về, cậu bận rồi.

– Bận cái gì! - giật mạnh tay mình lại, Minh Đăng hét to - cậu không nghe

bọn nó nói mình là gì hả?

– Tại Tử Khiêm đầu tiên thôi. - cúi đầu, Mẫn Nghi hạ giọng.

Lại Tử Khiêm! Minh Đăng nghiến răng nghe trèo trẹo. Thì ra lúc nãy tên nhiều chuyện đó dám bảo cô đồng tình trước mặt mọi người.... Hú! May cho hắn lúc nãy tai cô bị bịt kín 2 cục bng gònng chẳng nghe được. Không thì hắn đã bị cô đánh chẳng còn cái răng ăn cháo.

Nhưng không sao vẫn còn cơ hội cho cô trả đũa mà! Leo lên võng, tòng teng mãi tìm cách trả đũa Tử Khiêm, Minh Đăng quên mất bài kiểm tra triết của mình...

o O o

Hôm nay họp định kỳ cổ đông hàng tháng, hắn mọi người sẽ hoang mang, sẽ đặt nhiều nghi vấn. Người chủ trì cuộc họp không phải là vị chủ tịch hội đồng quản trị mà họ từng tin nhiệm bầu lên.

Tử Khiêm biết rõ điều này cũng như biết, rõ đám nhân viên của mình sẽ ngơ ngác nhìn nhau rồi lắc đầu không rõ trước câu hỏi của mọi người.

Trên lịch, trong thời khóa biểu đều không có. Chủ tịch hội đồng quản trị đi đâu nhỉ? Thường khi anh kỹ lắm mà. Đi đâu cũng lưu địa điểm cùng số điện thoại lại cho thường trực và thư ký.

À! Đúng rồi.... gọi điện thoại di đng đi. Viên trợ lý mau mắn cho ý kiến...và.. hàng chục máy điện thoại được nhấn gọi ngay. Nhưng thất vọng thôi Tử Khiêm đã tắt phone rồi.

Bởi làm sao anh dám cho mọi người biết được mình bỏ công ty, bỏ phiên họp định kỳ quan trọng ấy để..... trả đũa 1 người con gái chứ! Họ sẽ chửi, sẽ cho anh loạn trí mất..... hay... ác hơn nữa họ có thể nghĩ anh đã yêu cô mất.

Tại cái kỳ cục, cái ba gai của 1 gã con trai ngạo mạn 30 mấy tuổi hay tại cái tính tự kiêu, độc tài của 1 người quen nhìn người ta tuân theo mệnh

lệnh của mình. Tử Khiêm cũng không biết nữa. Anh chỉ biết là lâu lắm rồi mình mới có lại cảm giác này. Tựa như ngày xưa, lần đầu tiên, anh được cha tặng cho con ngựa vậy.

Minh Đăng và chú ngựa kia có nét gì đó thật giống nhau. Nó kích thích, thách đố, bắt anh phải cố tâm chinh phục.

Tính Tử Khiêm là vậy, hiếu thắng lắm...lúc nào, con người tự cao, tự đại trong anh cũng cho mình hơn thiên hạ muốn tất cả phải phục tùng, quy phục. Xưa nay... anh chưa bao giờ biết thua là gì cả. Nên...lần đó, lịch sự trở lại xin lỗi Minh Đăng rồi bị cô làm nhục trước đám đông. Tử Khiêm giận lắm. Minh Đăng cấm Mẫn Nghi có bạn trai, anh quyết tâm quay trở lại vờ đeo đuổi Mẫn Nghi chọc tức Minh Đăng tìm cơ hi trả thù.

Hôm qua, mắng cô đồng tính. Tử Khiêm thấy mình có phần nào quá đáng. Nhưng biết đâu cô ta đồng tính thật. Không thì sao tính cách điệu bộ cô giống hệt con trai nữa. Cha cha nếu thật thì nguy hiểm lắm, nên bảo Mẫn Nghi tránh xa cô ấy.

Vì những ý nghĩ trên.....hay còn vì 1 điều khác nữa, Tử Khiêm còn chưa biết. Anh chỉ biết hôm nay mình bỏ mặc công ty và cuộc họp, đến ký túc xá tìm Mẫn Nghi thôi.

– Là anh ư? - Cánh cửa vừa mở ra đã sập lại ngay, giọng Mẫn Nghi nghe sợ hãi - Minh Đăng đã cấm rồi, sao anh còn đến?

– Sao không đến chứ? - Phì cười, Tử Khiêm đẩy cánh cửa mở to ra. Rất nghênh ngang, anh bước vào phòng nói lớn, cố tình cho Minh Đăng nghe rõ.

– Tôi đến thăm cô chứ có phải đến gặp cô ấy đâu mà cấm? Bây giờ là 2 giờ chiều, có giới thì mời bảo vệ lên lập biên bản tôi đi. À, quên...đến tôi nói cho cô biết nhé Mẫn Nghi, lúc nãy vào đây, tôi có gởi chứng minh thư đăng ký với bác Ba bảo vệ rồi.

Liếc mắt nhìn qua giường Minh Đăng, Tử Khiêm lạ cho thái độ bình thản của cô. Bao nhiêu lời khiêu khích của anh, cô như chẳng nghe, chẳng thấy gì. Lẽ nào, lại nhét 2 cục bông vào lỗ tai rồi! Không có, anh nhìn kỹ xuống tai cô.

– Vậy... mời anh ngồi. - Kéo chiếc ghế, Mẫn Nghi cũng lạ cho thái độ của Minh Đăng. sao như chẳng biết gì, cứ nằm yên đọc sách ngon lành vậy.

– Tặng cho cô - Tử Khiêm lại chìa ra 1 bó hồng to tướng.

Mẫn Nghi lùi lại 1 bước, ngạc nhiên:

– Tặng cho tôi? Sao bỗng nhiên anh tặng hoa cho tôi chứ?

Nói mà Tử Khiêm cứ ngó Minh Đăng. Cô đọc sách gì mà chăm chú vậy? Có nghe anh nói gì không?

– Lẽ nào Mẫn Nghi không hiểu thâm ý của tôi? Thật tình...tôi đã... có cảm tình với Mẫn Nghi. Mình làm bạn cùng nhau nhé?

– Làm bạn...cảm tình?... - chợt ngẩng đầu lên, Minh Đăng cười nhẹ, - lý do cũng hay đấy chứ?

– Minh Đăng, cậu đừng giận. Tôi không nhận hoa đâu - vội xua tay, Mẫn Nghi sợ hãi lắc đầu.

Minh Đăng úp quyển sách lại, đứng lên:

– Nhận hay không tùy cậu, tớ chẳng quan tâm - rồi bước xuống giường, đến cạnh Tử Khiêm, cô nói - này... có muốn tỏ tình thì làm ơn tìm nơi thanh vắng 1 chút. Nơi này không thích hợp đâu.

– Minh Đăng, cậu đi đâu vậy? - thấy Minh Đăng xâm xâm bước ra cửa.

Mẫn Nghi vội gọi đuổi theo.

Minh Đăng không quay đầu lại:

– Xuống căn tin tìm gì bỏ bụng, đói rồi. Với lại mấy lời yêu đương tình tự đó, tớ không hạp nghe đâu.

– Không có đâu, cậu hiểu lầm rồi. - Mẫn Nghi đuổi theo trong bất lực.

Minh Đăng khuất xa rồi, cô mới quay lại nhìn Tử Khiêm bực dọc.

– Anh lại làm cậu ấy giận rồi. Tôi chẳng muốn vậy đâu. Thôi, từ nay... anh đừng đến nữa. Hãy để tôi và cậu ấy được yên.

Nói xong, Mẫn Nghi bước ra sau bỏ mặc Tử Khiêm với bó hồng còn giữ trên tay. Lẽ nào... Mẫn Nghi cũng đồng tính với Minh Đăng? Còn đang bán tin, bán ngờ chưa biết xử trí ra sao, Tử Khiêm chợt nghe sau lưng giọng 1 người con gái:

– Bó hoa đẹp quá, anh có thể tặng nó cho em.

Là Minh Nguyệt, Tử Khiêm nhận ra ngay cô gái có mái tóc quăn bồng moden nhất phòng 278. Nhí nhảnh trong chiếc áo đầm màu hồng phấn, cô đang nghiêng đầu chờ quyết định của anh.

– Thôi được,... - cảm thấy vui vui, Tử Khiêm trao bó hồng cho Minh Nguyệt. - Tôi tặng cho cô.

– Cám ơn anh - Nâng bó hoa lên mũi ngửi, Minh Nguyệt ngồi xuống chiếc ghế đối diện - Hôm nay, anh Tử Khiêm không đi làm...

– À... ơ.... hôm nay tôi được nghỉ.

Không còn hứng nói chuyện, Tử Khiêm trả lời nhát gừng cùng Minh Nguyệt. Quái, Minh Đăng đi đâu mà lâu vậy? Xuống căn tin ăn mấy cái bánh thôi mà! Ngủ luôn rồi chắc?

Nói thêm 1 lúc, không thấy Minh Đăng trở về, Tử Khiêm đang đứng lên tạm biệt Minh Nguyệt. Xôi hỏng, bỏng không, xem ra... lần này, Minh Đăng đã hạ càn, không muốn đối chọi cùng anh nữa. Thật uổng công....

– Ơ, gì thế này? - Đẩy mãi chẳng thấy chiếc Dream nhúc nhích, Tử Khiêm đưa mắt nhìn xuống bánh xe rồi kêu to 1 tiếng ngạc nhiên. Sao cả 2 bánh đều xẹp lép thế này? Xe mới, rut vỏ mới lý nào lại thủng? Chắc lúc nãy vi quá, bơm xong, quên khóa val lại đây mà.

Thở ra 1 hơi dài ngao ngán, Tử Khiêm đành phải vận hết 10 phần công lực

đẩy xe tìm 1 điểm bơm hơi. Trời nắng,....con đường như dài vô tận.. tìm mãi chẳng thấy điểm sửa xe nào. Mệt bỏ hơi tai!

Cuối cùng....bí quá, Tử Khiêm đành phải gọi 1 chiếc cyclo chở cả mình, cả xe về nhà trong nụ cười ranh mãnh của Minh Đăng. Gọi cyclo là may cho anh đó. Chứ chờ vá hả? Đến tối cũng chưa xong....bởi... cô đã dùng cây kim may bao thật lớn, nướng đỏ đâm tất cả 24 lỗ vào vỏ xe anh đó. Đáng đời chưa? Tỉ số bây giờ là hai một, phần thắng thuộc về cô.

o O o

Mấy bữa nay, Minh Đăng sao ngoan quá không đi sớm về khuya, kiểm chuyện gây gổ với mọi người trong phòng. Thậm chí còn bỏ mặc cho Mẫn Nghi tự do tiếp chuyện với Diệp Bân nữa. Sao vậy nhỉ cô ta đổi tính rồi ư? Thu Trang, Mỹ Huyền, Minh Nguyệt và tất cả mọi người, ai cũng xì xào thầm đoán nguyên nhân. Chỉ có Mẫn Nghi là không ngạc nhiên thôi. Cô biết lý do nào khiến Minh Đăng biến đổi. Gần 1 tuần rồi cậu ấy cứ ủ dột, buồn rầu như người mang nhiều tâm sự.

Biết có hỏi Minh Đăng cũng chẳng nói đâu. Tính nó xưa nay vốn vậy. Vẫn thích giấu kín tâm sự lòng mình. Mẫn Nghi quyết tâm tìm ra sự thật.

Mấy ngày liền theo dõi vẫn chẳng phát hiện được gì hơn. Ngoài việc không đi ra ngoài nữa, Minh Đăng vẫn sinh hoạt bình thường. Hay là nó bị bệnh rồi?

– Minh Đăng, sao dạo này cậu không xuống căn tin ăn cơm chung với tớ? Cứ mang cơm về phòng ăn vậy? - hỏi rồi, Mẫn Nghi mới phát hiện ra. Đây cũng là 1 nét lạ trong sinh hoạt của Minh Đăng.

Hôm đó, cô vờ ngủ say, cho Minh Đăng đem cơm ra sau ăn rồi mới bật cửa tung vòa. Nước mắt trào ra, cô nghe tim mình đau thắt nghẹn khi thấy bạn cầm trên tay chén cơm trắng rắc lên vài hạt muối.

– Minh Đăng, sao cậu không mua thức ăn về ăn chứ?

– A...ờ...tại mình ngán...- cổ nuốt trôi miếng cơm trong miệng. Minh Đăng quay mặt đi nơi khác.

Mẫn Nghi sụp xuống ngồi cạnh bạn:

– Có phải cậu đã hết tiền không?

– Cậu nói đi đâu vậy? Tớ làm sao mà hết tiền được?

Nghe giọng Minh Đăng khàn đi, Mẫn Nghi biết bạn đã dối mình. Sự thật.....nó đã hết tiền. Nó đang gặp khó khăn.

Chiều hôm đó, cô lại bắt gặp Minh Đăng đứng thờ người buồn bã bên cạnh chiếc xe đạp cũ. Nhìn 2 bánh xe xẹp lép, Mẫn Nghi lập tức hiểu ra sự việc.

Tất cả cũng tại cái nông cuồng, hiểu thẳng hại Minh Đăng thôi. Lúc đâm thủng lốp xe, Tử Khiêm nó chỉ biết cười khoái trá mà không nghĩ đến hậu quả việc mình làm. Tử Khiêm không bỏ qua, anh cũng dùng kim đâm đúng 24 lỗ vào 2 bánh xe đạp của Minh Đăng.

Tử Khiêm bị thủng vỏ thì phải tốn 1 chút công đẩy bộ. Nhưng....Minh Đăng bị thủng vỏ xe là cả 1 vấn đề.

Cặp vỏ ruột vốn đã củ được vá đi vá lại nhiều lần nay bị lủng thêm 24 lỗ, làm sao có thể vá lành lại được? Bác Tư sửa xe ở đầu đường đã lắc đầu bảo cô thay cặp khác dù rất cảm thông cho đời sống sinh viên nghèo nàn, túng thiếu.

Thay cặp vỏ xe, loại rẻ nhất cũng hết 100 ngàn. Đang lúc eo hẹp, Minh Đăng biết tìm đâu ra số tiền lớn như vậy. đành bắt lì nhìn chiếc xe bị bỏ xó thôi.

Chiếc xe bị hư, kéo theo bao điều rắc rối không thể giao hàng, tiếp thị, kiếm việc làm, Minh Đăng đành phải tiêu dần số tiền dành dụm được.

Thương bạn quá, nhưng... làm sao giúp bạn được đây? Đêm đêm nhìn Minh Đăng trằn trọc trong giấc ngủ, Mẫn Nghi giận mình nhiều lắm. Sắp

đến kỳ đóng học phí vi tính cho cả 2 rồi, chắc Minh Đăng lo nhiều lắm.
À!... Hay là.. bạn đừng lo cho mình nữa. Mình không thích học vi tính chút nào. 1 đêm đánh liều nói đại, Mẫn Nghi những mong làm vơi nỗi lo trong lòng bạn.

Trừng đôi mắt lên, Minh Đăng như giận rồi lặng lẽ bỏ đi. Nghĩ cả buổi học, sang nhà dì Tám dán mặt nạ, nó kiếm được 10 ngàn, nhìn mặt bạn trũng sâu, khắc khổ, Mẫn Nghi giận Tử Khiêm nhiều. Chơi chi mà ác vậy? Bây giờ, thấy nó như vậy, chắc anh hả trong lòng lắm...

– Mẫn Nghi... sao nãy giờ em cứ ngồi im lặng vậy? Sợ 1 lát về trễ rồi Minh Đăng giận em có phải không?

Giọng 1 người con trai nhỏ nhẹ thoảng qua như làn gió làm Mẫn Nghi ngớ ngàng dứt khỏi cơn suy tưởng. Ngơ ngác nhìn quanh, cô mới hay mình đang ngồi trong căn tin uống nước với Diệp Bân. Rồi mãi nghĩ chuyện của Minh Đăng quên mất anh đi. Chắc....lâu lắm rồi! Ly sinh tố trước mặt thẫm xuống bàn lênh láng.

– Thôi, em đừng uống ly đó nữa. Lát hết rồi, để anh kêu cho em ly khác - thấy cô bưng ly sinh tố lên toan uống, Diệp Bân đưa tay cản lại.

– Không sao đâu, em uống được mà, đừng phung phí. - nói rồi chợt nhớ đến Minh Đăng đang nằm nhà cô đơn 1 mình. Mẫn Nghi vụt miệng. - hay là anh mua cho em 1 bịch đi, em muốn đem về nhà uống. Bây giờ tối rồi, mình phải về thôi.

– Cũng được - Diệp Bân gật đầu ngay - Chủ quán ơi, làm ơn xay giùm 2 bịch sinh tố mãng cầu. à quên - quay nhìn Mẫn Nghi anh hỏi - Minh Đăng thích uống gì?

– Anh mua cho cả Minh Đăng ha? - đôi mắt trong chớp chớp.

Diệp Bân nhẹ mỉm cười:

– Cô ấy là bạn của em mà.

– Vậy... đu đủ xay đi - Mẫn Nghi nói tự nhiên rồi lạ cho mình.

Sĩ diện đi đâu mất? Có phải cái nghèo, cái túng thiếu đã khiến cô biết lợi dụng người ta? - không, không Minh Đăng biết được sẽ mắng, sẽ giận cô đến chết. Đã lén nó đi uống nước với Diệp Bân, còn bảo anh mua mang về nữa.

– Thôi anh à, đừng mua nữa.- Hối hận cho hành động của mình, Mẫn Nghi vụt đứng lên - Em không lấy đâu. Em không muốn lợi dụng anh.

– Lợi dụng...- Phải sống người ra 1 lúc lâu, Diệp Bân mới hiểu Mẫn Nghi muốn nói gì. Bật lên cười giòn giã, anh cầm 2 bịch sinh tố đuổi theo cô: - Mẫn Nghi, em nghĩ đi đâu vậy? 2 bịch nước thôi mà, có gì ghê gớm mà em bảo lợi dụng?

Thấy Mẫn Nghi vẫn đứng yên, anh áp 2 bịch nước vào tay cô:

– Cầm lấy, đừng nghĩ bậy. Anh mẫn Minh Đăng lắm. Lúc này cũng có ý định mời cô ấy cùng đi uống nước với bọn mình. Chỉ tại anh sợ cô ấy từ chối thôi.

– Thật không? - Mắt Mẫn Nghi sáng lên - có thật anh cũng mẫn Minh Đăng?

– Thật, - Diệp Bân gật đầu ngay.

Nhìn vẻ mặt anh, Mẫn Nghi biết Diệp Bân không nói dối. Điểm khác biệt của anh đây. Chưa 1 lần cô nghe anh than phiền hay nói lời không tốt với Minh Đăng. Dù so với tất cả chàng trai đến phòng chơi, anh là người bị Minh Đăng xua đuổi nhiều hơn cả. Mỗi lần nghe cô nhắc, cô kể đến Minh Đăng, anh đều chú ý lắng nghe 1 cách nhiệt tình trân trọng... và... có lẽ cũng vì thế trong các chàng trai đeo đuổi mình, Mẫn Nghi thật lòng có cảm tình với anh hơn cả.

– Vậy thì em nhận, cảm ơn anh.

– Bấy nhiêu cũng cảm ơn, thật là khổ.

Nhìn theo bóng Mẫn Nghi tung tăng cầm 2 bịch nước chạy vào phòng - Diệp Bân mỉm 1 nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng...Mẫn Nghi cũng chịu nhận lời cùng anh đi uống nước. Ôi!... Diệp Bân biết đêm nay mình sẽ ngủ rất ngon.

Tuy chẳng hứa hẹn gì, nhưng...anh có niềm tin là mình sẽ chinh phục. Được trái tim dịu dàng, khả ái kia.

o O o

Đến bưu điện lãnh tiền xong, Minh Đăng lập tức đem chiếc xe đi sửa. Vậy là... hụt mất 100 ngàn trong số 300 ngàn mẹ gởi. Không đủ đóng tiền ăn 1 tháng. Nhưng.... thà vậy. Dù sao đây cũng là cách giải quyết tích cực, thực tế hơn cách của Mẫn Nghi nhiều.

Nghĩ đến cách của Mẫn Nghi, Minh Đăng lại phải lắc đầu. Chào thua cái ý tưởng lạ đời của cô bạn nhiều mơ lảm mng của mình. Ngày nào cũng nhịn ăn lại 2 ngàn trong khẩu phần ăn. Chịu ăn cơm cực để dành tiền mua 1 chai cocacola để uống.

Phải, nó thèm mua để uống, Minh Đăng chẳng nói làm gì. Đàng này, nó uống riết phát ngán. Lần nào khai chai nước ra cũng xách mời người này, năn nỉ người kia uống phụ. Chả là đang đợt khuyến mãi, nó hy vọng mình sẽ trúng được 1 chiếc xe đạp tặng cho cô. Xe đạp đâu chẳng thấy, chỉ thấy nó vác về nhà lững cụng nào là nón, là ba lô với áo thun. Toàn những thứ không xài được. Thiệt....đúng là điên không tưởng nổi.

Chép môi, tặc lưỡi cười Mẫn Nghi sống xa rời thực tế rồi Minh Đăng lại thấy thương cho bạn. Nó chẳng qua cũng muốn giúp mình thôi. Tấm lòng tốt đó, cô không nên phủ nhận.

Chiếc xe đã được thay vỏ ruột hoàn toàn mới, Minh Đăng leo lên đạp thử 1 vòng. Nhẹ tênh, êm ả. Nghe thích quá, cô đạp luôn 1 vòng dạo phố. Gió lùa qua chiếc nón lưỡi trai, lùa vào tóc cô mát rượi. Có chiếc xe, Minh

Đắng như chú cá lâu ngày gặp nước. Nét mặt tươi hớn hờ.

Hôm nay đúng là ngày may mắn của Minh Đăng, cô chẳng những không mất việc làm, còn tìm thêm việc nữa. Đó là tiếp thị cho công ty hoa mỹ phẩm Huệ Dung. Dầu gì đâu ư? Tưởng gì... mặt hàng này. Cô có thừa kinh nghiệm.

Vậy nhé! Ngày mai trở lại làm. Vẫy tay tạm biệt các vận may, Minh Đăng huýt sáo trở về phòng. Trời đẹp làm sao! Trong tâm trạng hưng phấn cô bỗng nhớ đến tên mắc dịch Tử Khiêm.

Ừ nhỉ. Bây giờ nhắc Minh Đăng mới nhớ ra. 2 tuần nay cô nằm ủ dột ở trong phòng, sao không thấy hấn lên tán tỉnh Mẫn Nghi, trêu người chọc tức mình nữa vậy? Chắc lần đó lỡ đâm hư xe của mình rồi sợ quá! Trốn biệt luôn. Cũng hay, từ nay đỡ khỏi gai mắt chướng tai gây với hấn. Dù sao thì mình cũng chẳng lo gì. Cuộc chiến này. Xem ra huề nhau.

Mãi nghĩ miên man, Minh Đăng đạp xe về đến ký túc xá lúc nào không biết. Mỉm cười với Bác Ba bảo vệ, Minh Đăng quay tròn cái thẻ xe, ngang nhiên bước qua cánh cửa. Từ lần hiểu lầm hôm đó, với bác Ba, Minh Đăng trở thành quen mặt, vào ra thoải mái, không cần phải trình thẻ nữa.

– Mẫn Nghi ơi, tớ đã...- Lời khoe bỗng tắt nghẹn giữa chừng, Minh Đăng dừng bước nơi ngạch cửa tròn xoe mắt. Thật hay mơ mà cô thấy Mẫn Nghi nước mắt tuôn ròng, đang ngồi cạnh mẹ của mình như vậy?

Chắc là mơ! Bởi...mẹ chẳng đời nào lặn li từ Cần Thơ lên đây để thăm mình với Mẫn Nghi đâu. Đường xá xa xôi, tiền xe mắc mỏ. Mẹ lại mới gởi tiền xong, đâu có lý do gì phải thân hành lên tận nơi này như vậy. Và... dù cho mẹ có lên thăm....thì... cũng chẳng có lý do gì khiến cho Mẫn Nghi phải khóc.

Ý nghĩ thoáng qua óc thật nhanh, Minh Đăng nhắm chặt đôi mắt rồi lại bừng mở. Cách cô vẫn làm mỗi khi muốn chấm dứt cơn ác mộng.

Nhưng...hình ảnh trước mắt không tan biến. Càng hiện lên rõ ràng hơn, mẹ đưa tay vẫy:

– Minh Đăng, con lại đây.

Không phải mơ, Minh Đăng cắn chặt môi mình đau điếng. Từng bước dè dặt tiến lại gần, cô khàn giọng:

– Mẹ! sao Mẫn Nghi lại khóc vậy?

Ngẩng đầu lên, bây giờ Mẫn Nghi mới nhận ra sự có mặt của Minh Đăng.

Vụt chồm lên, ôm chầm lấy bạn, Mẫn Nghi càng khóc nhiều hơn.

– Sao vậy? - Ngồi xuống chiếc giường, Minh Đăng hoang mang hỏi.

Thở ra 1 hơi dài, mẹ cất giọng buồn buồn:

– Anh Sáu, ba con Nghi, vô ý cán chết người ta... bị bắt bỏ tù rồi.

– Cái gì? - Chùm chìa khóa rơi nhanh xuống đất, Minh Đăng như không tin

- Bác Sáu cán chết người ư? Không thể nào? Thường khi bác lái xe cẩn thận lắm mà.

– Thì tại năm vận, tháng hạn thôi. - Tặc lưỡi, bà Minh quay nhìn Mẫn Nghi ái ngại. - ai mà muốn. Con mau nghĩ cách giúp nó đi. Mẹ rồi quá trời. Gia đình người bị nạn đòi anh Sáu phải đưa 10 triệu tiền ma chay, tẩm liệm, rồi họ mới bãi nại cho. Bằng không, họ sẽ thưa ra tòa kiện anh.

– Nhà con không có nổi số tiền đó đâu. Ba con đành phải ở tù suốt đời rồi. Lắc đầu, Mẫn Nghi nói trong nước mắt.

Nhẹ thở ra, Minh Đăng đặt tay lên vai bạn. 10 triệu so với sinh mạng của 1 người là quá rẻ. Nhưng...so với gia đình Mẫn Nghi là quá lớn. Hơn ai hết, Minh Đăng hiểu tận tường hoàn cảnh bạn. Gom hết gia tài bán luôn căn nhà nhỏ của nó đi, cũng chưa chắc đủ. Tính sao đây? Minh Đăng nghĩ đến gia cảnh của mình. Mẹ goá, con côi tiền ăn còn chưa đủ, lấy đâu giúp bạn bây giờ.

– Thôi đừng khóc nữa, bây giờ con bình tâm nghe bác nói. Về dưới, gặp

người ta năn nỉ, nói rõ gia cảnh của mình. Thử coi sao. - Thấy Mẫn Nghi cứ trầm tư không nói, biết nó hết cách rồi, bà Minh nhẹ nhàng hiến kế.

– À phải rồi! Mắt Minh Đăng sáng lên ngay - sao mình ngu quá vậy, thử về năn nỉ người ta. Biết đâu người ta tội nghiệp, thương tình làm bãi nại cho bác.

– Người ta sẽ chẳng chịu đâu - Vẫn khóc, Mẫn Nghi lắc đầu trong tuyệt vọng.

Minh Đăng kéo tay bạn đứng lên:

– Chưa thử sao cậu biết người ta không chịu? Đi, tớ sẽ nói phụ cho.

– Phải đó cháu, bác cũng nói vào cho. Biết đâu. - Gật đầu, bà Minh nhìn Mẫn Nghi ti nghiệp - dù muốn, dù không cũng về thăm ba cháu 1 lần. Qua nay, ở trong tù chắc anh buồn dữ lắm.

Nghe nhắc đến ba, Mẫn Nghi mới chịu đứng lên:

– Mọi sự con cũng nhờ bác và Minh Đăng giúp cho.

– Rồi mà, đừng nói nữa - Sợ Mẫn Nghi đổi ý, Minh Đăng gật đầu bừa. - tớ sẽ lo cho.

Rồi nhanh tay, cô dồn đại mớ quần áo vào chiếc ba lô coca cola nằm chênh vênh ở đầu giường.

Viết vội vài dòng để lại cho Thu Trang, Minh Nguyệt, cô đẩy mẹ và Mẫn Nghi ra cửa. Quên mất lời hứa của mình với công ty hoá mỹ phẩm Huệ Dung.

Bống Là Chiêm Bao

Chương 3

Bình bong... bình bong....

Minh Đăng nằm yên nhắm đếm theo nhịp đồng hồ gỗ. Minh Đăng biết bây giờ đã đúng nửa đêm. Sửa lại tư thế nằm, cô nhắm mắt cố ru mình vào giấc ngủ. Đã 3 đêm thức trắng rồi, sao mắt cứ ráo hoảnh, trơ trơ không biết buồn ngủ vậy?

Cạnh bên, mẹ và Mẫn Nghi ngủ rất say, rất ngon lành. Nhất là nhỏ Mẫn Nghi kia, cứ ngáy pho pho như người ngoài cuộc, dù mới hồi chiều đây, nó đã khóc như mưa khi nghe quyết định của thân nhân người bị nạn.

3 ngày đêm ròng rã phục vụ hết mình, cô, Mẫn Nghi và cả mẹ nữa vẫn không làm họ chút đng lòng. Nỗi đau mất người thân đã khiến họ trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn. Dù gia đình khá giả, đủ sức ma chay, chôn cất người bị nạn, họ vẫn khăng khăng đòi bồi thường 10 triệu. Thiếu 1 cắc cũng không bãi nại cứu ba Mẫn Nghi ra.

Không muốn mình là gánh nặng cho con, ông đã bảo nó bỏ mặc mình. 5 năm... 10 năm tù cũng chẳng sao. Đó là cái giá ông phải trả cho sự bất cẩn của mình.

Nghe ông nói, cứng rắn như Minh Đăng mà cũng nghe sóng mũi cay xè. Lén quay đi lau giọt nước mắt vừa trào ra khỏi khóe, cô nhủ lòng sẽ không

bỏ mặc ông đâu.

Mồ côi cha từ nhỏ, có lẽ Minh Đăng không hiểu tình cha con sâu nặng thế nào. Cô chỉ biết rằng mình yêu thương, kính trọng ông chẳng kém Mẫn Nghi. Có lẽ... vì ông đã che chở, đùm bọc cho mẹ con cô trong những ngày khốn khổ.

Lâu lắm rồi, nhưng Minh Đăng vẫn chưa quên. Khi thì sửa giùm mái nhà bị dột, lúc gắn giùm bóng điện bị hư. Ông quan tâm, lo lắng đóng cho mẹ con cô từng cái sào phơi quần áo đến cái bàn cái tủ. Có món gì ngon, ông cũng sai Mẫn Nghi đem qua cho mẹ con cô ăn cả.

Với mẹ, ông là người hàng xóm, láng giềng tốt bụng. Với cô, ông là bác Tâm vui tính nhất đời. Những buổi chiều xong công việc, ông vẫn thường lấy taxi chở 2 đứa chạy nhong trên phố. Những câu chuyện thần tiên từ miệng ông đã nuôi dưỡng tâm hồn 2 đứa bé lớn dần lên.

Không...! Minh Đăng bật tung chăn ngồi dậy. Cô không thể bỏ mặc ông không cứu, số tiền 10 triệu đó... Mẫn Nghi đã bó tay, nhưng với cô thì khác. Cô phải tìm ra nó... song bằng cách nào đây?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi không ra, Minh Đăng nghe buồn quá. Hồi chiều, mẹ đã bàn với cô bán nhà đi lấy tiền để cứu ông. Nhưng... bán nhà rồi lấy gì mà ở? Lẽ nào già từng tuổi này rồi mẹ phải ra ở đầu đường xó chợ. Mà... số tiền bán nhà cũng chưa chắc đủ cứu ông.

Hay là... Minh Đăng vẫn còn 1 bảo bối cuối cùng có thể cứu ông. Nhưng... từ sáng đến giờ... cô cứ chần chừ, do dự. Bởi... bảo bối quan trọng với mẹ con cô lắm. Liệu có nên không? 20 năm rồi mặt hồ lạnh sóng... Liệu có thể vì chuyện này mà nổi dậy phong ba? Chà... thật là khó nghĩ.

Con thạch sùng trên vách lại tặc lưỡi nữa rồi. Cắn chặt răng, Minh Đăng biết mình hết cách. Vì bạn, nhưng cô cũng nên vì mẹ nữa. Bà đã khổ nhiều rồi, không thể để bà khổ thêm đâu....

o O o

Đêm nay Mẫn Nghi lại khóc. Minh Đăng biết điều đó khi nhìn vào mắt bạn. Tội nghiệp làm sao, mới có 1 tuần mà nó gầy đi thấy rõ. Bài vở không xong, đến lớp như kẻ mất hồn. Cái đà này mà cứ kéo dài, e nó không qua nổi kỳ thi chuyển cấp.

Biết có khuyên lớn, an ủi bao nhiêu cũng vô nghiệm với Mẫn Nghi nên... từ lúc trở về trường cô không dỗi dành nó tiếng nào. Đêm đêm, nằm gác tay lên trán, cô chỉ biết nghĩ cách giúp bạn thôi.

10 triệu đồng! Biết tìm đâu ra số tiền lớn đấy bây giờ? Nhiều lúc cùng đường quá, Minh Đăng thầm nghĩ đến cách đột nhập ngân hàng, cướp nhà băng... rồi bật lên cười mình nông nổi quá.

Đột nhập ngân hàng.... bộ cô tưởng dễ làm sao? Leo tường, đột ngóc cho là cô có thể vượt được đi. Nhưng còn kết sắt... kèn báo đng thì sao? Thôi thôi... đừng mơ tưởng hão, tìm cách nào thực tế 1 chút đi.

– Minh Đăng, tớ đã tìm ra cách cứu ba rồi.

Mãi nghĩ vẩn vơ, Minh Đăng không nghe lời bạn nói. Đến khi bị nó đập mạnh vào vai, mới hoàn hồn quay đầu lại:

– Hà cách gì? Cậu nói đi, mình có giúp được không?

– Không! - Mẫn Nghi lắc đầu buồn: - Cách này ngoài tớ ra, không ai giúp được đâu.

– Cách gì mà hay vậy? - Mắt Minh Đăng long lanh sáng.

Mẫn Nghi thở ra 1 hơi dài:

– Tớ sẽ bán mình.

– Bán mình? - Minh Đăng không hiểu - ai mà mua chứ?

– Mua, - Mẫn Nghi gạt đầu chắc chắn - bà Xuân đã đồng ý mua mình với giá 2 cây.

– Lão ta mua cậu làm gì chứ - nói rồi chợt hiểu, Minh Đăng chợt rùng

mình hết hồn: - không phải như vậy chứ? Lẽ nào.... cậu bán cả đời con gái của mình?

– Mình bán - Mẫn Nghi lại gật đầu - Miễn sao có tiền cứu ba, việc gì mình cũng dám làm...

– Cậu thương ba đến thế ư? - Vẫn còn bàng hoàng trước lời nói của Mẫn Nghi, Minh Đăng ngay ngô hỏi.

– Phải, tớ thương ba lắm, - giọt nước mắt ứa ra, Mẫn Nghi nói nghẹn ngào. - Tớ không thể để ba chết già trong tù được. Ba đã yếu lắm rồi.

– Nhưng... cậu không thể làm như vậy, hãy nghĩ kỹ đi. - Minh Đăng lắc mạnh vai Mẫn Nghi.

– Tớ đã nghĩ kỹ lắm rồi - đưa tay quệt ngang dòng nước mắt, Mẫn Nghi mỉm cười - Minh Đăng, cậu thương tớ lắm phải không? Cậu đừng tiết lộ việc này cùng ai nhé? Tớ phải đi gặp bà Xuân đây.

Nói xong, Mẫn Nghi đứng dậy bước đi ngay, bỏ mặc Minh Đăng với nỗi hoang mang, chết lặng. Thường ngày, trông Mẫn Nghi dịu dàng, nhút nhát e lệ, và hay mắc cỡ vậy. Ai ngờ có lúc nó lại dám làm chuyện đng trời này. Bán thân để cứu cha. Ôi.... thật không tin nổi.

Phải cản nó lại! Bất thành lời rồi Minh Đăng mới biết câu nói của mình vô nghĩa với Mẫn Nghi. Muốn ngăn được nó phải có trong tay 10 triệu đồng cứu nạn.

Lực bất tòng tâm, vậy là cô đành bỏ mặc nó trong cơn ngặt nghèo này ư? Trời ơi! Mẫn Nghi... cậu không thể làm như vậy. Không thể phơi bày tấm thân ngọc ngà, tinh khiết của mình cho gã đàn ông thô tục cứ dầy vò, thỏa mãn. Tớ không đồng ý... tớ không chấp nhận đâu....

Sóng mũi cay xè, gục đầu lên thân cay phượng già, Minh Đăng khóc nghẹn ngào. Chưa bao giờ cô nghe lòng căm thù bọn đàn ông hơn thế, với cô... chúng chính là nguyên nhân gây khổ đau, bất hạnh cho những người

con gái như cô, Mẫn Nghi và.... như mẹ.

À... nhắc đến mẹ mới nhớ ra, Minh Đăng ngẩng nhanh đầu dậy. Phải rồi, sao mình ngu ngốc quá. Mẫn Nghi ơi, cậu sắp được cứu rồi. Chờ mình... chờ mình nhé....

Quên mất bộ đồ lưng cũ vai đang mặc trên người, Minh Đăng đâm đầu chạy xuống thang lầu, vừa chạy vừa cười để cho gió đùa trên mái tóc rối bù và gương mặt lấm lem đầy nước mắt....

o O o

– Tôi cần gặp tổng giám đốc của các người. - Chạy thẳng vào trong công ty kinh doanh vàng bạc đá quý Kim Thành, bất chấp mọi người há hốc nhìn mình kinh hãi, Minh Đăng đập mạnh tay xuống bàn hét lớn.

– Gặp tổng giám đốc của chúng tôi?Ồ!

Cô thu ngân bắt cười trước rồi cả bọn đồng loạt cười theo. Con nhỏ ăn mày này, khùng rồi chắc? Tổng giám đốc ở đâu khơi khơi cho mày gặp chứ?

– Kêu ông ấy ra mau! - Lại thêm 1 cái đập tay thật mạnh lên bàn. Thấy không tác dụng gì, Minh Đăng trợn mắt: - Không thì tôi sẽ đập bể tủ kính của các người đấy.

–Ồ! - Viên kế toán không cười nữa: - Có lẽ nên cho nó gặp công an. À... mà không... bác sĩ tâm thần vậy.

– Đúng... đúng...

Các nhân viên bán hàng gật đầu tán thưởng. Cùng lúc cánh cửa phòng bật mở, cuộc họp vừa xong, tổng giám đốc đang theo tiếp bước các cổ đông. Nghe ồn, ông dừng chân lại nói:

– Có chuyện gì thế?

– Dạ... - cả đám nhân viên xanh mặt. Anh kế toán ngập ngừng: - Có kẻ đến quấy rối ạ.

– Kẻ nào? - Đôi mắt ông nhúu lại.

Minh Đăng quay mặt lại ngay.

– Kẻ này đây!

Rồi sững người ra bất đng. Cô không ngờ tổng giám đốc lại là ông. Người khách ngồi xe ôm hôm nào đã hào phóng trả cô 100 ngàn.

– Là cháu ư? - Ông cũng vừa nhận ra cô, những nếp nhăn trên trán giãn ra.

Quay đầu lại, ông bảo cô thu ngân của công ty:

– Xuất cho ta 500 ngàn. Vừa lòng chưa cô bé.

Ô! Sao hôm nay ông chủ hào phóng thế? Cả đám nhân viên ngơ ngác nhìn nhau. Có người táo tợn còn dám ngang nhiên nhìn ông nữa. Cứ thế này.... bọn quấy rối sẽ rủ nhau đến làm phiền công ty đây.

– Cứ đưa đi.

Phát tay ra hiệu bảo anh kế toán đưa tiền cho Minh Đăng, ông cũng thầm ngạc nhiên cho sự dễ dãi của mình. Thường khi ông nguyên tắc và nghiêm khắc lắm. Sao với cô bé này... trái tim ông dành 1 khoảng cảm tình nhiều vậy?

– Cám ơn, nhưng hôm nay tôi đến đây không phải nhận số tiền nhỏ nhoi này - Gạt tay viên kế toán, Minh Đăng trừng đôi mắt nhìn ông nghiêm giọng - Tôi muốn ký cho tôi 1 chi phiếu 10 triệu đồng.

Cái gì? Xấp tiền trên tay viên kế toán rơi nhanh xuống trong cái cau mày khó chịu của ông Thành. Cô bé này... đúng là được voi đòi tiên rồi. Bao cảm tình trong lòng bay biến cả. Cười khan 1 tiếng ông cất giọng khôh hài:

– 10 triệu ư! Hay thật đấy.

– Không hay đâu. Tôi muốn 10 triệu đồng, đưa hay không tùy ý ông.

Lạnh lùng, Minh Đăng đặt mạnh xuống bàn chiếc huy hiệu bằng cẩm thạch. Vật mà mẹ đã tặng cho cô sau khi kể xong câu chuyện.

– Huy hiệu Kim Thành - chụp nhanh mặt cầm thạch lên tay, sắc mặt ông liền đổi khác, vụt nắm lay vai cô, ông nói dồn: - Ở đâu cháu có? Nói ta nghe...

– Tôi cần 10 triệu. - Minh Đăng không trả lời.

Ông gật đầu ngay:

– Được được, chi phiếu đây, chờ ta mượn cây viết.

Như quỳnh lên, ông quên mất cây bút vàng lúc nào cũng nằm trong túi áo của mình. Viên kế toán đành phải đưa cây viết của mình cho ông ký.

– Đây, ta ký tặng luôn cho cháu 20 triệu. Nói ta nghe... ở đâu cháu có được huy hiệu này? Có phải của mẹ cháu không?

– Tôi nhặt được nó, thưa ông - Nhận tờ chi phiếu lên, Minh Đăng cất giọng tỉnh queo. - Tôi không ngờ nó quan trọng với ông như thế. Tôi bán luôn cho ông đó. Xin chào.

Mỉm cười, Minh Đăng đưa tay vẫy chào hết mọi người rồi hốt hải quay lưng. Phải tìm Mẫn Nghi mau, kéo không kịp nữa.

– Khoan đã, cháu đừng đi...

Ông chồm người theo nhưng không kịp. Thoắt 1 cái... Minh Đăng đã biến mất rồi. Trên tay ông chỉ còn lại chiếc huy hiệu bằng cẩm thạch thôi. Ôm chặt nó vào lòng, ông nghe tim mình nhói niềm đau.

o O o

Đêm thủng 2 vỏ xe đạp của Minh Đăng rồi sang Philipine mở thêm chi nhánh mới, Tử Khiêm những tưởng mình sẽ không bao giờ đặt chân đến khu ký túc xá này để phải bị dây dưa vào câu chuyện trẻ con với cô gái bán nam, bán nữ này nữa. Nhưng... thật không nỡ. Vừa đặt chân về nước, người đầu tiên anh gặp lại là cô. Để 1 lần nữa bị lôi vào rắc rối dù lòng không muốn 1 chút nào.

Hôm đó trên máy bay tình cờ lật tờ Thời báo thị trường, Tử Khiêm không

ngờ cái tin đầu tiên mình đọc lại là một hung tin. Không chỉ với anh mà với tất cả các doanh nghiệp kinh doanh mặt hàng quý giá nhất thị trường.

Thật vậy, việc chính phủ Anh tuyên bố bán một số vàng dự trữ của mình không chỉ gây nên một cuộc khủng hoảng vàng, giá còn kéo theo bao điều tệ hại khôn lường trước.

Tử Khiêm không kinh doanh vàng, nhưng anh là một trong những cổ đông lớn của tập đoàn Kim Thành, nên... hôm đó... vừa nhận được tin, anh lập tức từ phi trường đến thẳng công ty Kim Thành. Xem bác Thành đã có hướng giải quyết gì cho vấn đề này.

Đạp nhanh thẳng xe, vừa mở cửa ra, Tử Khiêm đã vội thụt nhanh vào, lạ lẫm nhìn Minh Đăng tung chân sáo từ cổng công ty bước vội ra, tay vung vẩy tờ chi phiếu.

Cô ả đến đây làm gì nhỉ? Bỗng quên mất tiêu mục đích của mình, Tử Khiêm tò mò dõi theo bước chân cô. Không phải nóng lòng đâu, vừa rời khỏi công ty, Minh Đăng quẹo ngay vào một ngân hàng gần đó.

Chẳng cần đoán, Tử Khiêm cũng biết cô vào ngân hàng này để rút chi phiếu. Nhưng tờ chi phiếu ấy trị giá bao nhiêu? Anh bấm nhanh vào phím tay một con số:

– Alô! Thành đó hả?... Mình đây.... Tử Khiêm đây... vừa về đến... khoan hàn huyền tâm sự... cậu làm ơn quan tâm hộ mình một việc... nhỏ thôi... Đó cậu có thấy một cô gái mặc bộ đồ lửng cũ rách đang tiến vào ngân hàng của cậu không... Đúng rồi... chính là cô ả cắt tóc tém như con trai đó... cậu nhìn xem cô ả rút bao nhiêu tiền trong chi phiếu nhé... Được tờ chờ máy....

Tắt máy phon, Tử Khiêm châm cho mình điếu xì gà rồi đặt hết tinh thần vào đôi mắt, dán chăm chăm vào cửa ngân hàng như một thám tử tư chuyên nghiệp sợ vuột mất con mồi quan trọng.

Tít... Tít... Tít...

Phôn đã có tín hiệu, Tử Khiêm vội đặt lên tai nghe giọng Thành báo cáo:

– Tổ đã điều tra được... cô gái tên Minh Đăng, đến để rút chi phiếu trị giá hai chục triệu đồng... Chi phiếu do tổng giám đốc tập đoàn vàng bạc đá quý Kim Thành ký... cậu còn muốn biết gì nữa?... Sao? Cô ả là ai?... Đối tượng mới của cậu ả?

Ngẩn người ra vì quá lạ lùng và kinh ngạc, Tử Khiêm không nghe Thành hỏi những gì. Đến câu sau, anh mới giật mình nháy nhòm:

– Nè đừng nói vậy nghe. Tử Khiêm này mà đeo đuổi một cô gái bốn sáu như ả ư?

Dĩ nhiên là Thành không hiểu từ bốn sáu ám chỉ gì rồi, nhưng... Minh Đăng đã xuất hiện, Tử Khiêm đành cúp máy thôi. Phải xem cô ả sử dụng số tiền ấy thế nào cho biết.

Rà xe chậm chậm bên lề đuổi theo, lòng Tử Khiêm ngập đầy nghi vấn. Sao bác Thành lại ký cho ả một chi phiếu lớn vậy? Lẽ nào... một ý nghĩ thoáng qua nhưng anh gạt phắt đi ngay. Không đâu... quen biết với bác lâu nay, anh biết rõ con người bác. Nguyên tắc, nghiêm túc đảng hoàng và đạo đức. Nhất định... không có chuyện ấy xảy ra đâu.

Vậy thì vì cái gì? Đúng là điên lên được. Càng nghĩ càng khó hiểu ấy mà! Ấy chà! Khoan nghĩ đã ... cô ả dừng lại rồi kìa.

Nơi Minh Đăng dừng lại thật bất ngờ với Tử Khiêm, vì đó là một quán bánh xèo nổi tiếng. Tử Khiêm rành nơi này lắm, bởi lẽ... bánh xèo vốn là món ăn khoái khẩu của anh mà.

– Cho 5 cái bánh xèo đi bà chủ...

Giọng Minh Đăng vang lảnh lớt, không chỉ Tử Khiêm thấy giật mình mà cả bà chủ quán, lẫn đám đông thực khách cũng giật mình tròn mắt nhìn cô.

Bánh xèo đặc biệt. Hai mươi ngàn một cái, cái nào cái nấy to bằng cái đĩa.

Sức trai tráng như anh ăn hai cái đã căng hông, bể bụng rồi. Vậy mà cô ả dám ăn liền một lúc luôn năm cái.

– Ô, nó bự vậy sao? - Nghe giọng cô thẳng thốt, mọi người mới vỡ lẽ ra. Thì ra... cô gái ấy lần đầu đến ăn thôi, thật là quê mùa. Tội nghiệp: - Dạ... dì cứ bán cho con 5 cái, con ăn không hết thì đem về. Không sao đâu. Mỉm cười Minh Đăng bắt chặp những cặp mắt của đám khách thượng lưu nhìn mình như quái vật. Lấy một lá xà lách thật to, cô bỏ rau, bỏ bánh vào cuộn thành một cun tròn, chấm nước mắm rồi cố nhét vào chiếc miệng nhỏ của mình cuộn bánh to quá khổ.

Ôi! Ngon quá! Nhai miếng đầu tiên, đôi mắt Minh Đăng mở tròn lẹ lẹ. Đúng tiền nào của nấy chẳng sai, chả bù cho mấy cuộn bánh xèo cô ăn ở lề đường, năm trăm đồng một cái, bé như cái lá rau.

Một cuộn rồi một cuộn, Minh Đăng nhai ngẫu nhiên, nhồm nhoàm, miệng mồm toàn dầu mỡ trông phát thèm, phát ứa gan. Làm Tử Khiêm phải quay mặt đi nuốt ực nước bọt vào bụng. Anh chợt nhớ, sáng giờ mình chưa ăn gì cả.

Đợi cô ta ăn cái bánh mất gần tiếng đồng hồ rồi rà máy đuổi theo, Tử Khiêm không hiểu vì sao mình lại làm như vậy? Thật buồn cười và ngu xuẩn. Anh biết vậy nhưng... cứ đuổi theo cô một cách kiên nhẫn và cương quyết.

Lần này, Minh Đăng chẳng đi đâu cả, cô về thẳng ký túc xá của mình. Bóng cô vừa khuất sau cánh cửa. Tử Khiêm đột nhiên như người vừa tỉnh mộng. Anh trở đầu xe, lái thật nhanh về công ty Kim Thành. Không vì tuyên bố của chính phủ Anh, anh chỉ muốn biết vì sao bác Thành lại ký cho Minh Đăng một chi phiếu trị giá quá to đối với cô như vậy? Có phải... cô đã... dùng bí mật gì đã uy hiếp, tống tiền của ông không?

– Ô không, không đâu!...

Nghe anh hỏi ông bật lên cười lớn:

– Chẳng ghê gớm, khủng khiếp như cháu tưởng đâu, cô bé ấy chỉ bán cho ta một cổ vật thôi. Nói rồi chợt nhớ, ông nắm tay anh, cất giọng khấn
trương:

– Cháu quen cô ấy thật ư?

– Thật!

Gật đầu, không để ý đến vẻ mừng rỡ của ông, Tử Khiêm chăm chú xem cái mà ông gọi là cổ vật đã bỏ ra những hai chục triệu để mua của Minh Đăng.

Chỉ là một miếng cẩm thạch thôi. Dù lên nước bóng ngời thật đẹp cũng đâu đến giá này? Nhìn đôi mày Tử Khiêm nghe thắc mắc. Một ít kinh nghiệm về đá quý cho anh biết, miếng cẩm thạch này, mắc lắm cũng chỉ đến mười triệu bạc thôi. Lẽ nào một người giàu kinh nghiệm như ông lại mua lầm chứ?

– Cháu kể ta nghe lý lịch của cô bé đó được không?

Đang nhú mày nghiên cứu miếng cẩm thạch, hy vọng tìm ra giá trị quý báu ẩn mình trong ấy, Tử Khiêm giật mình ngạc nhiên nghe ông hỏi. Điều tra cả lý lịch? Ông Thành thật ra đang muốn gì ở cô ta đấy nhỉ?

– Dạ cháu không rõ lắm về gia đình của Minh Đăng, chỉ biết cô ấy là....

Anh kể cho ông nghe những gì anh biết về cô.

– Là sinh viên của trường đại học ư?

Giọng ông như mừng rỡ:

– Cũng không tệ lắm. Tử Khiêm à! Ta lại muốn nhờ cháu giúp ta một việc nữa đây. Cháu không từ chối chứ?

Trước giọng nói chân thành và cái nắm tay thân mật của ông. Tử Khiêm nghe lòng rối rắm vô cùng. Nhận lời hay từ chối ông đây? Xưa nay quan hệ giữa anh và ông chỉ dừng ở mức xã giao. Anh là cổ đông còn ông là

chủ cổ phần. Ngoài công việc làm ăn hai người chỉ gặp nhau trong cuộc họp, chưa một lần thân mật chuyện trò, vậy mà... lần này, thái độ của ông... cứ như đã thân với anh lắm vậy.

– Chú muốn cháu giúp chuyện gì?

Không thể im lặng mãi, Tử Khiêm cất giọng dè chừng. Không khéo, ông lại muốn anh hùn thêm vốn.

– Ta muốn cháu điều tra giúp ta một việc.

– Điều tra giúp chú ư?

Hai con mắt tròn vo, Tử Khiêm nhìn ông không hiểu.

– Phải.

Mỉm cười ông từ tốn gật đầu:

– Lẽ ra ta không dám đường đột đề nghị cháu giúp một việc thế đâu. Nếu như... ta không tình cờ được biết... trong thời gian sang Mỹ du học ngành kiến trúc, cháu đã từng học qua trường thám tử tư.

– Đúng vậy.

Tử Khiêm gật đầu xác nhận.

Về tin tức này, anh không ngạc nhiên đâu. Bởi... chính miệng anh đã khoe với ông, với tất cả mọi người rằng... mình đã từng học qua khóa điều tra, trinh thám. Dù là bằng nghiệp dư thôi, nhưng anh tự hào về nó lắm. Hơn cả bằng đại học kiến trúc ngoại hạng ưu kia.

Nhắc ra thì dài dòng lắm, chỉ có thể tóm được một câu, Tử Khiêm vốn không ưa kiến trúc, càng không thích làm kinh tế chút nào. Cả một đời anh chỉ mơ được làm cảnh sát thôi. Anh thích cái cảm giác phiêu lưu, hồi hộp. Điều tra vụ án.

Dưới sự o ép, bắt buộc của cha, Tử Khiêm trở thành nhà kinh tế. Là tổng giám đốc một công ty xây dựng tầm cỡ và là cổ đông của nhiều công ty khác, anh vẫn không ngăn được dòng máu phiêu lưu, trinh thám dạt dào

chảy trong người vì nói chẳng phải khoe chứ.... giác quan thứ sáu của Tử Khiêm tinh tế và nhạy bén ghê gớm lắm. Bao lần... nhờ nó... công ty anh thắng đậm, lời to.

– Cháu điều tra giúp ta chứ?

Thấy Tử Khiêm im lặng lâu quá, ngỡ anh không đồng ý, ông Thành khẩn khoản:

– Thì cháu cứ xem, nhìn đây là một hợp đồng kinh tế. Cháu muốn ra điều kiện, quyền lợi gì... khó bao nhiêu ta cũng chịu mà.

– Việc này quan trọng với chú vậy sao? - Ngắc đầu lên Tử Khiêm bắt đầu nghe rạo rức.

Ông Thành nhẹ gật đầu:

– Phải nó quan trọng lắm. Đáng giá cả đời ta, nên... dù có phải đổi cả sự nghiệp này, ta cũng chịu.

– Việc gì mà quan trọng vậy? Tử Khiêm nghe kích động

– Ta muốn điều tra xem ở đâu Minh Đăng có được mặt cẩm thạch này?

Có thật là cô ta đã nhặt được nó như đã nói không?

Ông Thành cất giọng khẩn trương trong lúc Tử Khiêm thở phào ra thất vọng:

– Có vậy thôi ư? Vậy mà... cứ tưởng chuyện gì. Chỉ cần hỏi cô ấy là xong chứ gì.

– Ta đã hỏi và Minh Đăng đã trả lời. - Ông lại nhặt mảnh cẩm thạch lên.

Nhưng ta... muốn tìm một câu trả lời khác hơn, cháu giúp ta làm sáng tỏ câu chuyện này được chứ?

– Vâng! - Tử Khiêm gật đầu không hào hứng. Anh muốn ông nhờ mình điều tra việc khác cơ. Ly kỳ... hấp dẫn... khó khăn và đầy nguy hiểm.

– Ta cảm ơn cháu thật nhiều. - Trái với vẻ ỉu xiu của anh, ông Thành tươi tỉnh gật đầu hơn hở, ngập đầy niềm tin hy vọng. Và... đâu cũng là lý do...

bắt anh quay trở lại đây. Lại gặp Minh Đăng, lại tiếp tục bức mình... Ai bảo anh thày lay khoe mình học điều tra trinh thám làm gì? Mai mốt... có người mất chó, mất mèo... dám cũng đến nhờ anh điều tra quá .

Bổng Là Chiêm Bao

Chương 4

Đã nhận lời giúp bác Thành "phá án", dù án nhỏ, dù muốn, dù không Tử Khiêm cũng quyết phải thành công. Đây là phi vụ đầu tiên trong cuộc đời của anh mà! Đâu thể để người ta cười vào mũi, bảo anh chỉ giỏi tài ba hoa khoác lác.

Nên... hôm nay... lần đầu lâm trận, để tăng thêm hứng thú, Tử Khiêm trang bị cho mình thật kỹ. Nào mũ, nào kính, nào găng tay, nào giày boots. Tất cả đều một màu đen trông rất ngầu, rất rùng rợn khác hẳn hình tượng oai phong của một tổng giám đốc đẹp trai. Nhân viên bây giờ lỡ ai đó thấy anh, chắc sẽ đưa tay dụi mắt, chẳng dám tin đâu.

Đến salon mua một chiếc mô tô cho đủ b, Tử Khiêm bỏ mặc công ty và cuộc họp định kỳ với các phòng ban. Anh phóng như bay đến ký túc xá.

Vượt luôn đèn đỏ, anh hy vọng sẽ bị công an rượt theo đuổi phạt.

Nhưng... thật là xúi quẩy. Hôm nay... không có công an gác chốt... nên... cả tiếng còi cũng không có nói chi đến màn bị rượt...

Có thể trình chứng minh thư cho bác ba bảo vệ rồi đường hoàng cửa cái

tiến thẳng vào ký túc xá. Nhưng... Tử Khiêm không làm thế. Anh cho xe chạy vòng ra bãi đất trống phía sau, nơi các sinh viên vẫn lén quăng các thứ phế thải và cũng là nơi tâm sự của các cặp tình nhân trẻ.

Nhìn trước, nhìn sau, với một vẻ thập thò, lén lút. Không thấy ai, Tử Khiêm mới cho tay vào túi lấy đồ nghề. Đó là chiếc thang dây, đầu có gắn một cái móc sắt. Dụng cụ cho các tay thám tử tư chuyên nghiệp đột nhập nhà người ta. Nhớ ngày đó, anh đã phải năn nỉ thầy bán lại cho mình với giá 500 đô la đúng.

Minh Đăng ở lầu một, nên việc quăng thang dây xem ra không khó lắm. Cách một cái, Tử Khiêm đã móc được đầu thang vào cạnh cửa sổ rồi, phúi phúi tay, anh mỉm cười bám tay lên thang dây leo thoăn thoắt.

Đang leo giữa chừng thì... từ đằng xa có người đi đến. Tim Tử Khiêm đập dồn. Ôm chặt thang dây, anh nín thở áp mặt vào tường, hy vọng người đó sẽ chẳng thấy mình.

Nhưng... đời chẳng chịu ý người, không chỉ nhìn thấy, người ấy còn dừng chân, hỏi vọng lên:

– Chú ơi, dây điện nhà tôi cũng có vấn đề rồi, một lát rảnh chú làm ơn qua sửa luôn dùm tôi một thể, rồi tôi bồi dưỡng cho. Đó... nhà tôi là cái nhà có cái cửa màu xanh đó.

Nói xong, người đàn bà bước đi nhanh không kịp nghe Tử Khiêm buông một câu chửi đồng. Thà bà cứ hét toáng lên, bảo anh là ăn trộm mà anh còn đỡ tức. Bộ đui rồi sao chứ? Cả thám tử và thợ điện cũng không phân biệt nổi... chán chết đi thôi. Hết cả hứng điều tra.

Bực bội ném mạnh cặp mắt kính ra khỏi mắt, vừa toan quay trở xuống Tử Khiêm mới hay mình đã lên đến nơi rồi. một chút tò mò khiến anh ghé mắt nhìn qua song cửa gỗ. Thử xem cô ả làm gì cho biết.

Chẳng làm gì cả, Tử Khiêm thêm một lần tức ứa gan. Bao nhiêu công sức,

lẫn bao tổn kém, kết quả cuối cùng của cuộc điều tra là hình ảnh Minh Đăng nằm sãi tay ngủ ngon lành trên chiếc giường đơn...

– Này tên kia, làm gì vậy? Nhìn trộm người ta thay đồ hả?

Đang chau mày thất vọng, bất thần bị một gậy vào lưng, Tử Khiêm không phòng bị kịp, vượt tay khỏi chiếc thang dây rơi nhanh xuống đất nghe cái bịch. May mà anh có võ, nên chỉ bị trật khớp chân thôi.

– Trời ơi, anh Hai... anh có sao không?

Gã côn đồ đang hung hăng tiến tới bỗng dừng chân hốt hoảng. Ngẩng đầu lên, đôi mắt Tử Khiêm cũng tròn vo kinh ngạc, khi nhận ra kẻ vừa hành hung mình một cái đầu, gã không phải người xa lạ, gã chính là Diệp Bân... là thằng em họ của anh. Gã đang quỳnh quáng, lảng xảng lo chăm sóc cái khớp chân bị trật của anh:

– Em xin lỗi, em không ngờ tên trộm đó là anh. Mà anh làm gì? Sao ăn mặc kỳ cục vậy?

Vừa toan mở miệng mắng gã một trận cho đỡ tức, bỗng bị gã hỏi một câu, Tử Khiêm đành ngậm bồ hòn, nuốt luôn cục tức vào lòng. Phải lựa lời mà nói, để hẵn đem chuyện này về nhà kể.... ê mặt chết. Ba sẽ mắng cho một trận còn mẹ sẽ bật phì cười. Hừ... tức ới là tức...

– À em biết rồi... Anh đang theo đuổi cô nào trong ngũ long công chúa phải không?

Chờ mãi chẳng nghe Tử Khiêm đáp, Diệp Bân đành phải đoán mò. Mỉm cười, hẵn gật đầu thông cảm:

– Không ngờ anh ra thương trường kinh doanh lâu vậy mà còn mộng mơ, lảng mạn ghê, sao? Theo cô nào vậy? Kể em nghe xem em có giúp được gì không?

Tội danh đeo đuổi giai nhân xem ra dễ chịu hơn tội danh làm thám tử tư, gật đầu, Tử Khiêm nói theo ý Diệp Bân:

– Tình cờ gặp cô ấy trên đường, hỏi mãi chẳng trả lời, điên tiết quá, anh quyết theo cho tới ổ. Thử coi ả là ai cho biết.

– Vậy... anh chưa biết tên à?

Mắt Diệp Bân hấp háy sau cặp kính:

– Anh có thể tả hình dáng lại không? Cả năm cô gái ở đây em đều biết rành tên họ.

– Chà!

Tặc lưỡi, Tử Khiêm nghe khó chịu trong lòng. Bình thường... chắc anh đã mắng hăn rồi. Cái tội mộng mơ, lãng mạn học không lo học, mãi yêu đương nhăng nhít, nhưng... ờ... đóng vai kẻ si tình... cá mè một lứa với hăn rồi. Mắng sao đây? Đành tả đại một cô cho hăn nhận dạng vậy? Ai bây giờ nhỉ? Mẫn Nghi hay Minh Nguyệt? Cô nào cũng được miễn đừng là con ả đáng ghét Minh Đăng.

Là Mẫn Nghi ư? Nghe Tử Khiêm tả mà Diệp Bân đau nhói trong lòng. Đúng là Mẫn Nghi rồi. Trời ơi! Biết nói sao đây? Lẽ nào lại bảo Tử Khiêm đừng theo đuổi nữa, cô gái là của mình rồi.

Nghĩ là nghĩ vậy thôi, Diệp Bân biết mình không tài nào mở miệng. Chỉ biết thầm trách cơ hội lá bay nào, lại khiến xui cho Tử Khiêm gặp Mẫn Nghi.

Sao không là Minh Nguyệt, Thu Trang hay Minh Đăng chứ?

Vào...

Một vật gì thật nặng từ trên cao bỗng rơi thẳng xuống chỗ hai người. Theo phản xạ, Diệp Bân cũng tay lên đỡ, hất tung vật ấy ra xa rồi nhảy lên tránh khỏi. Chỉ tội Tử Khiêm, cái chân bị trật nên không thể nhảy lên đành phải ngồi yên lãnh trọn nguyên một bịch vào người.

– Ôi trời đất cái gì thế này?

Là bịch rác! Ngán người ra, Diệp Bân lo lắng nhìn Tử Khiêm bị các thứ phế thải của ngũ long công chúa ướp đầy người. Nào là ht nhẵn, nào vỏ cóc,

nào vỏ chôm chôm, cả đầu tép, rut cá đã lâu ngày lên mùi rữa. Thật là kinh tởm không thể tưởng....

Phủi sạch các thứ trên người, Tử Khiêm quên mất cái chân đau, anh đứng bật lên hét lớn:

– Ai mà vô ý thức thế này? Đây có phải là bãi rác đâu? Xuống nhặt hết lại mau. Không thì tôi gọi công an đấy!

Chết rồi! Từ lầu cao, Minh Đăng nghe rõ giọng Tử Khiêm vang mồm mọt. Đầu chui vội vào chân, lưỡi lè dài cô thầm hối hận vì cái tính lưỡi biếng, cầu thả của mình. Đội cờ đỏ của ký túc xá đã cấm các sinh viên quăng rác bừa bãi xuống bãi đất này rồi. Cả phòng, ai cũng ngoan ngoãn chấp hành, chờ xe rác đi ngang đem đi bỏ. Chỉ có cô là... Trời ơi! Không biết đã quăng trúng ai rồi... Phải mau xuống xin lỗi đi thôi... để anh ta làm lớn chuyện lên là gay lắm.

Lật đật xỏ chân tìm đôi dép, Minh Đăng chạy như bay xuống thang lầu, chưa kịp nhìn thấy mặt đất vì cú đầu:

– Xin lỗi, tôi không cố ý....

– Không cố ý. Hừ... Đôi mắt lia ngang rồi trừng lên giận dữ, Tử Khiêm rít chặt hai hàm răng lại. Anh không tin vào lời xin lỗi của Minh Đăng, nhất định, cô ả đã nhận ra anh nên cố tình quăng nguyên bịch rác xuống lầu. Không thì sao nó lại trúng ngay đầu anh cơ chứ? Sẵn bao nhiêu tức giận dồn nén bấy giờ, anh trút xuống hết cho cô:

– Nói dễ nghe chưa? Không được, tôi phải đưa cô gặp bảo vệ giải quyết việc này.

– Đừng làm lớn việc này. Minh Đăng không có ý đâu. - Biết Minh Đăng sẽ gặp khó khăn nếu bị đưa lên phòng bảo vệ, Diệp Bân đưa tay ngăn lại. - Bỏ qua đi cô ả đã xin lỗi anh rồi.

– Không cố ý? Sao cậu biết cô ta không cố ý chứ? Lấy gì bảo đảm là cô ta

không có cố tình quăng nguyên bịch rác xuống đầu tôi? - Càng nói càng giận căm gan, Tử Khiêm long đôi mắt nhìn Minh Đăng như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Nè. - Minh Đăng cũng nổi nóng lên. - Đừng lấy bụng mình suy bụng người, chẳng ai tiểu nhân như anh tưởng. Rõ ràng lúc nãy tôi ở trong nhà thấy đại bịch rác ra, không biết có anh ở dưới này. Mà có biết, tôi cũng chẳng đời nào làm vậy.

- Tự miệng cô nói thôi, làm sao tôi tin được. - Nhún vai, Tử Khiêm kênh kênh nói.

Minh Đăng liếc một cái dài:

- Tuỳ anh thôi. Muốn làm khó nhỏ này thì xin mời cứ việc.

- Tôi không làm khó, chỉ muốn lấy lại công bằng thôi. Cô xem đầu tóc, quần áo tôi đầy mùi tanh tươi, làm sao tôi ra đường chứ? - Thấy mặt Minh Đăng căng thẳng, Tử Khiêm hạ giọng đi một chút.

- Chỉ cần anh không làm khó, khăng khăng lôi tôi vào bảo vệ, tôi hứa sẽ đền lại cho. - Minh Đăng hạ giọng.

Diệp Bân phần khởi chen vào:

- Vậy thì tốt quá rồi. một người nhin một câu. Dĩ hòa, vi quý. Anh Khiêm... anh đồng ý chứ?

- Chẳng lẽ tôi hẹp hòi đến thế sao? - Tử Khiêm không nói thẳng - Nhưng... cô ta sẽ đền cho tôi bằng cách nào đây?

- Rất đơn giản, anh lên phòng tôi gi đầu, tắm rửa, cởi bỏ b đồ đó ra, chờ tôi giặt xong là được rồi. - Minh Đăng nói gọn hơ.

Tử Khiêm tròn đôi mắt:

- Cô không đùa tôi chứ?

- Đùa anh làm gì? - Minh Đăng nhú mày, vẻ ngạc nhiên rồi chột hiếu. -

À... hay là... anh không dám?

– Cái gì mà không dám? Tử Khiêm trừng đôi mắt. - Tôi chỉ thấy kỳ thôi... Mà... quên mất... Anh bỗng bật cười... tôi chẳng phải sợ kỳ nữa. Cô là bốn sáu, đâu phải là con gái.

– Hừ!

Hừ một cái trong cổ họng, Minh Đăng trừng mắt ngó Tử Khiêm rồi hậm hực, bước lên lầu. Tử Khiêm phì cười rồi vỗ vai Diệp Ân:

– Lên nào!

– Em không lên được với anh đâu! - Đưa mắt ngó đồng hồ, Diệp Ân nhẹ lắc đầu: - Em còn phải ra bến xe đón Mẫn Nghi. Anh thông cảm, em đã hẹn với cô ấy rồi....

– Thôi được rồi. Đi đi... - Thấy Diệp Ân cứ gãi đầu, gãi tay khó nói, Tử Khiêm cắt ngang lời: - Thằng quý, học không lo học, lo bồ với bịch, liệu hồn mày với tao đó.

Mỉm cười với cái nham đấm của Tử Khiêm, Diệp Ân nhảy lên chiếc tám sáu phóng đi như bay. Nhà giàu có, nhưng tính anh vốn không thích phô trương, gây sự chú ý của mọi người.

Diệp Ân đi rồi, Tử Khiêm mới thở hắt ra một hơi dài. Thăm hỏi, mình đang làm một chuyện điên rồ gì nữa rồi.... Sẵn cái thang dây còn treo lủng lờ trước mặt, anh nhảy lên thoăn thoắt leo vào.

– Anh lại giở trò gì đây hả? - Nhìn anh nhảy qua cửa sổ Minh Đăng cau mày nói: - Sao lại mặc đồ như ăn cướp vậy?

– Mặc vậy mà như ăn cướp? - Tử Khiêm nghe tự ái, không thềm chấp nhất kẻ ngu, anh hừ một tiếng trong họng rồi lườm lườm mắt.

– Khăn đâu? Xà bông đâu? Bảo người ta lên tắm mà cứ ngồi ngây ra đó.

Trong đời chưa phải phục vụ ai bao giờ cả. Này nghe giọng Tử Khiêm phách lối bảo mình, Minh Đăng nghe bực mình lắm. Nhưng... sợ anh không biết vào toa lét xài ln đồ của Mỹ Huyền và Thu Trang. Cô đành phải

đứng lên lấy xà bông, và cái khăn của mình bỏ vào cái thau rồi bảo:

– Trong thau đó. Đừng làm văng nước tùm lum.

– Ừ.

Được đi Minh Đăng, Tử Khiêm nghe khoái tì trong lòng. Nhìn chai bồ kết và cái khăn màu trắng đã ngả vàng của cô không hiểu sao lòng anh lại nao nao. cuộc sống ký túc xá là thế này ư? Anh bỗng nhớ đến thời gian sung sướng nhất đời khi mình ở trường đại học Hawaii.

Nơi đó, anh đã gặp và đã yêu Trang Tử. một cô gái Nhật tuyệt vời. Dù thời gian và công việc cuốn hút, sáu năm rồi, bây giờ anh vẫn nhớ. Nhớ như in gương mặt đẹp của cô. Nhớ đôi mắt dài một mí ngơ ngác, nhớ đôi môi mọng như quả sơ ri chín đỏ. Bao lần rồi... anh đặt nụ hôn của mình lên mắt, môi cô. Ôi!... Vẫn còn đây... rạt rào.... bao cảm xúc.

Bạn bè, ai cũng ước ao, thèm muốn, cũng bảo rằng anh cùng Trang Tử thật đẹp đôi. Mỗi tình thư mọng kéo dài hai năm ròng rã, tưởng không một trở lực, khó khăn nào ngăn cách nổi.

Vậy mà... chỉ vì một tình cờ, một hiểu lầm chẳng đáng vào đâu, Trang Tử lại giận anh, lại đành tâm giết chết mối tình đầu đẹp nhất đời mình.

Chiều hôm đó... cơm nước xong, Tử Khiêm bỗng cảm thấy nhức đầu, chóng mặt, trong người nghe mệt mỏi khác thường. Ngồi nói chuyện với Trang Tử mà đầu óc cứ quay cuồng, đảo lộn. Chỗ quen thân, anh nói thật tình bảo với cô rằng:

– Trang Tử, anh mệt quá, chỉ muốn nằm thôi... em có thể về... cho anh nghỉ một chút không?

Đang thao thao bất tuyệt kể anh nghe chuyện du ngoạn của mình, bỗng bị cắt ngang, Trang Tử nghe hụt hẫng. Núng nịu, cô dậm chân vùi vĩnh. Bắt đền anh một nụ hôn như thường lệ..... Nhưng... tất nhiên vì quá mệt, quên không để ý đến chuyện này. Anh chỉ nhớ đến việc nhờ Lylian - một

cô bạn Mỹ, đưa Trang Tử về giúp mình thôi.

Trang Tử về rồi, Tử Khiêm mới vào phòng nằm nghỉ. Cơn nhức đầu cũng tạm vơi, thì... một thằng bạn chọt vào, báo tin anh có khách.

– Ai vậy? - Mệt mỏi chống tay ngồi dậy, Tử Khiêm nhăn nhó. Anh thật chẳng muốn tiếp một chút nào.

– Một giai nhân xinh đẹp, bạo vừa từ Việt Nam sang. Cô ta tên là Cẩm Hồng.

Là Cẩm Hồng! Trái tim Tử Khiêm thót nhanh trong ngực. Sao cô biết anh ở đây mà tìm nhỉ? Anh đã dặn kỹ mọi người rồi. Ai lại bán đứng anh như vậy?

Thật là rắc rối lòi thôi! Cô bé Cẩm Hồng này vốn là em gái của Đăng Khoa, thằng bạn thân thời trung học của anh. Thường ngày đến chơi vẫn thấy cô bé thân mật với mình, Tử Khiêm đâu biết, từ lâu cô ta đã thầm yêu trộm nhớ mình rồi.

Nhận được thư tỏ tình của Cẩm Hồng gửi cho, Tử Khiêm nghe sững sốt bàng hoàng. Không muốn làm tổn thương trái tim non còn thơ dại của cô, bao lần anh đã lựa lời từ chối khéo. Nhưng... oái oăm thấy... Cẩm Hồng không chịu hiểu, hoặc giả cô không hiểu... cô bám theo anh, lo lắng, săn sóc cho anh hết mực... với hy vọng một ngày sẽ chinh phục được trái tim kiên kỳ ấy...

Ngày được tin mình đậu vào đại học, Tử Khiêm mừng như một tử tù thoát ngục, giấu kín Cẩm Hồng địa chỉ mới của mình, anh những mong thời gian làm cô thức tỉnh... sẽ lãng quên đi tình yêu tuyệt vọng của mình...

Ba năm xa vắng bật tin rồi... vậy mà... hôm nay cô lại đến.... Đến với một chút trưởng thành, chín chắn hơn, làm cho anh nghe khó xử vô cùng.

Lẽ tất nhiên là... anh không thể nằm lì, bỏ mặc cô với đám bạn của mình rồi. Dù gì cô cũng vừa từ Việt Nam sang, chân ướt chân ráo cần có người

dẫn dắt... vì thế... anh đành phải gượng cơn mệt mỏi của mình ra phòng khách tiếp cô.

Thì ra... cô bé Cẩm Hồng chẳng hỏi thăm ai địa chỉ của anh. Ba năm dài đủ cho cô bé mộng mơ trưởng thành hơn. Từ lâu, nghĩ về anh, cô chỉ thoáng mỉm cười rồi nhẹ lắc đầu chê mình con nít quá. Thế gian này, còn khối gã trai khờ xếp hàng chờ lọt vào mắt của cô. Sao lại phải khổ sầu vì... một chuyện không đâu chứ?

Cô đến đây chỉ vì một tình cờ. Vâng đúng vậy. Sáng nay đến ghi danh vào thi đại học, lúc đang đứng chờ trước cổng, cô bỗng thấy bóng ai giống Tử Khiêm thoáng ngang qua. Hỏi thăm cô bạn đứng bên mới biết là anh thật. Cô mừng quá, vì tìm đến tận nơi. Mục đích chỉ muốn anh giúp đỡ, chỉ bảo thêm về thủ tục.

Chuyện có thể thôi ư? Nghe cô nói mà Tử Khiêm nhẹ cả người. Cơn nhức đầu như tan biến. Nhiệt tình, vui vẻ.... anh tận tường chỉ bảo, còn hứa sẽ giúp cô chu đáo nữa....

Đúng vào giữa lúc anh thao thao bất tuyệt cười nói với Cẩm Hồng thì Trang Tử bước vào. Thì ra này giờ cô vẫn chưa về, cùng với Lylian cố tìm mua thuốc cho anh uống. Nay bất ngờ gặp cảnh này, máu ghen ứa lên đầy cổ. Không cho anh kịp giải thích lời nào, cô ném mạnh túi thuốc vào mặt anh rồi bỏ chạy đi.

Nhục trước đám đông, xấu hổ với Cẩm Hồng, Tử Khiêm nghe giận run người. Anh tự nhủ sẽ không giải thích câu nào cùng Trang Tử. Đã yêu, cô phải biết tin, biết tôn trọng anh chứ? Chuyện này phần lỗi thuộc về cô. Phần Trang Tử, sau khi ném bịch thuốc vào mặt Tử Khiêm rồi trở về nhà, nghe bạn bè nói lại, cô cũng biết mình sai, mình quá đáng. Nhưng... với bản tính tự cao, hiếu thắng đầy tự ái của một cô gái kiêu kỳ đã không cho phép cô hạ mình đến xin lỗi Tử Khiêm. Cô chờ anh làm hòa trước như bao

lần giận dữ.

Người này cho người kia, nhả qua, nhả lại. Chẳng may chốc câu chuyện tình trở thành đề tài chung cho cả trường đại học. Nhiều cuộc cá độ diễn ra, người bảo Tử Khiêm năn nỉ trước, kẻ lại nói Trang Tử phải làm huê. Bàn ra tán vào, cuộc tranh luận chẳng biết bao giờ mới kết thúc được đây? Một tháng, hai tháng rồi nhiều tháng trôi qua. Đôi nhân tình càng lúc càng trở nên xa lạ. Trên đường đi, lỡ gặp nhau, họ cứ ngoảnh mặt đi mà nghe lòng day dứt nhớ thương.

Và... không chỉ thế. Sau một thời gian chờ đợi mỏi mòn, đến chốc tức cô, Tử Khiêm đã tìm cho mình một giai nhân thế chỗ. Sáng sáng chiều chiều, anh ngang nhiên chở cô người yêu mới ngang qua mặt Trang Tử khiêu khích, cảnh cáo cô. Những mong điều đó sẽ làm cô thức tỉnh, sẽ khiến cô hạ bớt tính tự cao trong người xuống.

Nhưng... thật không ngờ... Tử Khiêm thật không ngờ, cũng như không bao giờ hiểu nổi. Trang Tử chết vì một tình cờ, hay vì một quả báo của trời cao đối với anh? Theo lời kể của cô bạn chung phòng, anh chỉ biết là chiều hôm đó... sau khi tan học về, Trang Tử bỗng thấy nhức đầu, cô vào phòng nằm rồi... ra đi một cách nhẹ nhàng, êm thắm...

Kết quả xét nghiệm đã có rồi. Bác sĩ bảo cô chết vì bị tai biến mạch máu não, vì đã uống nhiều rượu mạnh. Rõ ràng rồi.... Nhưng sao Tử Khiêm vẫn thấy sững sờ, không tin được, ôm quyển nhật ký của cô, anh khóc hơn bốn ngày ròng rã. Anh nghe lương tâm mình cắn rứt thật nhiều. Trang Tử chết vì anh, vì anh đã làm nàng đau khổ.

Sáu năm rồi, Tử Khiêm cố nén niềm đau, cố tìm quên bằng công việc kinh doanh. Để chuộc lỗi mình anh nhủ lòng sẽ chung thủy với cô, sẽ không bao giờ yêu ai nữa, để chốn tuổi vàng kia Trang Tử được ngậm cười. Để lương tâm anh bớt dày vò... ray rứt. Và... vì lẽ đó cũng là nguyên nhân

khiến trái tim chai sạn, luôn hồ hững với giai nhân. Tình yêu... của anh đã chết theo Trang Tử lâu rồi....

– Tử Khiêm... anh chết luôn trong đó hả? Làm gì mà lâu vậy?

Giọng Minh Đăng chát chúa, lẫn tiếng động cửa ầm ầm đã làm Tử Khiêm giật mình chột tỉnh, thì ra, này giờ anh cứ đứng lặng yên mặc cho vòi nước tuôn tràn như suối xuống đầu mình.

– Sao hả? Bộ nhà anh không có nước, lâu lâu được dịp tắm cho đã hả?

Giọng Minh Đăng lại chát chúa vang vào, Tử Khiêm lắc mạnh đầu, đưa tay tắt nước, nhìn mặt mình tái nhợt trong gương, anh mới biết mình đang bị lạnh, lạnh cóng cả người, thâm tím cả da và hai hàm răng đang va vào nhau lập cập.

– Này... sao không trả lời tôi? Anh câm rồi hả?

– Tôi... tôi lạnh quá...- Cố sức mình bật được chốt cửa ra. Tử Khiêm chỉ nói được bấy nhiêu rồi té trên nền gạch. Cảnh vật mờ dần anh không còn biết gì nữa cả...

Mình đã ngất bao lâu? Tử Khiêm cũng không biết nữa. Anh chỉ biết rằng khi mở mắt ra đã thấy mình không còn lạnh nữa. Toàn thân được quấn kín trong tấm chăn dày ấm áp. Cay xé mắt mũi, và làm anh hắt xì hơi là mùi dầu nhĩ thiên đường. Cái mùi dầu anh ghét nhất đời mình. Dường như ai đó đã đổ cả chai dầu lên người anh vậy.

Ai thế nhỉ? Bật tung chăn ngồi thẳng người lên, Tử Khiêm dần nhớ ra tất cả. Lẽ nào Minh Đăng đã giúp mình? Ôi! Mình vẫn chưa kịp mặc đồ mà? Toát mồ hôi, Tử Khiêm hé mền nhìn xuống cơ thể mình rồi bật lên cười. Trời đất! Ai cho anh ăn mặc kỳ quá vậy nè? Minh Đăng chẳng? Sao mà rộng thùng thình?

Bước luôn xuống đất, Tử Khiêm như bơi trong chiếc áo ngủ rộng mênh mông. Chưa kịp nhìn xem áo màu gì thì... Minh Đăng đã bước lên. Nhìn

thấy anh, trong chiếc áo ngủ của mình, cô không nén được bật cười xòa, rồi như chợt nhớ, mặt cô vụt khô đanh, lạnh lùng, khó chịu.

– Dậy rồi à? Sao không chết luôn đi?

Mãi ngẩn ngơ với nụ cười đẹp như hoa hàm tiếu của Minh Đăng, Tử Khiêm không nghe cô nói. Chà! Thật không ngờ, khi cô nàng chịu cười, cũng dịu dàng, đẹp xinh ra phết.

– Hà? Cô nói cái gì?

– Nói.... Nói cái đầu anh. - Minh Đăng trừng đôi mắt - Làm ướt hết cả nhà! Báo hại người ta lau gần chết.

– Vậy ra... cô đã mặc đồ cho tôi hả? - Hỏi rồi mới chợt nhớ ra. Tử Khiêm trách mình vô duyên quá. Hỏi con gái người ta như vậy.

Nhưng... Minh Đăng không nghe thẹn chút nào. Rất thản nhiên, cô gật đầu:

– Phải đó. Rồi sao?

Thẹn vì đã để cô thấy rõ người mình... Tử Khiêm cúi đầu lí nhí:

– Chẳng sao cả. Cám ơn cô. - Rồi anh lảng sang chuyện khác: - Chiếc áo ngủ này, về nhà tôi sẽ giặt ủi đàng hoàng rồi trả cho cô.

– Không cần phải trả đâu. - Chợt phì cười, Minh Đăng khoát tay.

Tử Khiêm lạ lẫm:

– Sao không trả.

– Vì nó không phải là áo của tôi. - Minh Đăng lại phá lên cười sau câu nói.

Tử Khiêm cau đôi mày lại:

– Vậy nó là của ai?

– Không là của ai. - Lắc đầu rồi thấy Tử Khiêm vẫn còn ngơ ngác, Minh Đăng đành nói thật - Ngày xưa nó là áo bầu của mẹ tôi.

– Còn bây giờ?

– Bây giờ nó là tấm trải bàn của tôi thôi. - Minh Đăng cười khúc khích.

– Tắm trái bàn ư? - Như chưa tin, Tử Khiêm cúi nhìn xuống người mình. Nụ cười nở trên môi tắt lịm khi anh nhìn thấy những vết dầu loang lổ đầy chiếc áo. Thoảng bên mũi là mùi cá tanh rình. Chiếc áo này... là khăn trải bàn của Minh Đăng chắc?

– Là khăn trải bàn, kiêm giẻ chùi chân. - Minh Đăng lại nói như trút dầu vào lửa - Nhưng... không dơ lắm đâu, tôi mới giặt vào tuần trước.

– Toạc!

Tử Khiêm xé tan chiếc áo nghe máu nóng bùng lên mặt. Hai hàm răng cắn chặt vào nhau anh quên mất trên người mình chỉ còn được nhất một chiếc quần còn nhỏ xíu. Từng bước chân tiến lên, dồn Minh Đăng vào sát chân tường, anh chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cô thôi.

– Két.....

Đúng lúc đó, cửa phòng bật mở rồi năm anh cờ đỏ vào kịp thấy Tử Khiêm chụp lấy vai Minh Đăng lay mạnh.

– Ôi!

Những đôi mắt nhìn nhau kinh hãi. Liệu có nên tin vào điều mình đang thấy hay không? Minh Đăng... cô gái giống con trai, nói tiếng lạnh lùng, cứng rắn nhất trường lại... giờ trò mèo mà gà đồng!... tính sao đây?

– Lập biên bản thôi. - Anh đi trưởng lên tiếng trước.

Cả nhóm lập tức vâng lời mở sổ ra.

– Lập biên bản à? Về chuyện gì? - Minh Đăng ngơ ngác hỏi. Cô vẫn chưa nhận thức được những điều người ta nghĩ về mình.

Chỉ có Tử Khiêm. Ngay từ đầu đã hiểu ra rồi. Mỉm cười không đĩnh chính, anh ngồi xuống chiếc giường của Minh Đăng châm thuốc hút. Cơ hi để anh trả đũa cô đây.

– Đừng làm bộ nữa. - Anh đi trưởng nghiêm giọng - Minh Đăng, tôi thật không ngờ cô tồi tệ thế. Trốn học để ở nhà tình tự với trai.

– Cái gì? - Minh Đăng nhảy nhóm lên - Anh bảo tôi tình tự với trai? Có mà điên lên được.

– Chúng tôi đã bắt gặp quả tang, xin mời cô ký tên vào biên bản... Anh đi phó lạnh lùng.

– Bắt gặp quả tang? Ý anh muốn nói tôi với gã... Ôi!.... - Bây giờ mới hiểu ra, Minh Đăng lắc đầu lia lịa - Mấy anh hiểu lầm rồi. Không phải vậy đâu. Tôi với gã chẳng quen nhau.

Những nụ cười mai mỉa, năm anh cờ đỏ, chẳng ai buồn tin vào lời thanh minh vụng dại của Minh Đăng.

– Thật đó. Không tin, mấy anh cứ hỏi gã đi. Tôi với gã không phải tình nhân của nhau đâu. - Minh Đăng kêu gào trong bất lực. - Tử Khiêm... anh nói đi! Sao cứ ngồi đó tùm tùm cười... vui lắm chắc?

– Biết nói sao bây giờ? - Nhún vai, Tử Khiêm nói với vẻ bất cần - Dám ăn thì dám chịu. Cô chối cũng chẳng ai tin.

– Anh....

Bất ngờ bị Tử Khiêm chơi cú hồi mã, Minh Đăng trở tay không kịp. Sững người ra, cô chết điếng cả người, nghe anh đi trường cất lời:

– Thôi... có thì chịu cho rồi. Cô cứ chối hoài, có muốn chúng tôi chụp hình làm bằng chứng trước trường không? một trai, một gái ở chung phòng, anh ta lại... ăn mặc hở hênh như vậy nữa. Làm lớn chuyện ra chỉ xấu hổ cô thôi...

– Đúng đó em... - Tử Khiêm lại tiếp lời - Yêu nhau có gì là xấu? Thầy cô và mọi người chắc rồi sẽ thông cảm cho ta. Em cứ ký vào biên bản, hứa không tái phạm dắt trai vào phòng làm bậy nữa là xong. Có gì đâu. Anh cũng hứa với em mai mốt không xàm xỡ. Muốn hôn thì đến công viên, vào rạp phim... kín đáo hơn.

Nhìn năm anh cờ đỏ nắm tay nhau tùm tùm cười. Minh Đăng nghe thẹn

chín người, chỉ muốn chui ngay xuống đất. Tình ngay lý gian biết nói sao cho họ tin đây?... ít nhiều gì họ cũng nghĩ... mình với Tử Khiêm xàm xấu, lợi dụng rồi... cãi tới, cãi lui càng lớn chuyện. Gã Tử Khiêm khốn kiếp kia được dịp lại nói lung tung hạ nhục mình. Tốt nhất là ký tên, đuổi bọn cờ đỏ về rồi tính sổ với hắn sau.

Được lắm. - Nghĩ rồi, Minh Đăng cần rằng bước đến. Không nói, không rằng cô ký rẹt vào tờ biên bản trong ánh mắt hả hê của Tử Khiêm.

- Xong rồi mấy anh về đi. - Vỗ vai anh đi trưởng, Tử Khiêm cười vui vẻ - Hứa lần sau đến đây sẽ không gặp tôi nữa đâu.

- Được, anh cũng liệu mà về đi. - Anh đi trưởng gật đầu - Lỡ thầy Thông thấy, không đơn giản là tờ biên bản này đâu.

- Được, được mà! - Tử Khiêm gật đầu vuốt đuôi theo. - Thông cảm nhé!

- Bốp!

Bọn cờ đỏ vừa khuất sau cánh cửa, nụ cười chưa kịp tắt trên môi, Tử Khiêm bỗng nghe bốp một cái trên đầu mình đau điếng. Hàng vạn đom đóm từ đâu bỗng túa ra, bay loạn trước mắt anh.

Khụy chân ngồi xuống đất, tay ôm lấy đầu, Tử Khiêm mới hay Minh Đăng dùng cái chặn giấy bằng cây để chọi mình. Vết thương không nặng lắm, nhưng một cạnh bên của cái chặn giấy đã rạch đường lên trán anh chảy máu ròng ròng.

Như chưa hả giận, Minh Đăng còn chụp chõng sách trên bàn để chọi anh. Vừa chọi cô vừa mắng:

- Đồ khốn nạn, đồ con trai xảo quyệt, chết đi cho rồi.

Đau nhưng không tức. Tử Khiêm vừa cười, vừa nháy chơi chơi tránh những quyển sách ném trúng người mình. Thiệt... là vui khi nhìn mặt Minh Đăng vừa quê, vừa giận.

- Còn cười hả? Ra khỏi đây mau....

Ném hết chồng sách trên bàn, thấy Tử Khiêm vẫn đứng trơ trơ bình yên như đá trước mắt mình, Minh Đăng điên tiết hét to.

– Trả quần áo đây! Ai cần ở lại làm gì!

Nhìn đồng hồ thấy đã quá mười giờ, biết Minh Nguyệt, Thu Trang sắp về đến, Tử Khiêm thôi không giỡn nữa.

Trả áo quần lại! Câu nói của Tử Khiêm đã giúp Minh Đăng chợt nhớ ra. Đôi mắt sáng lên, cô khẽ mỉm cười rồi bước đến bên cửa sổ. Cầm b đồ da đã ráo nước của Tử Khiêm lên... chẳng nói chẳng rằng cô ném luôn xuống đất.

– Ê, cô làm gì vậy? Tử Khiêm chạy nhanh đến, nhưng không kịp. Bộ quần áo đã nằm yên trên bãi đất đầy rác rưởi.

– Chẳng làm gì. - Xoa hai bàn tay vào nhau. - Minh Đăng từ tốn nói - Ăn miếng trả miếng thôi. Giản đơn thôi.

– Cũng hay! Nhún vai tỏ vẻ bất cần, không chấp nhất lỗi trả đòn con nít ấy, Tử Khiêm chống tay lên hàng gạch. Đc một chiếc quần đùi, trông cũng khó coi, nhưng không sao! May mà bãi đất kia trống huơ, trống hoắc.

– Không dễ vậy đâu!

Nhưng... Minh Đăng đã không đơn giản như anh nghĩ. Chỉ nói một cái rất hay thật nhẹ nhàng cô ả đã quăng luôn chiếc thang dây của anh xuống đất. Đôi mắt dài bén ngót hướng ra cửa ra vào, cô ả hài hước nói:

– Xin mời anh đường hoàng, chánh chánh ra về bằng cửa cái kia.

Không còn là trò đùa nữa. Tử Khiêm nhận thức được tình cảnh nan giải của mình. Để xuống được bãi đất trống nhặt lại b đồ, Minh Đăng quái ác bắt anh không chỉ đi xuyên qua hai dãy phòng toàn con gái, mà còn băng qua cổng rào của bác Ba bảo vệ. Hàng trăm cặp mắt sẽ nhìn anh một cách kinh dị. Không khéo, đi cờ đỏ của ký túc xá lại tưởng anh biến thái, bắt lại hỏi lời thôi thì... khổ!

Còn ở lại?... Cũng không là cách tốt. Bọn Mỹ Huyền sắp về rồi... Thấy anh ăn mặc thế này... sẽ rú lên kinh hoàng mất. Tính sao đây? Minh Đăng... thật là ác quá đi thôi...

– Cảm giác xấu hổ, cũng khó chịu quá phải không? - Vỗ vai Tử Khiêm một cái, Minh Đăng cười vui vẻ rồi thả nằm dài lên chiếc giường đơn, dán đôi mắt vào quyển sách cô như quên mất Tử Khiêm cùng mọi chuyện trên đời. Hừ! đi tới đi lui, quanh qua, lén lại. Bao nhiêu chất xám trong đầu đem ra xài hết vẫn không tìm ra cách giải quyết nào cho thỏa đáng. Chỉ một con đường duy nhất đó. Nếu không muốn chạy nhong phới mình ra trước mắt bàn dân thiên hạ thì... phải biết phi thân, bay vèo qua cửa sổ.

Mà... bay vèo qua cửa sổ... cuối cùng... Tử Khiêm đành tính thử nước liều. Với đ cao mười mét như vậy... Không chấn thương sọ não cũng.... gãy cột sống thôi.... Chà... không thể thi thân mình được....

À!... đôi mắt chợt sáng lên... Tử Khiêm phóng nhanh đến bên cửa sổ.

Không nhảy xuống như Minh Đăng vừa tưởng lầm đâu. Anh chỉ nhảy đến chụp bộ quần áo của Minh Đăng treo ở đó thôi.

Nhanh như chớp Tử Khiêm mặc vội bộ quần áo vào người trước cặp mắt sửng sờ của Minh Đăng. Chật cứng, nhưng không sao, vẫn hơn phải... như vậy chạy ngoài đường.

– Tử Khiêm anh cởi ra ngay.

Sau một phút sửng sờ, Minh Đăng chồm người theo đòi lại. Nhưng không kịp, Tử Khiêm đã co chân chạy mất đi rồi.

– Đồ láu cá, chuyện vậy cũng nghĩ ra - Mắng rồi chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống bãi đất chờ xem Tử Khiêm đến nhặt bộ đồ, không hiểu sao Minh Đăng lại thấy buồn cười quá. Chẳng còn nhịn nổi, cô bật lên cười ngặt nghẽo... cười như chưa bao giờ được cười trong đời vậy....

o O o

- Ê con nhỏ Minh Đăng dắt trai vào phòng kìà tụi bay.
- Đâu đâu? Chà....coi bộ cũng chai lì dữ. Bị trường đuổi khỏi ký túc xá mấy ngày nay. Hồng biết then sao còn trở vào nữa vậy cà?
- Cái mặt nó chai rồi, đâu biết then là gì. Nghe mấy anh cờ đỏ kể lại, hôm bữa, thằng bồ của nó hồng có mặc đồ.
- Trời đất! Chuyện sao? Kể nghe coi...

Cắn chặt răng, Minh Đăng cố bước nhanh qua phòng một tám tư, cái phòng nổi danh là có ba cô con gái nhiều chuyện nhất trong trường. Nhưng... dù cho hai chân bước dính vào nhau như chạy, cô vẫn nghe trọn lời xì xào bàn tán. Bọn họ như cố tình nói lớn cho cô nghe vậy.

Dù chẳng then với lương tâm, dù biết rõ chuyện hôm đó chỉ là sự hiểu lầm, và... dù xưa nay vốn là người coi thường dư luận, má Minh Đăng vẫn ửng lên một màu hồng e then. Bọn cờ đỏ kia thật là quá đáng, đã thổi phồng câu chuyện lên cho quan trọng. Để... nhà trường... phải đuổi cô khỏi ký túc xá làm gương cho bọn con gái. Trước tình hình... cặp bồ bỏ học đang trở thành điểm nóng của bọn nữ sinh trường đại học này.

Lúc họ đọc đích danh cùng ti trạng dưới ct cờ, Minh Đăng vẫn cảm thấy buồn cười. Mà buồn cười thật. Bao nhiêu đứa cặp bồ, dắt trai về phòng làm bậy không sao. Còn cô... chẳng có gì lại... bị đuổi... Đúng với câu, đời thường bất công, ngang trái.

Bình thường nếu bị đuổi chắc Minh Đăng run lắm. Tiền bạc, tiền ăn bây giờ lại thêm tiền phòng nữa. Lo sao nổi?

Nhưng... bây giờ chuyện ấy với cô cũng thường thôi. Hai mươi triệu bán miếng cẩm thạch, cô chỉ mới đưa cho Mẫn Nghi một nửa. Mười triệu kia vẫn còn nguyên. Mỗi tháng lấy ra một trăm ngàn đóng tiền nhà... có sao đâu? Bị đuổi, Minh Đăng không cảm thấy buồn mà ngược lại... cô còn nghe vui trong lòng nữa.

Vì... nhờ bị đuổi mà cô biết được lòng ba cô bạn gái chung phòng. Thường khi chúng chanh chua, ghét cô ra mặt. Vậy mà, nghe tin cô bị đuổi, bọn chúng buồn so. Chạy ngược, chạy xuôi, tìm thầy chủ nhiệm thanh minh, năn nỉ cho cô được ở lại phòng. Hơn nữa, hôm cô xách vali đi, bọn chúng còn tặng cô nào ly, nào chén.. thật là cảm ơng.

– Ủa

Đang bước nhanh Minh Đăng bỗng dừng chân lạ lẫm. Ai... sao giống Diệp Bân đang ngồi gục đầu dưới chân cầu thang vậy? Đúng là hẵn thật rồi. Nhưng sao lại buồn rầu, ủ rũ như kẻ thất tình vậy chứ? Mẫn Nghi đá hẵn rồi à? Lần đầu tiên thấy tò mò về vấn đề tình cảm, Minh Đăng bước lại gần, cất giọng quan tâm:

– Diệp Bân! Có phải là Diệp Bân không?

Ngẩng đầu lên, gã đúng Diệp Bân thật. Nhưng... nhìn thấy cô rồi, gã lại gục đầu xuống gối, giấu đôi mắt hoe hoe đỏ của mình.

– Sao khóc vậy? Mẫn Nghi đâu?

Lại ngẩng đầu lên, Diệp Bân như rất ngạc nhiên. Sao hôm nay Minh Đăng lại quan tâm mình nhỉ? Cô ấy không còn cấm mình quen với Mẫn Nghi ư?

– Hà sao tôi hỏi mà anh không nói chứ? - Bực mình vì thái độ lặng im của Diệp Bân, Minh Đăng gắt gỏng - Mẫn Nghi đâu?

– Mẫn Nghi ở trên kia. Cô ta đang tiếp bạn trai của mình không có thời gian tiếp cô đâu. - Diệp Bân cũng bực mình xẵng giọng.

– Mẫn Nghi đang tiếp bạn trai? - đôi mắt chớp lạ lùng, Minh Đăng lắc đầu

- Chẳng đời nào đâu? Nó bảo là có cảm tình với anh mà.

– Thật không? - Diệp Bân ngẩng dậy ngay rồi thở ra một hơi dài, ỉu xiu, buồn bã - Cô ta chỉ nói vậy khi chưa gặp đối tượng thôi.

– Đối tượng nào? Minh Đăng cau mày.

Diệp Bân bẻ mấy ngón tay gằn giọng:

– Tử Khiêm.

– Tử Khiêm? - Minh Đăng cảm thấy bất ngờ, lui về sau một bước, như không tin, cô nói - Không lý nào đâu, anh hiểu lầm rồi, chắc anh ta đến kiểm tôi.

Nhìn Minh Đăng một cái, Diệp Băng cười khẩy:

– Không hiểu lầm đâu, chính miệng Tử Khiêm đã nói với tôi. Anh ta thích Mẫn Nghi.

– Không được. - Tự nhiên nghe giận đùng đùng, Minh Đăng bước vội lên lầu - Phải cần Mẫn Nghi. Hắn ta không xứng đáng bằng anh đâu.

– Vô ích thôi! - Diệp Băng lại lắc đầu trong tuyệt vọng - Tử Khiêm xứng đáng hơn tôi gấp trăm lần. So tư cách, so địa vị. Cái gì tôi cũng thua anh ta cả...

Minh Đăng không nghe hết lời Diệp Băng than thở. Cô đã lên hết bậc thang, đùng đùng tông mạnh cửa bước vào. Thấy Tử Khiêm đang ngồi cạnh Mẫn Nghi cười cười, nói nói, cô trừng mắt hét to:

– Tử Khiêm, anh ra khỏi đây lập tức.

Giật mình quay lại, nhận ra cô, Tử Khiêm nhoen miệng cười khiêu khích:

– Tưởng là ai, té ra cô. Làm gì mà ghê vậy? Phòng này có còn phải của cô đâu mà đuổi?

– Anh... - Bị nói trúng nỗi đau, Minh Đăng tức nghẹn người. Không tìm được từ để trả đũa, cô lý sự cùn - Phải... dù phòng này không còn là của tôi... anh vẫn phải rời khỏi nơi này lập tức.

– Tại sao? - Nghiêng đầu, Tử Khiêm vẫn ngồi yên trên ghế.

– Vì anh đã hứa với đi cờ đỏ mình sẽ không đến đây nữa. Lẽ nào... anh là kẻ lời nói không đi đôi với việc làm. Luôn nuốt lời và không tròn chữ tín?

Tìm được câu sỉ nhục anh, Minh Đăng nghe sướng rơn trong bụng, cô kênh mặt cười tự đắc chờ Tử Khiêm nghẹn cứng lời.

– Phải tôi đã hứa. - Tử Khiêm vẫn có cách trả lời - Nhưng chỉ hứa là sẽ không đến để gặp cô thôi. Còn Mẫn Nghi, Thu Trang hay bất cứ ai ở phòng này tôi đều không có hứa. Lẽ nào... học đến trình độ này mà cô vẫn không hiểu người ta nói gì ư? Thật là...- tắc lưỡi, Tử Khiêm bỏ ngang câu nói của mình.

– Là sao? Ý anh muốn bảo tôi ngu? Thì nói thẳng ra đi.

– Thôi thôi! - Nãy giờ đứng yên làm kẻ bàng quan cho Tử Khiêm và Minh Đăng cãi với nhau, bây giờ thấy tình hình căng thẳng quá, Mẫn Nghi mới chen vào - Đừng cãi nữa... hai người là oan gia kiếp trước hay sao chứ? Gặp nhau là cãi... chẳng đâu vào đâu cả.

– Ai mà thêm cãi hăn, chỉ tại...- Lườm Tử Khiêm một cái, Minh Đăng như chợt nhớ ra, cô quay lại trừng mắt ngó Mẫn Nghi giận dữ - Còn cậu nữa, lại thân mật chuyện trò cùng hăn chứ?

– Tớ... - Bất ngờ bị mắng, Mẫn Nghi ngẩn người ra không nói được câu nào. Đôi mắt mở to không hiểu.

Minh Đăng lại tiếp:

– Xưa nay cậu biết tớ vốn chẳng ưa gì bọn bắt cá hai tay. Sao cậu đứng núi này trông núi nọ....

– Bắt cá hai tay? Đứng núi này trông núi nọ?... - Mẫn Nghi càng ngơ ngác

- Tớ thật không hiểu cậu đang nói gì?

– Có gì đâu. - Tử Khiêm chợt chen vào - Cô ta ghen khi thấy tôi thân mật với cô đấy mà.

– Thật vậy ư? - Mẫn Nghi tin ngay.

– Thật cái đầu của cậu. Tớ nói là nói Diệp Bân kia. Không ngờ cậu... mau thay lòng vậy...

– Cậu....

Chợt hiểu Minh Đăng muốn ám chỉ điều gì, Mẫn Nghi giận run người.

Không thềm cãi với Minh Đăng, cô đi một mạch vào giường. Bọn bè bao năm, vậy mà nó... dám nghĩ mình như thế.

– Hết chuyện rồi, về thôi! - Nhún vai một cái, Tử Khiêm chụp cái nón lên đầu rồi quay lưng đi thẳng. Hai tay cho vào túi áo da, anh vừa đi vừa huýt sáo vang lừng như có điều gì vui trong lòng lắm.

– Hừ đồ láu cá. Đi đâu đi cho khuất mắt đi.

Mắng theo Tử Khiêm một câu rồi quay lại, nhìn Mẫn Nghi đang nằm khóc trên giường, Minh Đăng thoáng nghe lòng hối hận. Lúc này mình đã quá lời... nhưng... quý tha ma bắt cái lưỡi của cô đi. Cái gì đã khiến cô buông lời giận dữ với Mẫn Nghi như vậy? Xưa nay, có bao giờ mình sẵn giọng với nó đâu?

– Mẫn Nghi cậu giận mình à? - Biết lỗi, Minh Đăng bước lại gần, làm quen trước.

Chẳng trả lời, Mẫn Nghi lấy cái mền trùm kín người mình lại.

– Nghe tớ nói đây - Nhẹ kéo mền ra khỏi người Mẫn Nghi, Minh Đăng hạ giọng - Tớ không có ý xúc phạm cậu đâu. Giận quá lúc này tớ không nén được lòng mà cũng tại tớ ti nghiệp cho Diệp Bản thôi.

– Anh ta làm gì mà tội nghiệp chứ?

Nghe nhắc đến Diệp Bản, Mẫn Nghi không nén được lòng, lên tiếng hỏi. Minh Đăng ngồi xuống cạnh Mẫn Nghi:

– Anh ta đang ngồi buồn rầu ủ rũ dưới cầu thang kia. Mẫn Nghi ạ, cậu nghĩ sao mà bỏ Diệp Bản để chọn Tử Khiêm như vậy? Hẳn ta có cái gì đáng để cậu yêu chứ?

– Cái gì? Cậu bảo mình yêu Tử Khiêm ư? - Mẫn Nghi bật ngồi thẳng lên tức giận.

Minh Đăng nhẹ thở ra:

– Mình không bảo mà chính Diệp Bản bảo đấy. Anh ta đang khổ sở vì

ghen.

– Tại sao lại như vậy chứ? Tớ và Tử Khiêm có gì đâu? - Mẫn Nghi ôm lấy đầu khổ sở.

Minh Đăng quay nhìn bạn chăm chăm:

– Thế sao... cậu lại vui vẻ chuyện trò cùng hân chứ?

– Vì cậu thôi...- Mẫn Nghi bỗng quay mặt lại - Minh Đăng, cậu biết không, Tử Khiêm đến đây chỉ vì quan tâm đến cậu. Anh muốn biết cậu có bị gì không sau vụ việc hiểu lầm hôm trước.

– Thật ư? - Minh Đăng cảm thấy bất ngờ - Rồi cậu bảo sao?

– Còn bảo sao? Tớ nói thật.

– Trời ơi, sao cậu nói thật cùng hân chứ? - Minh Đăng giảm mạnh chặn - Hèn gì mà hân lúc này không vừa đi vừa huýt sáo vang lừng, vui vẻ vậy. Chắc là đang khoái trong lòng lắm.

– Cậu thì lúc nào cũng nghĩ xấu cho người ta cả. - Mẫn Nghi không bằng lòng với cách nói của Minh Đăng. Cô nằm xuống giường rồi bất ngờ ngồi dậy. - Minh Đăng, sao cậu lại nói dối tớ về số tiền ấy chứ?

– Số tiền nào? - Minh Đăng không nhớ kịp.

– Thì số tiền mười triệu cậu giúp tớ cứu ba tớ đấy. Cậu bán vàng mà bảo với mình là trúng số ư?

– Ai nói với cậu điều đó chứ? Rõ ràng là tớ trúng số thật mà.

Đôi mắt đảo nhanh, Minh Đăng cố làm ra vẻ tự nhiên. Lòng thầm thắc mắc, không hiểu Mẫn Nghi biết được điều này ở đâu? Chuyện này chỉ có cô và tỉ phú Kim Thành biết. Chắc là nó đoán mò thôi.

– Tử Khiêm cho tớ biết. Anh ta còn nói cậu bán được tất cả hai chục triệu đồng.

– Ủa - Minh Đăng nghe giật bắn cả người. Bất ngờ quá, cô không làm chủ được mình - Sao hân biết?

Thái độ của Minh Đăng làm Mẫn Nghi tin vào lời của Tử Khiêm. Minh Đăng đã không trúng số. Nó đã bán vàng, nhưng vàng ở đâu mà nhiều vậy?

– Cậu đã dối mình.

– Tôi không dối... chỉ... không tiện nói thôi...- Thấy Mẫn Nghi lại giận, Minh Đăng ngáp ngừng... Lại thêm một lời nói dối... - Số vàng đó là của phòng thân của mẹ. Thương cậu quá... tôi lên ăn cắp lấy...

– Trời! - Mẫn Nghi hốt hoảng - Cậu gan trời. Tiền đâu mà trả lại bác bây giờ?

– Thì từ từ làm trả... - Minh Đăng chuyển đề tài - Nhưng sao Tử Khiêm biết chuyện này? Cậu có hỏi hẵn không?

Nhẹ lắc đầu, Mẫn Nghi lại nói:

– Mà lạ lắm nghe. Tử Khiêm như rất quan tâm đến vấn đề này. Anh ta cứ hỏi đi hỏi lại thân thể, lý lịch của cậu. Anh ta còn chìa ra một huy hiệu được làm bằng cẩm thạch rồi hỏi mình có biết, có thấy nó bao giờ chưa nữa? Kia Minh Đăng, cậu sao vậy?... - Chợt thấy mặt Minh Đăng bỗng tái xanh, sững sốt, Mẫn Nghi hốt hoảng lay người bạn - Sao tay chân lạnh ngắt vậy nè? Có... có ai không...

– Đừng... - Minh Đăng giữ tay Mẫn Nghi lại - Đừng hốt hoảng, tôi không sao đâu...

– Mặt cậu tái ngắt rồi kìa... trán lại đổ nhiều mồ hôi quá... không được... để tôi đi...

Nói rồi, Mẫn Nghi vụt chạy đi nhanh... Lần này, Minh Đăng không cản nữa. Ngã nằm xuống gối, cô nghe một nỗi lo sợ xâm chiếm lấy mình. Tên Tử Khiêm chết tiệt kia. Chẳng phải bỗng dưng đến đây đâu. Hẳn muốn điều tra mình và chiếc huy hiệu hình viên kim cương ấy. Nhưng... ai đã sai khiến hẵn đến đây? Tỷ phú Kim Thành hay một người nào khác? Không...

dù là ai đi nữa cũng không được biết điều này... bằng mọi giá phải ngăn hẳn lại.

Bống Là Chiêm Bao

Chương 5

Ngồi xuống bàn trang điểm, Kim Ngân như không tin vào mắt của mình. Trong gương, có phải là bà không nhỉ? Sao trẻ và đẹp quá? Chừng ba mươi tuổi là cùng, đâu ai có thể ngờ rằng, năm nay bà đã bốn mươi tám tuổi.

Sự chăm sóc bằng phương tiện hiện đại của các thẩm mỹ viện lấy lòng tên tuổi, cùng cuộc sống vàng son sung sướng đã giúp bà giữ mãi làn da mịn màng của tuổi thanh xuân. Để so với ba mươi năm trước, cô á hậu Kim Ngân không có gì cách biệt, nếu không muốn bảo rằng, phu nhân của tổng giám đốc Hữu Vinh có phần mặn mòi, gợi cảm hơn trước rất nhiều. Bà vừa đi cắt đồng tiền. Hai cái lúm xinh xinh trên gương mặt trái xoan khiến cho bà càng thêm yêu kiều, quyến rũ. Cả đôi mi vừa mới uốn cong kia nữa, nó đã làm cho đôi mắt của bà mơ màng, càng mơ màng gợi cảm hơn.

Mỉm một nụ cười, hài lòng về sắc đẹp của mình, bà thoa kem dưỡng da lên khắp người mình. Bắt đầu từ chiếc cổ cao, xuống bờ vai tròn trĩnh rồi dừng lại thật lâu trên đôi gò ngực vun cao. Ngực thật của bà trăm phần

đây, không đn cilicon hay được giải phẫu thẩm mỹ đâu. Chỉ tại ngày xưa, bà không cho con bú. Nên đến bây giờ... nó vẫn đẹp, vẫn vun cao như con gái vậy. Niềm tự hào nhất của bà đấy.

–Ồ em cưng, đã về rồi đấy à? - Từ phòng tắm bước ra, xúng xính trong bộ đồ dài, ông Vinh ngắm nhìn bà qua chiếc gương đối diện - Bao giờ? Sao không điện anh ra đón.

– Vì em muốn tặng anh một bất ngờ thôi. - Quay người lại, bà mỉm cười rạng rỡ khoe cùng ông đôi lúm đồng tiền vừa mới cắt ở Paris về - Thế nào, có đẹp không?

–Ồ ... tuyệt vời. - Ngạc nhiên như lần đầu được thấy bà, ông chạy đến ôm lấy bà, quay vòng trên đôi tay rắn chắc - Anh chết mất thôi. Em cưng, thần vệ nữ của anh.

– Sao hả? Công việc làm ăn của anh thế nào rồi? - Úp mặt vào cổ ông, bà bồi hồi hỏi.

– Thật là mất hứng! - Thả bà xuống giường, ông nhăn nhó mặt - Bao giờ cũng vậy? Em chuyên hỏi đến công việc làm ăn vào những phút giây lãng mạn, tuyệt vời.

– Em lo cho anh thôi mà! - Ghì cổ ông xuống, bà đặt một nụ hôn lên má - Vừa nói chuyện kinh doanh vừa lãng mạn cũng được mà. một tuần ở Paris, em nhớ anh vô hạn và cũng lo cho anh vô hạn. Việc chính phủ Anh tung số vàng dự trữ ra thị trường... sẽ ảnh hưởng đến giá vàng trong nước đó.

– Anh biết, nên đã nhanh chóng bán hết số vàng dự trữ trong công ty trước khi giá hạ đến mức tối thiểu rồi .

–Ồ thật tuyệt vời. - Lại một nụ hôn đánh tróc lên đôi má tròn phúng phính của ông. - Gã nào khờ dại dt để anh lừa vậy?

– Còn ai vào đây? Khổ chủ đó chính là người anh trai yêu quý của em.

Tổng giám đốc Kim Thành. - Đôi mắt nhỏ của ông híp lại sau giọng cười đắc ý

– Ô! - Đôi mi mở to thích thú. - Anh ta không nhận được tin ư?

– Được nhưng... - Bờ môi tham lam trượt dài trên bờ ngực bà trước khi nói lên thủ đoạn của mình. - Anh đã dùng khổ nhục kế đánh vào lòng nhân hậu của anh ta. Thật đại khờ, khi nghe anh bảo phải trả gấp nợ ngân hàng, anh ta đã mua lại ngay hai trăm ký vàng của chúng ta với giá cao.

– Nhưng anh đừng quên, chúng ta cũng có mười phần trăm trong Kim Thành công ty đấy. - Bàn tay nhọn năm lấy chiếc mũi to bè của ông lắc nhẹ.

– Chẳng nhằm gì. - Vòng tay ông siết lấy người bà - Phần thiệt hại đó chỉ là hạt cát trong núi lợi nhuận chúng ta thu được.

– Giỏi lắm. - Bà cù cù tay xuống bụng ông - Đáng được thưởng vô cùng. Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa chợt vang dồn dập cắt ngang niềm hứng khởi. Chống tay ngồi dậy, ông cầu nhàu:

– Lại gì đây nữa? Hết giờ kêu rồi sao chứ?

– Nhanh lên ba ơi, mở cửa ra ngay, con có tin này hay lắm. - Giọng một người con gái nghe nhí nhảnh.

– Kim Thoa... - Bà bật ngồi ngay dậy. Xỏ vội chiếc áo vào người bà hớn hờ ra mở cửa.

– Mẹ! Mẹ đã về. - một phút ngạc nhiên, Kim Thoa nhảy lên ôm cổ bà chặt cứng, rồi chạy qua, nhìn mặt ông quàu quạu, cô khúc khích cười - Con không biết mẹ đã về nên... làm mất hứng của ba, nhưng không sao, con có tin này hay lắm. Bảo đảm khi nghe xong, ba sẽ vui lập tức.

– Tin gì? - Cộc lốc ông theo bà và con ra phòng khách.

– Tin bác Thành sắp kiếm được con gái của mình sau hai mươi năm thất

lạc rồi.

– Con nói sao?

– Cái gì?

Như giã phải than hồng, cả ông và bà đều nhảy lên kinh ngạc. Kim Thoa cười thích thú:

– Thấy chưa, con đã nói rồi mà, cha mẹ sẽ bất ngờ cho coi. Bác Thành nhận lại con, vậy là con sắp có thêm chị gái rồi. Thật là vui, cha mẹ cô vui không?

– Ờ vui....- Nhìn nhau một cái, ông và bà đồng gật đầu gượng gạo.

Kim Thoa nói luôn một tràng dài:

– Anh Khiêm nói cho con nghe đó. Cha mẹ có nhớ Tử Khiêm không?

Chàng quản trị đẹp trai có cổ phần trong Kim Thành công ty. Tháng trước có dự sinh nhật con và nói chuyện với cha nữa đó...

– Ừ... nhớ....- Ông gật đầu miễn cưỡng. Kim Thoa giận dỗi đứng lên.

– Thôi không phiền cha mẹ bên nhau nữa, con đi đây...

Nói xong, cô đứng dậy bỏ đi ngay hăm hăm giận. Hừ! Già rồi mà cứ như vợ chồng son, tối ngày quấn quýt, ôm nhau như sam vậy, thấy mà ghê!

Nhưng... lần này, Kim Thoa đã đoán sai. Hai người họ chẳng ôm nhau.

Bao hứng khởi nhớ nhung của một tuần cách xa không còn nữa. Chỉ có nỗi lo, những tính toán, dự định lớn dần lên....

o O o

– Đi thôi, làm gì mà mặt cứ dàu dàu vậy? Người ta chẳng mong anh vác bộ mặt đưa ma ấy đến chúc mừng đâu. - Chuẩn bị xong bước ra, thấy Tử Khiêm vẫn ngồi yên trên ghế nét mặt đăm chiêu. Diệp Bân bước lại gần, đánh mạnh lên vai anh một cái.

– Ờ, ờ...- Giật mình ngẩng đầu lên, Tử Khiêm dụi mắt điều thuốc vào chiếc gạt tàn, nhả nhó...- Còn đến đón Kim Thoa nữa à?

– Không cần, Diệp Bàn sửa lại một nếp nhăn trên áo - Cô ấy vừa gọi điện bảo với em là sẽ đến nhà bác Thành với cha mẹ của mình.

– Nhiều chuyện quá! - Tử Khiêm bực dọc - Đi, hay còn đứng đó nói mãi đây.

– Thì đi. - Lần đầu, Diệp Bàn bước theo Tử Khiêm. Lòng cảm thấy buồn cười cho người anh họ của mình. Người ta không nhờ nữa thì thôi, càng khỏe, có gì đâu mà bực. Cứ như mình là tham tử tư danh tiếng thật và phi vụ này sẽ đem đến cho mình món tiền béo bở, ngon lành vậy. Từ hôm qua đến nay, sau khi bị bác Thành bảo không cần điều tra Minh Đăng nữa, rằng bác đã tìm được con gái của mình rồi. Tử Khiêm cứ chăm chăm mặt như mất mỗi hợp đồng quan trọng.

Chả bù cho mình biết được chuyện này lòng cứ vui như mở hội. Thì ra...

Tử Khiêm chẳng có tình ý gì với Mặc Nghi. Anh ta chỉ giúp bác Thành điều tra Minh Đăng thôi. Thật là hú vía. Nghĩ đến đây, hứng chí qua, Diệp Bàn huýt sáo vang lên, làm Tử Khiêm phải quay sang cau mặt:

– Lái xe thì lo tập trung lại đi ở đó mà lo huýt sáo.

– Dạ

Đang vui nên Diệp Bàn dễ vâng lời. Anh ngoan ngoãn tập trung vào tay lái qua kính chiếu hậu, gương mặt Tử Khiêm vẫn dăm dăm giận dữ. Chẳng khá lên được tí nào.

Chiếc Mercedes của một vòng thật khéo rồi dừng nhẹ nhàng trước căn biệt thự Kim Thành. Diệp Bàn mở cửa bước xuống xe rồi thấy Tử Khiêm cứ ngồi yên bên đó, anh thò đầu vào nhắc:

– Anh Khiêm, đến chỗ rồi, xuống thôi.

Uể oải bước xuống xe, Tử Khiêm không buồn sửa lại chiếc áo vest bị xệ hết một bên. Cùng lúc chiếc Rollroyl của gia đình Hữu Vinh cũng vừa đến kịp. Thấy anh, Kim Thoa gọi lớn:

– Anh Khiêm, chờ em với.

Tử Khiêm vẫn bước thản nhiên, buc lòng Diệp Bân phải huých cùi tay vào hông người anh họ:

– Người đẹp gọi anh kìa.

– A... ờ...- Quay đầu lại, Tử Khiêm nở vi nụ cười

Kim Thoa vi tung chân chạy đến. Thấy Diệp Bân, cô ngạc nhiên:

– Ủa, có anh Bân đi nữa à? Vậy mà... hôm qua gọi điện, bác Thành bảo chẳng làm gì, chẳng có ai. Chỉ những người thân trong gia đình thôi.

– Kim Thoa con nói nhiều quá. - Bà Ngân vừa bước đến, nghe Kim Thoa liếng thoảng liền nghiêm giọng bảo. - Không sợ làm phiền hai cậu đây sao.

– Không sợ - Kim Thoa ôm lấy tay Tử Khiêm cười nhí nhảnh - Anh Khiêm chẳng bao giờ la con cả. Phải không anh Khiêm?

– Phải.

Tử Khiêm nhẹ gật đầu, vể nhí nhảnh, hồn nhiên của Kim Thoa, phần nào xua cơn phiền muộn khỏi lòng Tử Khiêm. Anh mến cô gái này nhiều dù không ưa ba mẹ điệu hạnh và xí xọn của cô. Có lẽ vì mỗi lần họp cổ đông, anh và bà thường bất đồng ý kiến. Anh thật không chịu nổi cách tính toán chi li nhỏ nhặt của bà. Và càng bất bình khi thấy cạnh bên bà, ông Vinh chỉ là chiếc bóng mờ vô dụng. Mọi ý kiến, mọi quyết định ông đều cho theo lệnh của bà. một người đàn bà tham lam và ích kỷ, chỉ biết vun vén cho bản thân mình, bất kể mọi người sống chết ra sao.

– Ồ, mọi người đến rồi à? Đông đủ cả, thật là quý quá! Mời vào, mời vào... - Được người bảo vệ thông báo qua chiếc máy điện đàm. Ông Thành vội ra bậc tam cấp đón mọi người. Vẻ mặt ông hồng hào, tươi tốt. Chỉ mỗi một đêm mà trong ông trẻ ra thấy rõ.

– Chào bác. Tụi cháu có chút quà mọn chúc mừng - Bước lên án trước mặt Tử Khiêm, không cho ông thấy vẻ mặt chăm vằm của anh, Diệp Bân

cười rạng rỡ, trao cho ông cặp champagne hảo hạng.

– Chào anh Hai, tụi em cũng có quà mừng anh và tặng cháu đây. - Không chịu thua, bà Ngân cũng chìa ra một món quà rất to được gói trong lớp giấy hoa thật đẹp

– Đến chơi thôi, khách sáo làm gì? - Nói vậy chứ ông cũng đưa tay nhận hết mấy món quà, rồi xằng xái đi trước dẫn đường. Mọi người đồng bước theo sau cười vui vẻ.

– Cháu nó đâu rồi anh Hai. Gọi ra đây cho cô cháu nhận mặt nhau một chút. Vừa yên vị, bà Ngân như nóng lòng, nói ngay.

– Ờ... ờ... - Xoa hai tay vào nhau, ông cười vui vẻ - Xin mọi người vui lòng chờ một chút, cháu nó chưa đến... Như thế này... - Thấy mọi người cứ ngẩn ra không hiểu, ông ôn tồn giải thích: - Đến phút này tôi cũng như mọi người thôi. Chưa biết mặt mũi nó ra sao cả.

– Ủa? Sao kỳ vậy? - Kim Thoa but miệng - Chị ấy vẫn chưa gặp bác sao?

– Chưa. - Ông lắc đầu. - Bác và chị con chỉ vừa gặp nhau trên điện thoại. Nó bảo hôm nay sẽ đến nhận bác. Đúng chín giờ....

– Vậy mà bọn cháu cứ tưởng bác nhận lại chị ấy lâu rồi. Hôm nay, mời bọn cháu đến dự tiệc mừng - Diệp Bân vờ thất vọng - Vậy là mất một bữa rồi.

– Không mất đâu, không mất đâu - Xua vi tay, ông nói ngay - Ta có đặt một bàn linh đình ở nhà hàng "New World" một lát nhận con xong, ta sẽ mời mọi người cùng đến đó.

– Cháu vẫn thấy ngạc nhiên. - Kim Thoa lại thắc mắc - Sao bác không để sau này hãy mời mọi người đến chúc mừng? Hôm nay, phụ tử đoàn viên, là ngày thiêng liêng nhất của bác và chị ấy. Lẽ ra... bác không nên mời ai cả.

Kim Thoa đã nói đúng! Nhẹ gật đầu, Tử Khiêm hài lòng với câu nói của cô.

Đây cũng là điều anh muốn hỏi ông từ nãy giờ mà còn ngại.

– Có gì đâu - Giọng ông bỗng lùi ngùi - Chỉ tại vì ta mừng quá. Ta không giữ được trong lòng. Ta bối rối... không biết sẽ đối xử với con ra sao cả.

Ta muốn mọi người ủng hộ ta. Dù sao thì... - Nói đến đây, ông xúc động, nghẹn ngào - Hai mươi năm rồi... cha con ta mới gặp lại nhau.

– Coi chừng... Nó gạt anh đó anh Hai. Đời bây giờ mưu mô, xảo quyệt khôn lường. - Bà Ngân cất giọng lạnh lùng khác nào gáo nước lạnh tạt vào nỗi mừng to lớn của ông.

– Không đâu - Ông lắc đầu chắc chắn - Có kỷ vật đáng hoàng. Không thể nào làm được.

– Kỷ vật... Anh có xem kỷ chưa? Coi chừng đồ giả. Khoa học hiện giờ tân tiến lắm, làm giống y chang. Đâu anh đưa em xem thử, coi có phải không?

- Giọng bà Ngân gắt gỏng, làm Tử Khiêm có cảm tưởng rằng bà không thích, không mừng khi anh mình nhận lại con một chút nào.

– Đây em xem, không thể nào làm được. - Đưa cho bà một cái hộp vuông.

Là chiếc huy hiệu bằng cẩm thạch ư? Tử Khiêm cảm thấy bất ngờ. Máu trình thám chảy tràn cơ thể. Giác quán thứ sáu bảo với anh rằng chuyện này có liên quan đến Minh Đăng.

– Bác Hai ơi, có khách...- Giọng Kim Thoa trong trẻo chột vang lên, mọi người đồng loạt nhìn ra cửa. Có hai cô gái chờ nhau trên chiếc xe đạp đang từ từ tiến vào cổng rào biệt thự.

– Là Minh Đăng - Tử Khiêm đứng bật lên khỏi ghế.

Diệp Bân cũng đứng lên theo.

– Cả Mẫn Nghi cũng được mời ư?

Chiếc xe đã tiến đến bậc tam cấp. Trước nhiều cặp mắt nhìn mình trên trời, Minh Đăng thản nhiên dựng xe vào chậu thiên tuế rồi nắm tay Mẫn

Nghi xăm xăm bước vào nhà.

– Chào! - Cô gật đầu chào hết mọi người rồi quay lại nhìn ông Thành với vẻ chẳng bằng lòng - Làm gì mà ông mời mọi người đông đủ vậy? Đây là chuyện riêng của tôi với ông mà?

– Ta biết! - Ông gật đầu biết lỗi - Nhưng cháu thông cảm. Ta sợ mình không đủ can đảm. Không tự chủ khi nhìn thấy đứa con gái yêu quý của mình. Minh Đăng, cháu có phải là con của ta không?

Một cái rùng mình, dù rất nhẹ, rất nhanh nhưng cũng kịp cho Tử Khiêm phát hiện ra. Anh nhận rõ một cái gì rất lạ chạy nhanh trong mắt Minh Đăng rồi biến mất đi ngay. Vẫn với vẻ phớt đời muôn thuở, cô bật cười giòn.

– Ồ rất tiếc, tôi không có được cái điểm phúc tuyệt vời kia - Rồi cô đẩy nhanh Mẫn Nghi ra trước mặt mình - Con của ông đây, mau nhận lấy và trả đủ số tiền đã hứa.

– Con của ta? - Ông nhìn kỹ Mẫn Nghi nghe lạ lẫm. Sao chẳng có chút cảm giác gì? Cả cô cũng thế. Không có chút mừng vui hay xúc động nhỏ nhoi nào. Chỉ có nỗi rụt rè, sợ hãi khiến cô cúi thấp đầu e lệ. - Thật ư?

– Không thật thì giả chắc? - Nói rồi như chợt hiểu, Minh Đăng nổi giận đùng đùng. Cô trợn mắt nhìn ông xẵng giọng - Ông nghi ngờ cho rằng tôi gạt ông ư? Được thôi, chẳng cần phải nói làm gì cho mệt. Về thôi Mẫn Nghi.

Nói rồi, cô nắm tay Mẫn Nghi lôi nhanh ra cửa. Ông Thành vì đuổi theo:

– Khoan đứng lại. Ý ta không phải thế! Ta tin cháu, chỉ tại ta bất ngờ quá thôi mà. Mẫn Nghi, con của ta là Mẫn Nghi ư? Chao ôi, ta không ngờ mình có đứa con đẹp và dễ thương đến thế. - Nước mắt tuôn ròng trên má, ông vụt ôm lấy Mẫn Nghi chặt cứng. - Con của ta... đúng là con của ta rồi. Mẫn Nghi, gọi cha một tiếng đi con.

– Dạ, - cắn nhẹ môi, Mẫn Nghi thoáng ngần ngừ.

Minh Đăng phải giậm chân la lớn.

– Còn chưa gọi.

– Dạ... cha....- Mẫn Nghi bật thành lời trong dòng nước mắt rưng rưng.

– Ờ con! - Vỗ nhẹ lên tóc con, ông nghe tim mình nở ngàn hoa hạnh phúc. Đúng là con gái của ông rồi. Ôi thùy mị, nết na và đáng yêu biết mấy.

Nhìn mà ứa gan, bà Ngân liếc dài đuôi mắt. Nhưng không thể mở lời. Kỳ vật kia là thật, bà chẳng có lý do nào bắt bẻ.

– Thôi mừng mừng tủi tủi bấy nhiêu đó đủ rồi. Trả công tôi đi chứ? - Như không muốn chứng kiến nhiều cảnh cha con đoàn tụ, Minh Đăng cất giọng phá tan phút thiêng liêng nhất của ông Thành. Và có lẽ... chắc cô cũng chạnh lòng, nên giọng nghe khàn đi kỳ là.

– Ờ... có, có chứ! - Ông Thành gật đầu nhanh, sốt sắng - Ta đã chuẩn bị sẵn - Cúi xuống bàn lấy chiếc cặp táp lên, ông trao cho cô nguyên cả cặp.
- Đây, của cháu. một trăm triệu đúng.

– Cái gì?

Không chỉ bà Ngân mà cả Diệp Bân và Tử Khiêm cũng cảm thấy bất ngờ. Số tiền lớn quá! Minh Đăng lấy để làm gì chứ?

– Cái gì là cái gì? - Như đọc được điều đó trong ánh mắt của mọi người, Minh Đăng nheo mắt khôi hài - Của ông ta chứ phải của mọi người đâu mà tiếc? Mà có tiếc cũng vậy thôi, một trăm triệu này, đó là của tôi rồi.

– Minh Đăng, cô quá đáng cũng vừa thôi - Tử Khiêm thấy bất bình thay cho ông Thành - một trăm triệu không phải là số tiền nhỏ đâu.

– Và cũng không phải là lớn lắm đâu - Đôi mắt cô sáng quắc - So với nỗi vất vả gian lao của mẹ con Mẫn Nghi suốt hai mươi năm dài rông rãi, số tiền này chẳng là gì cả. Nhận nó, tôi chỉ muốn đòi lại chút công bằng,

muốn giúp cho lương tâm ông ta phần nào thanh thản với những sai lầm mình đã tạo ra trong quá khứ.

– Thôi, thôi Tử Khiêm cháu đừng nói nữa - Như sợ Tử Khiêm sẽ khiến Minh Đăng nói ra những điều không đáng nói, ông Thành vi chen vào - Đây là việc của ta. Ta đã lớn, đã có thể điều hành một công ty lớn không còn là trẻ nít, nên cháu không phải lo cho ta bị người lường gạt. Còn Minh Đăng, chuyện xong rồi, ta cảm ơn cha con cháu bao năm đã cứu mang, hậu dưỡng Mẫn Nghi. Ta cũng biết, số tiền đó chẳng là gì so với ân nghĩa của cha con cháu, vì ta đừng giận nữa, tại Tử Khiêm nó nông nổi, trách lầm cháu thôi. Bây giờ ta mời cháu cùng ta và mọi người đến nhà hàng dự tiệc mừng.

– Cảm ơn bác - Nghe ông nói điều hơn thiệt Minh Đăng nguôi cơn giận ôn tồn nói - Nhưng cháu không thể chung vui cùng gia đình bác được. Cháu có việc đi ngay. Xin chào!

Nói xong, cô quay lưng vứt bỏ đi ngay. Trong tích tắc, Tử Khiêm nhận thấy đôi mắt cô đỏ hoe.

o O o

Chủ tịch hội đồng lại có vấn đề rồi. Cô thư ký kể tai anh trợ lý khi thấy Tử Khiêm cứ huyết sáo suốt từ sáng đến giờ trong phòng giám đốc.

– Không phải đâu - Viên trợ lý lắc đầu - Ông ta đang vui vẻ, hưng phấn đấy. Chắc đã có giai nhân nào lọt vào mắt xanh rồi.

– Không tin - Cô thư ký trề môi - Anh ta nổi tiếng lạnh lùng, lạnh cảm xưa nay cùng con gái. Đâu có yêu nhanh vậy.

– Đúng rồi. - anh thư ký trêu chọc - Còn chưa đường cho cô hy vọng chứ?

– Đồ quỷ - Đấm mạnh tay lên lưng anh trợ lý, tim cô thư ký phập phồng.

Từ lúc trở thành thư ký riêng của Tử Khiêm, cô cứ âm thầm mơ mộng, một ngày được anh để ý. Nào ngờ... hai năm rồi, Tử Khiêm vẫn đứng

dưng, trong lúc vây quanh cô bao gã trai khờ ti nghiệp, pháp phòng chờ một cái gật đầu.

– Thu Trâm, hủy giùm tôi cuộc hẹn với giám đốc Thành. Bảo tôi có việc gấp.

Cánh cửa phòng bật mở, tim cô thư ký cũng mở theo. Hôm nay Tử Khiêm thật đẹp trai, tuổi trẻ, sắc mặt hồng hào, như vui vẻ, hưng phấn lắm.

– Ừ có nghe không?... Hủy cuộc hẹn với giám đốc Thành, hay cứ ngây người ra đó - Thấy Thu Trâm cứ ngẩn người nhìn theo bước Tử Khiêm, anh trợ lý huých nhẹ cùi tay.

– Hà - Cô thư ký giật mình lắm lắm - Hủy cuộc hẹn, mà Tử Khiêm đi đâu thế nhỉ? Hôm nay đâu có việc gì.

– Đã bảo người ta hẹn với giai nhân rồi. Cứ không tin.

Anh trợ lý vô tình làm tim Thu Trâm đau nhói. Lẽ nào như vậy được? Cô đã tan niềm hy vọng rồi sao?

– Hôm nay cậu nghỉ ở nhà, tôi sẽ tự lái xe.

Bảo viên tài xế của mình như vậy, Tử Khiêm điều nghệ mở máy chiếc xe Mercedes rồi phóng vút đi. Mặc cho viên tài xế trợn mắt ngó. Hôm nay, vui trong bụng, anh không thềm trách hấn tội ở dơ. Giờ này mà xe chưa rửa. Thật đó, chưa bao giờ Tử Khiêm nghe vui như vậy. Cả lúc trúng hợp đồng, anh cũng không thấy hưng phấn thế này. Chả bù cho hôm qua cứ u sầu, ứ dột cộc cằn, gập đầu mắng đó.

Không phải anh chắm được ý trung nhân như viên trợ lý tưởng lắm đâu.

Hôm nay, Tử Khiêm vui, chỉ vì... anh lại được làm thám tử.

Phải, làm thám tử, tiếp tục điều tra và theo dõi Minh Đăng, dù không được ai nhờ. Anh làm việc này chỉ vì mình, chỉ vì muốn thỏa mãn nỗi nghi ngờ thắc mắc của lòng thôi.

Hôm qua, với cặp mắt kinh nghiệm của một tay thám tử, anh đã nhận

thấy buổi đoàn tụ của Mẫn Nghi và ông Thành có rất nhiều điểm phải nghi ngờ.

Thứ nhất là cái huy hiệu bằng cẩm thạch. Vậy mà một lần ông Thành đã nhờ anh điều tra xác minh giùm, xem nó là của Minh Đăng hay cô ta đã nhặt ở đâu rồi đem bán cho ông.

Rõ ràng, mới cách đó có hai ngày, anh đã cố dò hỏi Mẫn Nghi. Rất thật tình cô cho anh biết số tiền mười triệu đó là do Minh Đăng trúng số giúp cho. Cô hoàn toàn đứng đưng ngơ ngác trước mảnh cẩm thạch và số tiền còn lại của Minh Đăng.

Vậy mà... dùng một cái, hôm sau cô nhận mình là con ruột của ông Thành và miếng cẩm thạch kia lại là kỷ vật duy nhất để chứng nhận thân thế của cô. Điều này rất đáng nghi ngờ.

Thứ hai là thái độ kỳ lạ của Minh Đăng. Dù không đủ chứng cứ nói thành lời, nhưng... bằng cảm nhận, Tử Khiêm thấy cô rất lạ, từng cử chỉ, từng câu nói... cô như đang cố giấu một điều gì quan trọng lắm.

Bằng với những nghi ngờ ấy, Tử Khiêm thấy mình như được hồi sinh. Anh cho phép mình được tiếp tục điều tra, làm sáng tỏ điều mờ ám ấy. Và... bước điều tra đầu tiên của anh là đến gặp Minh Đăng.

Để làm gì? Tử Khiêm còn chưa rõ. Có lẽ, vẻ tò mò đã khiến anh muốn biết. Sau khi nắm được số tiền lớn vượt quá sức tưởng tượng của mình, cô gái nghèo ấy sẽ làm gì? Có se sua, phung phí, vội vàng hưởng thụ những vật chất xa hoa mà mình đã thiếu thốn không?

Tìm nhà Minh Đăng không khó, hôm trước đến gặp Mẫn Nghi, anh đã xin địa chỉ của cô rồi. Đó là một căn phòng nhỏ nằm trong một căn nhà lớn được chủ nhà ngăn ra cho nhiều sinh viên đến trọ với giá hai trăm ngàn một tháng. Nhà nằm trong hẻm, nhỏ nhưng sạch sẽ, xe du lịch có thể vào tận nơi.

Không muốn làm xáo trộn một buổi sáng yên lành của con hẻm, Tử Khiêm đậu xe ngoài hẻm lớn rồi thả bánh vào. Anh không phải đi lâu, nhà lá căn thứ năm từ đầu hẻm đếm vào. Nhìn quanh, quan sát một chút rồi anh bước thẳng vào. Có một bà lão đang ngồi lật rau trước cửa. Anh gật đầu chào:

– Thưa bà, cho cháu hỏi Minh Đăng có ở nhà không?

Chưa kịp trả lời, bà ngược lên nhìn Tử Khiêm thật kỹ. Chừng nhận ra anh là người tử tế hàng xóm rồi, bà mới cất giọng ôn hòa:

– Minh Đăng ở đây, nhưng bây giờ cô ấy không có ở nhà đâu.

– Không có ở nhà? Vậy bà có biết cô ấy ở đâu không? - Vừa hỏi Tử Khiêm vừa nghe nóng trong lòng. Quả là đoán không sai. Nhận tiền hôm qua, nay đã lo mua sắm.

– Nó đang bán hàng ngoài đầu chợ. Cậu có gấp thì ra tìm nó.

– Bán hàng? - Tử Khiêm cảm thấy bất ngờ.

– Ờ - Bà lão gật đầu - Nó bán băng cassette sơn ở ngoài đó - Rồi bà thở ra một cái, nói như than - Ti nghiệp, nhà nghèo vừa đi học vừa phải kiếm tiền nuôi sống bản thân. Nói thiệt cậu nghe, tôi chỉ lấy nó một tháng một trăm ngàn tiền phòng thôi đó.

– Dạ... bà thật là nhân hậu. Thôi cảm ơn bà cháu đi đây.

Gật đầu chào bà một cái, Tử Khiêm vội rào bước đi ngay. Chợ không xa lắm, chỉ mất năm phút chạy xe thôi.

Đã có lời chỉ của bà lão, Tử Khiêm tìm ra Minh Đăng không khó lắm. Từ đằng xa, anh đã thấy cô với chiếc bàn đựng đầy băng, đĩa của mình rồi. Để tiện quan sát, theo dõi, anh vào một tiệm café gần đấy, thích thú nghe giọng cô dẻo quẹo, rao to:

– Mua đĩa CD đi anh Hai. Đĩa xịn chính gốc giá chỉ mười ngàn một đĩa. Rẻ như như cho không đấy, ghé vào đi anh Hai, có đĩa mới của ca sĩ Lam

Trường đây. Cả đĩa hay topten trong tuần nữa. Đĩa nhạc tuyển thế giới đây...

Cái gì? Tử Khiêm cảm thấy ngạc nhiên nhiều. Minh Đăng bán đĩa giá sao mà rẻ vậy? Là dân sành nhạc, anh biết rõ, giá gốc của công ty, một đĩa CD cũng phải bốn mươi ngàn. Đồ dỏm chắc? Mà dỏm sao cô bán đắt vậy? Nãy giờ... đã có hơn chục người dừng lại trước quầy hàng của cô rồi. Mỗi người tề lăm cũng mua từ hai đĩa trở lên.

Thật là khó hiểu. Đưa tay bóp trán, Tử Khiêm bắt đầu nhận ra Minh Đăng không đơn giản một chút nào. Càng tìm hiểu, càng khám phá, anh càng thấy mình rối tung lên. Không tài nào hiểu nổi, cô là người thế nào đây? Sao lăm kẻ thương mà cũng khối người ghét vậy?

– Đi thì đi, từ từ thôi, làm gì dữ vậy?

Mãi nghĩ miên man, Tử Khiêm quên không chú ý đến Minh Đăng. Đến khi nghe giọng cô la lớn bên tai mới giật mình ngẩng dậy. Lạ lùng nhìn Minh Đăng vùng vẫy đi giữa hai người cảnh sát. Anh chủ quán café chếp miệng than, giải thích với mọi người.

– Lại bị bắt nữa rồi. Cái cô Minh Đăng này thật là kỳ. Việc gì không làm lại đi bán đĩa CD nhập lậu cho bị bắt. Nghe đài thông báo, tội này nặng lắm, ở tù như chơi.

Bà bán bánh canh nghe tiếng chen vào.

– Chú nói vậy cũng không phải. Người ta nghèo phải kiếm miếng ăn. Không bán đĩa cô ta biết bán gì bây giờ chú? Café như chú hay bánh canh như tôi à?

– Dì nói vậy tại chưa biết đó thôi. Thiếu gì nghề sung sướng lăm tiền mà cô ta hông chịu làm. Là con gái đẹp như vậy sợ gì thất nghiệp. Bà Ba Lành năn nỉ cô ta làm tiếp viên cho mình mãi có được đâu...

– Thật sao? Chà... vậy là cô ấy đại dột thật rồi.

Không đại đột đầu, Tử Khiêm thầm nhủ với mọi người rồi trả tiền đứng dậy. Thì ra... Minh Đăng coi vậy mà cũng biết tự trọng danh giá nữa. Không vì tiền bán rẻ nhân cách của mình. Mấy cô gái như vậy, đời bây giờ hiếm lắm. Cảm thấy phục cô, Tử Khiêm quyết định đến đồn cảnh sát.

– Ủa Tử Khiêm, cậu đi đâu vậy?

Còn đang ngơ ngác nhìn quanh, Tử Khiêm bỗng nghe ai đó gọi mình thân mật. Quay đầu lại nhận ra đó là Chí Kiệt, thằng bạn học của mình, nay là trưởng công an phường, anh kêu to mừng rỡ:

–Ồ Chí Kiệt, thật là may mắn, tớ đến đây để báo lãnh cho Minh Đăng.

– Không được đâu - Chí Kiệt lắc đầu - Cô ả này lỳ lắm, bị bắt bao lần cứ ngoan cố. Lần này, bọn tớ quyết định tổng giam cô ấy rồi chuyển qua tòa án.

– Gì mà nghiêm trọng vậy? - Tử Khiêm chau nhẹ đôi mày - Chỉ là chiếm lòng đường thôi. Phạt vi cảnh là đủ lắm rồi.

– Cô ta không chỉ chiếm lòng đường mà còn bán hàng cấm nữa. Tội này nặng lắm phải phạt từ ba tháng đến một năm tù đó - Mở tập hồ sơ ra rồi như chợt nhớ, Chí Kiệt đặt cây bút xuống - Mà Minh Đăng là gì của cậu, bạn gái à?

Để Chí Kiệt dễ cảm thông, Tử Khiêm đành gật đầu, nói đại:

– Ừ cô ấy là bạn gái.

– Ừ cô ấy là bạn gái của tớ. Hiện đang học đại học, nhà nghèo nên phải làm liều kiếm tiền đóng tiền nhà. Chí Kiệt à, chưa bao giờ tớ năn nỉ hay cầu cạnh ai việc gì cả, nhưng lần này... coi như cậu giúp tớ một lần có được không? Nếu cô ấy bị tù, tương lai sự nghiệp coi như tiêu cả. Nhà trường biết tin, sẽ đuổi không cho cô ấy tiếp tục học nữa. Cô ấy còn mẹ già đang đau nặng, nằm thoi thóp ở nhà. Bà ấy sẽ chết mất thôi.

– Minh Đăng là sinh viên thật ư? - Chí Kiệt đã bị Tử Khiêm làm xiêu xiêu

dạ.

– Thật mà! - Biết mình đã thành công, Tử Khiêm tấn công luôn - Cô ấy tốt lắm, có tư cách vô cùng. Thà đi bán hàng cấm cho bị bắt chứ không chịu dùng nhan sắc để kiếm tiền đâu. Chí Kiệt à, tha cho Minh Đăng một lần đi, tớ hứa sẽ không cho cô ấy bán nữa đâu.

– Thật không? - Chí Kiệt lại đặt cây bút xuống.

Tử Khiêm nói ngay:

– Thật mà! Xin lấy danh dự một lớp trưởng ra bảo đảm. Nếu cậu chưa tin thì tôi sẽ thề...

– Thôi đừng thề nữa. - Chí Kiệt bật cười: - Trông cậu khẩn trương vậy cũng đủ biết cậu yêu cô ấy dường nào. Vì cậu, tớ tha cho cô ấy lần này, nhưng... không có lần sau đâu nhé. Bảo cô ấy cứ tìm nghề khác kiếm tiền.

– Được tớ sẽ bảo...

Đưa tay vuốt mồ hôi ròn trên mặt, Tử Khiêm không hiểu vì sao mình lại nghe mừng như vậy. Minh Đăng bị bắt, bị đuổi học thì can hệ gì anh chứ?

– Nể tình Tử Khiêm, tôi tha cho cô lần này đó Minh Đăng. Nhớ lần sau đừng tái phạm nữa nhé. Dù cô có là người yêu của thằng bạn thân nhất của tôi, tôi cũng phải làm đúng pháp luật thôi - Chí Kiệt đã dắt Minh Đăng ra, anh cất giọng ôn tồn.

– Ờ... ờ... mau cảm ơn Chí Kiệt đi em - Sợ Minh Đăng hét ầm lên làm lộ chuyện, Tử Khiêm vội nháy mắt ra hiệu rồi bước đến cặp tay cô cười thân mật.

– Cảm ơn anh đã thông cảm, lần sau tôi sẽ không để... anh Khiêm phải khó xử đâu. - Minh Đăng vào vai thật tài tình.

– Bọn mình đi nhé!

Vẫy tay chào Chí Kiệt, Tử Khiêm cặp tay Minh Đăng bước đi ra đường.

Được một quãng khá xa, anh buông tay, nghiêm giọng:

– Vì cứu cô thôi, đừng tưởng tôi ham nhé. Cặp tay cặp cổ chẳng béo bổ gì đâu.

– Lúc nãy sau vách tôi đã nghe hết những lời anh nói với Chí Kiệt rồi.

Thằng đôi mắt nhìn Tử Khiêm, Minh Đăng trầm giọng.

– Cảm ơn anh đã cứu tôi.

Không ngờ Minh Đăng nói lời khách sáo cùng mình, Tử Khiêm vụng về không tìm được từ để nói.

– À... có gì đâu. Tình cờ thôi.

Minh Đăng lại nói.

– Tôi không bán đĩa CD để làm anh khó xử đâu.

– Ủ! - Gật đầu rồi chợt nhớ, Tử Khiêm quay lại hỏi - Sao cô còn phải kiếm tiền làm gì cho mệt? Mười triệu hôm trước và một trăm triệu vừa lấy được của bác Thành. Sao cô không xài đi?

– Xài hay không là quyền của tôi anh hạch hỏi làm gì chú? - Đột nhiên cơn giận bùng lên, Minh Đăng xẵng giọng - Đừng tưởng có ơn cứu tôi là tôi phải trả lời các câu hỏi của anh đâu. Hừ.

Nói rồi, lườm một cái dài, Minh Đăng quay người đi nhanh bỏ mặc Tử Khiêm sững người ra giữa chợ. Không biết khóc hay cười. Nói không sai, Minh Đăng khó hiểu thật mà...

o O o

– Mẫn Nghi, con ở nhà một mình nhé! Chờ một lát ba đi gặp khách hàng về sẽ chở con đi mua sắm, nhanh lắm không phải chờ lâu đâu.

Hôn đánh chụt lên má Mẫn Nghi, ông Thành tươi tỉnh xách cặp táp bước ra xe, thầm nhủ sẽ dễ dãi với khách hàng để nhanh chóng trở về chở Mẫn Nghi đi siêu thị sắm các vật dụng cần thiết.

Trái ngược với tâm trạng hưng phấn của ông, Mẫn Nghi nghe lòng áy náy thật nhiều. Từ hôm qua đến nay, mỗi lúc đón nhận sự yêu thương trìu

mến của ông, cô lại thấy lương tâm mình ray rứt. Cô chỉ muốn bỏ ra về. Muốn nói cho ông biết, rằng mình không phải là đứa con ông mong đợi. Rằng... cha mình đang ở dưới quê, làm nghề tài xế vừa được cải tử hồi sinh nhờ số tiền mười triệu của ông.

Nghĩ là nghĩ vậy thôi, chứ Mẫn Nghi biết mình không thể nào nói ra sự thật kia. Minh Đăng sẽ không tha thứ cho cô. Nó đã bắt cô thề bằng lời thề độc địa trên sinh mạng của ba rồi.

Nhớ hôm đó, sau khi cơm nước xong, Minh Đăng bỗng rủ cố đi dạo. Dưới ánh trăng đêm thanh vắng, nó chợt nắm tay cô thân mật:

- Mẫn Nghi, cậu nói đi, cậu có phải là bạn thân nhất của tớ không?
- Dĩ nhiên rồi. - Cô trả lời ngay không suy nghĩ - Chẳng những thế, cậu còn là ân nhân của tớ. Không có số tiền mười triệu của cậu đưa, giờ này, ba của tớ vẫn còn ở trong tù.
- Thế khi tớ gặp rắc rối, cậu có giúp tớ không? - Minh Đăng nhìn cô tha thiết.

- Sao lại không? Cô đáp thật lòng - Có chuyện gì, cậu nói đi.

Không trả lời, Minh Đăng kéo cô ngồi xuống gốc cây phượng vĩ, thật lâu trong im lặng, nó cất tiếng buồn buồn:

- Tớ đã dối cậu. Số tiền hai mươi triệu đó không phải tớ có được do bán vàng của mẹ đâu. Tớ đã bán mảnh cẩm thạch hình huy hiệu mà Tử Khiêm đã đưa cho cậu xem lúc sáng.
- Thật vậy ư? - Cô tròn mắt ngạc nhiên - Không ngờ miếng cẩm thạch ấy mắc ghê. Ở đâu mà cậu có?
- Miếng cẩm thạch ấy không mắc thế đâu. Nó chỉ được giá với một người duy nhất. Người đó là tổng giám đốc công ty vàng bạc đá quý Kim Thành.
- Ô, sao kỳ vậy? - Mẫn Nghi nhướn đôi mày không hiểu.

Minh Đăng mỉm cười buồn:

- Đơn giản, vì ông ấy là cha ruột của mình.
- Hà? - Giọng Mẫn Nghi hốt hoảng la to trong đêm vắng. - Cậu là con của ông ta?
- Tổ phát hiện ra điều ấy bằng một sự tình cờ. Rất tình cờ. - Minh Đăng vẫn cất giọng trầm trầm - Năm năm trước, khi vô tình đọc được mẫu nhắn tin tìm vợ con trên báo của ông ta, tổ đã biết ra sự thật.
- Là sao?
- Là thế này, cạnh bên mẫu nhắn tin ông có cho in hình kỷ vật nhận tìm. Kỷ vật đó giống hệt chiếc huy hiệu bằng cẩm thạch mà mẹ đã cho tổ đeo từ còn nhỏ.
- Ồ, vậy thì hay quá! - Mẫn Nghi mừng rỡ - Cậu mau đến nhận ba đi.
- Mẹ không muốn và tổ cũng không muốn nhận.
- Vì sao?
- Chuyện ân oán giữa mẹ và ông ấy tổ không biết, Tổ chỉ biết là... mình hận ông ấy thật nhiều. - Nói đến đây, mắt Minh Đăng chợt long lên, giận dữ - Nhất là khi mình đem miếng cẩm thạch kia đến bán cho ông ấy. Nhìn ông ấy giàu sang sung sướng, vung tiền như nước tổ càng giận sôi gan. Tổ đã nhủ với lòng sẽ không nhận ông ta, sẽ không tha thứ cho ông ta. Bao năm qua, ông ta đã bỏ mặc mẹ con tổ trong đói nghèo, khổ khó.
- Thì ông ấy cũng đã đăng tìm mẹ con cậu trên báo từ năm năm trước rồi mà - Mẫn Nghi nói đỡ người vắng mặt.
- Đăng tìm! Hừ! - Minh Đăng cười mỉm mai - Ông ta chẳng tốt như cậu tưởng đâu. Chẳng qua... ông ta tự thấy mình đã già rồi. Không còn cơ hi sinh con kế tự nên mới bức lòng tìm mẹ con của tổ thôi. Nếu muốn tìm, sao không tìm từ hai mươi năm trước, khi tổ khao khát thèm một tiếng cha cho bằng chúng bạn. Phải chăng vì lúc ấy ông ấy thấy mình còn trẻ, còn khả năng để sinh con, nên không cần mình chứ?

– Chỉ là cách nghĩ một chiều của cậu thôi.
– Không một chiều đâu. - Minh Đăng lắc đầu - Tớ đã dò hỏi và được biết.
Vợ ông ta chỉ vừa mới chết đây thôi.

– Vậy cậu muốn tớ phải làm gì?

Mẫn Nghi vào thẳng vấn đề. Minh Đăng cũng nói thẳng luôn ý định của mình:

– Tớ muốn cậu thay tớ đến nhận cha.

– Để làm gì? - Đôi mắt Mẫn Nghi mở lớn.

Minh Đăng nói luôn một hơi:

– Để đánh lạc hướng điều tra của Tử Khiêm. Nếu tên khốn ấy tìm ra mẹ của mình rồi đây ông ta đến sẽ xảy ra nhiều chuyện lòi thối lắm - Rồi cô hạ giọng - Cậu giúp mình nhận ông làm cha nhe!

– Không được đâu - Mẫn Nghi lắc đầu ngay - Xưa nay cậu cũng biết tớ chẳng quen nói dối bao giờ.

– Tớ biết, nhưng... túng thế phải từng quyền. Kêu ông ta một tiếng cha, cậu đâu mất mát gì. Hơn nữa - Ngập ngừng một chút Minh Đăng nói luôn - Chuyện này xảy ra cũng vì cậu thôi. Nếu chẳng phải vì số tiền mười triệu cứu cha cậu, tớ không bao giờ đem kỷ vật của mẹ đi bán để xảy ra nhiều chuyện vậy đâu. Lẽ nào... cậu bỏ mặc tớ vô trách nhiệm.

Minh Đăng đã đánh trúng lương tâm của Mẫn Nghi rồi. Cảm một đêm dài thao thức không ngủ được. Mẫn Nghi quyết định nhận lời đền ơn bạn.

Trong suy nghĩ đơn giản và nông cạn của mình, cô tưởng rằng, chỉ đến nhận và kêu ông ta một tiếng cha là giải quyết xong mọi chuyện.

Nào ngờ... mọi việc xảy ra phức tạp hơn cô nghĩ rất nhiều. Ông Thành vì hối hận, vì ray rứt lương tâm sau hai mươi năm dài bỏ con lưu lạc, đã không cho phép cô trở về ký túc xá như dự tính lúc đầu của cô với Minh Đăng. Suốt hai đêm dài quần quýt, ông cứ hỏi đủ điều làm cô rối tung lên.

Mấy lần nói ln suýt tí nữa đã l rồi. May mà ông vì quá xúc đng, thương tâm trước cái chết của mẹ cô nên không nhận thấy.

Nhìn những giọt nước mắt đau thương tuôn chảy trên mắt ông, Mẫn Nghi nghe lòng ray rút quá, cô chỉ muốn nói thật tất cả thôi. Rằng chính Minh Đăng mới là con rut của ông và Minh Nhi... người vợ yêu của ông vẫn đang còn sống. Nếu như lúc đó trước mắt cô đừng hiện lên gương mặt đầy giận dữ của Minh Đăng. Nó đã bắt cô phải nói với ông rằng mẹ mình đã chết hơn mười năm về trước. một thân côi cút may nhờ được cha con họ thương tình nuôi hộ... và... bao nhiêu điều gian dối nữa.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa chợt vang làm cắt ngang dòng hồi tưởng của Mẫn Nghi.

Ngẩng đầu lên, cô nghe tim mình đập mạnh khi nhận ra người đang tiến nhanh về phía mình là bà Kim Ngân, mà theo vai diễn bà ta là cô rut của cô.

– Dạ... chào cô - Mẫn Nghi vi đứng lên chào lễ phép.

– Chào cháu! - Giọng bà thật ngọt ngào nhưng chẳng hiểu sao, Mẫn Nghi lại nghe toàn thân mọc đầy gai ốc. Có cái gì thật đáng sợ trong ánh mắt của bà. Nó sắc như dao, như đang xói thẳng vào tim cô mong bốc trền sự thật - Ba cháu đi vắng rồi ư?

– Dạ, ba cháu bảo đi gặp khách hàng, cô ngồi chơi để cháu đi lấy nước - Đứng lên, Mẫn Nghi những mong thoát khỏi ánh mắt của bà.

– Khởi đi cháu, chuyện đó cứ để vú Lam - Nhưng bà Ngân đã nắm tay cô kéo lại. Những chiếc móng dài đâm vào da đầu gối. Mẫn Nghi đành phải rụt rè ngồi xuống - Nói ta nghe, năm nay, cháu bao nhiêu tuổi? Cháu sanh ngày tháng năm nào? Cô muốn lấy cho cháu một lá số tử vi.

Bà ấy muốn kiểm tra mình, Mẫn Nghi thầm phục Minh Đăng đã khéo tiên liệu đến tình huống này. Không sợ hãi, cô nhẹ mím cười trả bài học thuộc

lòng.

– Dạ năm nay cháu hai mươi một tuổi, cháu sanh ngày mười sáu tháng tám năm Dần ạ

– Đúng rồi. - Bà Ngân như không bằng lòng với câu trả lời đúng của cô - Cháu sanh năm Dần ta vẫn còn nhớ rõ. Ngày cháu chào đời là ngày ông nội cháu phải chết mà. Ai cũng bảo cháu là hung tinh, sát chủ... à... quên mất mẹ cháu tên gì? - Bà như công an đang điều tra ti phạm.

Còn Mẫn Nghi thì như tử ti cúi gằm đầu, sợ bà đọc thấy những điều gian dối trong ánh mắt.

– Dạ mẹ cháu tên Minh Nhi. Mẹ cháu mất lâu rồi.

– Cũng tốt... - Bà thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Mẫn Nghi cảm thấy bất ngờ cho thái độ của bà.

– Sao cô bảo thế?

– Vì ta sợ, một lần nữa người đàn bà đó lại mê hoặc, hủy diệt anh ta - Trùng đôi mắt, giọng bà đầy thù hận.

Mẫn Nghi sợ hãi cúi đầu:

– Chuyện mẹ cha ngày trước, cháu không biết gì cả.

– Đừng nên biết! - Bà đập mạnh xuống vai cô như đe dọa - Cháu đang làm gì?

– Dạ... cháu vẫn còn đang học. Cháu học Đại Học Tổng Hợp ngành Văn.

– Tổng hợp ngành Văn? - Đôi mày bà chau lại - Thời buổi này mà chọn Văn. Sao cháu không học kinh tế chứ?

– Dạ... cháu không có khiếu về kinh tế. Cháu sợ những con số làm nhức đầu lắm. Cháu chỉ thích mơ mng, thích viết văn viết báo thôi. - Mẫn Nghi thật thà.

– Vậy cũng tốt.

Lần đầu tiên trong buổi nói chuyện, Mẫn Nghi thấy bà cười, một nụ cười

hài lòng và vừa ý:

– Cô đến thăm cháu chút vậy thôi. Cô về đây.

– Dạ.

Đứng lên tiễn bà mà Mẫn Nghi nghe mừng rơn cả dạ. Hơn lúc nào hết, cô muốn được trút bỏ vai diễn kia đi, trở về con người thật của mình. Minh Đăng, cậu đâu rồi? Sao bỏ mặc tớ một mình như vậy chứ?

o O o

– Sao con bé ấy thế nào?

Như đang rất nóng lòng, vừa thấy bà, ông Vinh hỏi ngay.

– Bình thường, nếu không muốn bảo là rất thật thà, non nớt - Bước hẳn vào chiếc RollRoyl bà nói.

– Có thật nó là con của anh Thành không?

Đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu bà không trả lời ông:

– Cho xe chạy đi, kéo anh Thành về thấy lại nghi ngờ...

– Ờ...

Như chợt nhớ, ông nổ máy xe chạy đi ngay. Công nhận bà bao giờ cũng thông minh, sáng suốt hơn ông. Lúc nãy thì bảo ông ngồi dưới xe canh chừng, giờ thì bảo chạy đi nhanh. Một mình, ông không nghĩ ra cái chi tiết vụn vặt này đâu.

– Nó đúng là con của Minh Nhi đấy - Bà chợt cất lời làm ông giật bắn cả người lên.

– Là con của Minh Nhi vậy...

Lườm ông một cái, bà bảo:

– An tâm đi, Minh Nhi đã chết và con bé chẳng biết tí ti gì chuyện quá khứ đâu.

– Ôi! Lạy trời - Ông thở ra một hơi dài nhẹ nhõm - Vậy mà tôi cứ sợ...

– Thôi đi, đừng nói nhảm, lo tập trung lái xe kìa - Như sợ ông lại nói ra

những điều không đáng nói, bà cắt ngang lời.

– Rồi bà tính sao? - im lặng một lúc, ông lại hỏi.

– Còn tính sao nữa? - Đôi mắt long lên, bà nói qua hàm răng rít chặt.- Y như kế hoạch. Tôi không thể để toàn bộ cơ ngơi sự nghiệp của dòng họ Nguyễn lọt vào tay đứa con hoang đó được.

– Xin tuân lệnh...

Đưa tay chào theo kiểu nhà binh một cái, ông cho xe vòng quanh một bùng binh rồi chạy thẳng. Mặc cho bà tính toán bao mưu sâu kế độc.

Trước mặt ông hiện giờ chỉ có hình bóng của Minh Nhi. Phải... Minh Nhi... người con gái đẹp tuyệt trần mà. Ông... vì một phút động lòng đã gây nên bao sóng gió, cho cuộc đời vốn mang nhiều bất hạnh của nàng...

Bỗng Là Chiêm Bao

Chương 6

Lần này, không suy nghĩ nữa, Minh Đăng đẩy nhanh nắp hộp lại rồi bấm tách ổ khóa trên tay. Ném mạnh chiếc chìa khóa qua cửa sổ, quyết không dòm ngó đến số tiền ấy nữa. Dù hiện thời cô rất cần đến nó.

Bao nhiêu vốn liếng dành dùm được, cô đem đầu tư hết vào mớ đĩa CD lậu. Giờ bị tịch thu cả rồi, cô kể như đã trắng tay. - không, không phải trắng tay đâu. Mà phải nói bây giờ cô nợ hơn chúa chổm.

Hai tháng tiền nhà. Minh Đăng thử lấy cây viết làm một bản thống kê, một

tháng tiền ăn, một tháng học phí lớp Anh văn và ba tháng tiền quỹ lớp chưa được np. Sơ sơ thôi trên dưới cũng gần một triệu rồi. Không chạm đến số tiền kia, cô phải làm sao bây giờ chứ?

Chẳng phải hết cách đâu, biết cô bị công an tịch thu hết mớ đĩa CD hôm qua tên đầu nậu Hai Tâm có đến. Vừa để chia buồn, an ủi, vừa tỏ ý muốn giúp đỡ cô. Hẳn bảo có thể bỏ thiếu cho cô bán trước trả tiền sau. Còn lỡ như... bị công an bắt nữa, hẳn sẽ bỏ không bắt đền cô với điều kiện cô đừng khai ra hẳn.

Điều kiện quá thuận lợi rồi, Minh Đăng sẽ nhận lời ngay nếu không kệt lời hứa với Tử Khiêm. Hừ! Nhắc Tử Khiêm mới nhớ, tên khốn ấy. Không chỉ có bức mình, đôi lúc cũng dễ thương ghê đi chứ. Dù gì, mình cũng đã nợ hẳn một lần rồi, không thể nuốt lời làm hẳn ê mặt với người bạn cảnh sát của mình.

Nhớ lại hôm đó, ngồi bên trong phòng tạm giam, sau bức vách mỏng, nghe không sót một lời Tử Khiêm nói về mình với viên cảnh sát. Minh Đăng thấy buồn cười quá. Không ngờ hẳn nghĩ tốt về mình như vậy. Đến lúc nghe anh nhận mình là người yêu, cô bỗng thấy trái tim mình xao đng một nhịp đập khác thường.

Tại sao Tử Khiêm lại cứu mình? Lòng Minh Đăng bâng khuâng hỏi. Chẳng phải hạ được cô là ước muốn của hẳn ư? Bao lần anh tìm cách hạ đó ván cô rồi. Sao lần này... Tử Khiêm... anh có biết ơn của anh lớn lắm không? Thật đó, không cần phải ở tù, chỉ cần đồn cảnh sát gởi giấy đến trường, tương lai của cô lập tức tối đen ngay. Và mẹ... mẹ sẽ buồn, sẽ khổ đau biết mấy. Lòng Minh Đăng lại xoắn xang bứt rứt, cô thấy mình hôm đó, đã đối xử với Tử Khiêm vô tình quá. Lẽ ra... cô phải mời anh uống nước để cảm ơn.

Nhưng... cũng tại anh thôi. Ai bảo đang vui lại nhắc đến số tiền đáng ghét

kia. một trăm triệu... Bộ một trăm triệu là nhiều lắm hay sao chứ? Để anh nghĩ, con nhỏ này không có số tiền đó là chết đói à? Hai mươi năm dài, không cần một đồng, một xu nào của ông ta, mẹ nó vẫn nuôi nó lớn đường này!

A! Thì ra Tử Khiêm chỉ là tên đạo đức giả thôi. Minh Đăng chợt nghe giận bừng bừng, cô mắng mình ngu quá. Chưa gì đã cảm động rồi. Tử Khiêm làm thế, chẳng qua muốn điều tra thân thế của mày thôi. Có lẽ... thái độ của mày hôm đưa Mẫn Nghi đến nhận cha đã làm hấn nghi ngờ. Mày thật là vô dụng quá, đã bảo xem ông ta như người đứng, nước lã. Xem màn đoàn tụ này xem như xem kịch trên sân khấu thôi. Vậy mà... cũng bồi hồi xúc động.

Vì cô nhẹ dạ, dễ mếch lòng, vì dòng máu đang chạy trong cô một nửa là của ông hay vì một điều gì khác nữa, Minh Đăng không hề biết. Cô chỉ biết là hôm đó nhìn ông ôm chầm lấy Mẫn Nghi mừng rỡ, tim mình như thắt lại một cái đau trong ngực. Sống mũi cay cay, cô thấy mình đang ganh tỵ với Mẫn Nghi. Vòng tay kia, lẽ ra phải ôm lấy cô gọi tiếng con mừng rỡ.

Rồi đến khi nghe ông nói lời xót xa, ân hận. Cô đã thật sự không kiềm chế nổi lòng mình. Sợ mình để rồi giọt nước mắt giữa đám đông cô vụt chạy đi ngay. Vậy mà... cũng để Tử Khiêm nhìn thấy được đôi mắt mình hoe đỏ.

Mẹ ơi, giữa mẹ và ông ấy đã xảy ra ân oán gì? Sao không một lần mẹ kể con nghe cũng như không một lần mẹ nhắc đến tên của ông ấy. Mẹ chỉ đeo miếng cẩm thạch vào cổ con rồi bảo:

– Kỷ vật của ba con đó.

Rồi thôi, mẹ không bao giờ lặp lại. Dù cho con có hỏi, có năn nỉ bao nhiêu mẹ cũng chỉ biết lắc đầu. Nếu con còn hỏi mãi thì mẹ chỉ biết khóc thôi. Mẹ làm cho con sợ, con không bao giờ dám gọi tiếng cha trước mẹ. Và... tự lòng con, tiếng cha cũng đã chết rồi.

Mẹ có biết không, từ lúc mẹ trông kỷ vật ấy vào cổ con. Dù chỉ lên mười nhưng con đã biết nghĩ rồi. Con mừng lắm. Con cảm thấy không cô đơn, không thua kém đám bạn hay chế giễu con là đứa không cha nữa. Vì con có cha mà. Bằng chứng đây, kỷ vật của cha, con đang đeo trên cổ của mình.

Con nâng niu, quý trọng kỷ vật kia lắm. Đêm đêm, con vẫn lén mẹ lau chùi rồi thì thầm chuyện trò cùng nó như chuyện trò cùng cha vậy. Con hy vọng một ngày không xa lắm, cha sẽ đến nhận con qua kỷ vật này.

Rồi ngày tháng dần trôi, con tiếp tục lớn lên trong vòng tay khổ nghèo của mẹ, trong tiếng chế giễu của bạn bè, trong sự thèm thuồng một tiếng cha. Con bắt đầu nghi ngờ kỷ vật mẹ trao rồi chuyển sang căm ghét nó.

một lần nhìn bác Tám thương yêu săn sóc Mẫn Nghi là con lại lấy miếng cẩm thạch ra nguyên rửa, căm ghét nó. Năm mười lăm tuổi, khi con tình cờ đọc được mẫu nhân tìm con của ông đăng trên báo, con đã biết mình phải làm gì?

Đứng giữa trời, con đã nghĩ rằng thế sẽ không bao giờ nhận ông ấy làm cha. Nếu con cãi lời thì con và ông ấy sẽ có một người phải chết. Mẹ ơi, mẹ thấy con có điên không? Nhưng quả thật... lúc đó con hận ông ấy lắm. Con hận ông ấy giàu sang để mẹ con mình nghèo khổ. Con hận ông ấy đã bỏ mặc con cho chúng bạn chê cười. Mẹ ơi, trong trái tim con, chỉ có hình bóng mẹ

Con sẽ không bao giờ biết mặt ông ta và con sẽ chẳng bao giờ đến gần ông ấy, nếu như... không có chuyện của Mẫn Nghi. Con hối hận thật nhiều nhưng.... quả thật... lúc đó con không còn con đường nào để chọn. Con không thể để Mẫn Nghi bán mình cứu cha như vậy.

Mẹ ơi, con đã gặp ông ấy rồi, khác với con tưởng tượng. Ông ta không mập. Không có gương mặt to và cái mũi bự như heo. Cũng không quan

liêu hách dịch, không coi trọng đồng tiền. Ông ta là người có chiều cao, đỉnh đạc. Có gương mặt xương nghiêm nghị, có giọng nói dịu dàng và... mẹ ơi... ông ta lại rất... thương Mẫn Nghi. Để gặp lại con, ông ta bằng lòng tất cả điều kiện con đòi. Kể cả số tiền một trăm triệu nữa. Phi lý vậy mà... ông ấy cũng chịu con.

Một trăm triệu, cng thêm mười triệu lần trước nữa. Bây giờ con đang nắm trong tay một trăm mười triệu, số tiền đáng giá một gia tài. Nhưng con không biết làm gì mẹ à. Lúc đầu, con chỉ muốn thử lòng ông ấy. Xem ông ta sẽ trọng tiền hay trọng con mình.

Con sẽ không chạm dù một xu trong số tiền kia, vì con biết làm như vậy sẽ khiến mẹ buồn lòng. Mẹ sẽ nghĩ con vì ham số tiền kia mà bỏ mẹ.

Không, mẹ ơi đừng lo, con không bao giờ bỏ mẹ đâu. Số tiền đó... cô sẽ tặng cho một nhà từ thiện nay mai. Mẹ đồng ý chứ?

– Học bài hay làm gì mà trầm tư vậy? Gọi mãi mấy tiếng cũng không nghe - một bàn tay nhẹ đập vào vai làm Minh Đăng giật mình quay đầu lại, mừng rỡ khi nhìn thấy Mẫn Nghi.

–Ồ, cậu thoát được rồi à? Chuyện ra...

– Suyt! - một ngón tay đặt nhanh xuống miệng Minh Đăng, Mẫn Nghi hạ giọng - Bà ấy và tài xế đang ngồi ở ngoài xe. Tớ vào gặp cậu một chút thôi.

– Cha! Thành thiên kim tiểu thư rồi, đi đâu cũng có xe đưa đón cả - Không hiểu sao Minh Đăng nghe giọng mình mai mỉa.

– Bà ta theo dõi mình thì có - Ngồi xuống cạnh Minh Đăng, Mẫn Nghi đau khổ - Cậu mau nghĩ cách đi thôi. Tớ không thể nào ở lại căn nhà ấy được đâu.

– Sao vậy? Minh Đăng lo lắng - Ông ta và mọi người ngược đãi cậu à?

– Không có - Mẫn Nghi nhẹ lắc đầu - Trừ cô và dượng cô cậu ra, ba cậu

và mọi người ai cũng đối xử với mình tốt cả.

– Đừng dùng những danh từ thân mật thế với mình - Minh Đăng nhìn mặt - Tố không thích nghe đâu.

– Cậu không thích cũng phải chấp nhận thôi, ông ta chính là ba của cậu - Mẫn Nghi nhẹ nắm tay Minh Đăng - Nghe tố nói, có lẽ cậu đã hiểu lầm. Ông ấy là người tốt, không như cậu tưởng.

– Cậu đừng khuyên tố nữa - Minh Đăng quay mặt đi nơi khác - Tố chẳng nghe đâu.

Biết tính Minh Đăng, có khuyên cũng chẳng kết quả gì, Mẫn Nghi chuyển đề tài:

– Cậu mau nghĩ cách đưa tố ra khỏi nhà đi. Bằng không, tố sẽ làm hư chuyện đó.

– Cậu quên đã hứa gì ư? - Đôi mày Minh Đăng chau lại.

Mẫn Nghi thở ra một hơi dài.

– Tố nhớ, nhưng... cứ nghe lòng ray rứt. Mỗi lần nghe bác Thành gọi một tiếng con trù mền là tố muốn thú thật với bác ấy ngay. Thật đó, Minh Đăng, tố không đành lòng lừa dối một trái tim. Bác Thành thật đáng thương, tội nghiệp. Bác đã lập một bàn thờ để thờ mẹ cậu rồi. Đêm nào tố cũng thấy ông đứng trước hình bà, lẩm bẩm nói gì đến khuya rồi khóc cả....

– Thôi.... cậu đừng nói nữa! - Chợt nghe lòng rung động, Minh Đăng lắc mạnh đầu giấu cảm xúc thật của mình - Cho tố thêm một thời gian. Nhất định tố sẽ nghĩ cách đưa cậu ra. Ráng... giúp tố đi mà.

– Tố giúp... nhưng... - Như chợt nhớ, Mẫn Nghi ngẩng đầu lên - Còn việc này, suýt tý nữa tố quên đi mất. Ba cậu... à... - Bắt gặp cái trừng mắt của Minh Đăng, Mẫn Nghi queo lời - Bác Thành bảo muốn sửa di chúc, bảo tố đưa chứng minh thư. Làm sao bây giờ?

– Con sao nữa, cậu cứ đưa cho ông ấy. - Minh Đăng thản nhiên.

Mẫn Nghi giãy nảy lên:

– Sao được? Gia tài đó là của cậu, có phải của tớ đâu.

– Tớ cóc cần cái gia tài ấy - một lần nữa nghe tâm tư rúng động, Minh Đăng cất tiếng cười lạc lõng - Mới từng ấy tuổi đã lo lập di chúc này, di chúc nọ. Bộ sắp chết đến nơi rồi sao chứ?

– Cậu nói bậy quá. - Sợ hãi Mẫn Nghi bịt miệng bạn - Bác ấy làm thế chỉ muốn chứng tỏ sự quan tâm của mình với con thôi.

– Tớ chẳng cần ông ấy quan tâm - Minh Đăng chột nổi giận đùng đùng - Nếu giỏi sao ông ấy không đến lúc tớ cần đi. Hừ! Bộ cứ tưởng đem tiền đồ ào ào ra là mua được trái tim người khác chắc. Tớ không thèm cái gia tài bạc tỷ của ông đâu. Tớ cho cậu đó. Còn nếu như cậu cũng không thèm như tớ thì mặc ông ta, muốn cho ai cũng được. Mẹ con tớ chẳng cần.

– Minh Đăng, cậu thật là cố chấp - Mẫn Nghi cũng xẵng giọng trước lý lẽ của Minh Đăng.

– Tại sao lúc nào cũng nghĩ một chiều, cũng nghĩ điều xấu cho người ta chứ? Biết đâu... ông ấy cũng khổ tâm khi phải xa vợ, xa con chứ? Và... tại sao cậu không nghĩ... trong chuyện này... mẹ cậu cũng có phần trách nhiệm.

– Tớ cấm cậu nói chạm đến mẹ tớ. Bà không bao giờ sai cả. Có sai là do ông ấy hoàn toàn - chém mạnh tay vào không khí, Minh Đăng cương quyết.

– Cậu ngang quá, tớ không thèm cãi nữa - Nghe tiếng còi nhắc nhở của bác tài xe ngoài sân, Mẫn Nghi đứng dậy - Tớ phải về đây.

– Cậu giận tớ à? - Minh Đăng hạ giọng.

Mẫn Nghi nhẹ nhún vai:

– Giận cậu làm gì? Có phải tớ không biết tính cậu đâu. Đồ cố chấp, đáng

ghét vô cùng.

Nói xong, Mẫn Nghi bước vi ra xe bỏ mặc Minh Đăng một mình bên tờ giấy trắng. Xưa nay, chưa bao giờ cô với nó cãi với nhau gay gắt như thế.

– Làm gì mà lâu dữ vậy? Cãi nhau à?

Nhìn sắc mặt cô không vui, bà Ngân tò mò hỏi. Chớp mắt, dịu bớt vẻ căng thẳng trên nét mặt. Mẫn Nghi nhẹ gật đầu. Bà lại hỏi:

– Vì chuyện gì thế?

– Không có gì nghiêm trọng - Bước hẳn vào xe, Mẫn Nghi tỏ ý không muốn nói nhiều về vấn đề này.

Bà Ngân lại xòe tay:

– Chứng minh thư của cháu đâu? Cho ta xem thử...

– À... ờ... cháu không kiểm được - nói xong rồi mới giật mình. Mẫn Nghi không ngờ dạo này mình nói dối tài đến thế. Gọn lèo, trót lọt, tinh queo như thật vậy. Minh Đăng này, nó làm cô biến đổi rồi.

Lúc này, nói dối bác Thành không đem theo chứng minh thư bên mình, cô chỉ muốn tìm cách gặp Minh Đăng bàn với nó. Nào ngờ, gặp nhau chỉ lo cãi lộn. Nó chẳng dạy cô cách đối phó gì cả. Buc lòng, cô phải thêm một lần nói dối để tìm kế hoãn binh thôi.

– Cứ từ từ mà kiểm, chẳng gấp gáp gì - Bà Ngân cất giọng dịu dàng.

– Dạ - Mẫn Nghi bỗng thấy lòng là lạ. Đúng hay sai khi cô có cảm giác rằng bà rất vui với câu trả lời không tìm được của mình.

o O o

– Tử Khiêm cậu bệnh à? Sao uể oải vậy?

Bàn xong hợp đồng, chờ hồi lâu không nghe Tử Khiêm nhắc gì đến vấn đề giải trí như thường lệ, Văn Long gợi ý khéo.

– Ờ.... ờ! - Như chợt giật mình thoát khỏi cơn suy tưởng, Tử Khiêm ngẩng đầu lên, tươi tỉnh - Bắt đầu đi chứ? Bồi đâu, làm ơn cho đổi thực đơn, tươi

mát giùm một chút.

Búng tróc ngón tay làm hiệu. Tử Khiêm lơ đãng ngửa mắt nhìn chùm đèn pha lê mặc cho đám bạn tranh giành lựa tiếp viên theo ý thích.

Chiều bọn họ vậy thôi, chứ thật tâm Tử Khiêm chẳng thích đến mấy chỗ này một chút nào. Phải cười đùa, khách sáo, cụng ly rồi cợt nhả với những nàng tiếp viên trơ trẽn, anh nghe mệt mỏi vô cùng. Cứ một điệp khúc lập đi lập lại mỗi mòn. Vậy mà... lũ bạn của anh cứ ham mê, vui hoài không biết chán.

– Anh mệt à?

một cô tiếp viên xinh đẹp được bọn họ chọn giùm Tử Khiêm, nhẹ đặt chiếc khăn lạnh xuống trán anh, êm giọng nói:

– Để em mát sa cho. Bảo đảm anh dễ chịu liền hà.

Không trả lời, Tử Khiêm nhắm đôi mắt lại. Bàn tay cô gái nhẹ xoa trên thái dương phần nào làm thần kinh anh dịu lại. Như thế thôi, cô gái đừng tiến sâu hơn, Tử Khiêm này chẳng thích đâu.

Rồi dđ nhiên, giữa cảm giác êm đềm Tử Khiêm bỗng nghe lòng là lạ. Tự nhiên... sao anh lại nhớ Minh Đăng. Cô ấy bây giờ sao rồi nhỉ? Hơn tháng trời không gặp. Chẳng biết bây giờ cô có còn bán đĩa CD lậu cho bị bắt nữa không?

Nếu cô... chắc anh chẳng mặt mũi nào nhìn Chí Kiệt. Hôm đó nhận bừa Minh Đăng là bạn gái của mình... mà nó cũng tin. Bộ mình với cô ta xứng lắm sao?

Chợt mỉm cười, Tử Khiêm nhẹ lắc đầu làm cô tiếp viên tưởng anh không thích liền chuyển sang kiểu khác. Lần này cô không mát sa mà... lần tay vào ngực anh mò mẫm.

– Đừng!

Nắm tay cô gái, Tử Khiêm trừng đôi mắt. Nhờ vậy mà... anh nhìn kỹ mặt

cô. Khá đẹp và còn rất trẻ. Nhưng... tại sao cô lại đi làm cái nghề hèn hạ, mua vui cho đàn ông nhỉ? Tử Khiêm cảm thấy tò mò và anh biết rằng mình sẽ nhận được một câu nói dối thục nằm lòng của các cô nếu lên tiếng hỏi

Sẽ là một hoàn cảnh bi thương dễ làm khách mũi lòng. Nhưng... tại sao các cô lại không như Minh Đăng nhỉ? Dù bán đĩa CD lậu nhưng nhân cách của cô ta hơn hẳn các cô nhiều lắm.

Lại giật mình. Tử Khiêm không hiểu sao dạo này gặp cô gái nào mình cũng đem so sánh với Minh Đăng như vậy. Và... dường như đến bây giờ, chưa một cô gái nào... anh thấy hơn được Minh Đăng. Chà! Anh thiên vị hay vì cái giá thế nhỉ? Bộ không nhớ hôm đó giữa chợ đã nghiêng rằng thế được gì sao?

Hôm đó, bị Minh Đăng mắng cho một chập què giữa chợ, anh đã nhủ với lòng không thèm nghĩ đến cô nữa. Hừ! Đồ vô ơn. Người ta đã cứu cho còn làm phách. Tưởng mình ngon lắm chắc? Đừng mơ, từ nay Tử Khiêm này có gặp cô, dù cô có bị gì đi nữa, nó cũng qua mặt đi chỗ khác chẳng thèm nhìn.

– Tử Khiêm, cậu chán rồi à? Đổi trò khác đi.

Thấy anh cứ nhắm mắt nằm im, Văn Long khều vai gọi:

– Đăng kia có mấy con nhỏ tiếp thị bia, coi được lắm kìa.

– Vậy à! - Tử Khiêm ngồi bật dậy ngay. Chọc mấy con nhỏ tiếp thị vậy mà vui. Đờ hơn năm nghĩ lung tung nhức óc.

– À! Tiếp thị bia gì đó? Lại đây coi.

Búng tróc ngón tay, Tử Khiêm hào hứng. Mỉm cười hình dung đến gương mặt mấy cô đỏ như khi bị chọc què. Không sao đâu, rồi bọn anh sẽ mua nhiều. Uống không nổi thì đổ bỏ đi. Bao nhiêu tiền mà sợ.

– Dạ! Mấy anh đang uống bia gì? - một cô tiếp thị nhanh nhẩu bước sang,

thấy bọn Tử Khiêm đang uống rượu mạnh, cô liền thao thao bất tuyệt - Trời ơi, tưởng sao mấy anh lại đi uống rượu. Rượu tuy sang, tuy mắc, nhưng lạc hậu mất rồi. Các anh biết tại sao không? Vì rượu sẽ làm các anh chóng bị say....

Đang nói, cô gái bỗng dừng nín bặt. Đôi mắt mở to, cô lùi về sau một bước, mặt hầm hầm sắc giận:

- Sao không nói nữa đi? - nghiêng đầu, Tử Khiêm nheo một con mắt lại - Gặp khắc tinh à?

- Chẳng phải gặp khắc tinh, mà hơi bất ngờ thôi. Thì ra... người ta tệ hơn tôi tưởng rất nhiều. - Phút bất ngờ qua nhanh. Minh Đăng, phải cô gái chính là Minh Đăng. Lấy lại vẻ thản nhiên thường lệ

- Vậy thì nói nữa đi. - Không phật lòng vì bị đánh giá thấp, mà ngược lại, Tử Khiêm càng thấy lòng hưng phấn nhiều hơn. Dường như bấy giờ men rượu mới bắt đầu làm anh ngây ngất - Bù tai, biết đâu bọn này sẽ mua hết bia của cô em đấy!

- Đúng vậy! - Minh Đăng mỉm cười, ngay tức khắc, cô trở thành cô tiếp thị, có giọng nói ngọt ngào thu hút - Xin mấy anh vui lòng uống thử bia của tụi em tiếp thị. Tuy là mặt hàng mới sản xuất, nhưng chất lượng không thua kém hàng ngoại nhập. Uống mãi không say, sinh phần dễ chịu, không chứa cồn nên chẳng làm mấy anh bị nhức đầu đâu.

- Tuyệt đến thế kia à? - Cầm một lon bia, Tử Khiêm thả thả trên tay khôì hài hoi- Thế cô em có dám uống cùng với bọn anh không? Nếu em chịu uống, bọn này sẽ mua hết bia của cô em đấy.

- Nói phải giữ lời đấy nhé? - Minh Đăng đưa một ngón tay lên.

Tử Khiêm gật đầu, nhìn cô tiếp thị khác kéo tay Minh Đăng lo lắng.

- Không được đâu, chị biết uống bao giờ mà liều chứ? Bọn người này xem ra không đàng hoàng lắm.

– Không sao đâu! - Minh Đăng vỗ vai cô bạn gái, và như cố ý, cô nói cho Tử Khiêm nghe rõ - Em ra gọi điện bảo công ty chở thêm năm mươi kết bia đến đây rồi bảo mọi người về hết đi. Gã cà chớn này, cứ mặc chị đối phó.

– Nhưng mà...- Cô gái lo lắng - Xưa nay, nguyên tắc chúng ta là tiếp thị bia không uống bia cùng khách kia mà.

– Làn này chị ngoại lệ. Em về đi. - Nghiêm giọng, Minh Đăng đẩy nhẹ vai cô gái - Nhớ đừng quên điện thoại cho công ty đấy.

– Vâng - Ngập ngừng cô gái bước đi Minh Đăng bưng một kết bia đặt xuống bàn rồi đến chiếc ghế cạnh Văn Long ngồi xuống - Chúng ta uống bia không đá chứ? Nào... trăm phần trăm. Xin mời...

Thích thú vì thái độ chịu chơi của Minh Đăng, cả bọn đồng ào lên khai bia lớp lớp. Bia không ngon lắm, nhưng... Minh Đăng đã uống hết lon rồi, lẽ nào... đám mày râu đã thua cô chứ?

– Nửa chứ?

– Sao không nữa?

Nhìn Minh Đăng chấp nhận sự khiêu khích của tất cả mọi người, Tử Khiêm bắt đầu nghe hồi hận. Nếu không bị anh khích, Minh Đăng sẽ chẳng bao giờ uống bia với khách vậy đâu.

Mà sao mình lại khích Minh Đăng? Tử Khiêm chất vấn mình. Rõ ràng không phải anh muốn trả thù cô... mà... vì một cái gì đó thật lạ lùng... cứ khiến anh thích đối đầu, thích bắt cô phải phục tùng mình.

Minh Đăng thật bướng, thật cố chấp, tại sao, hết lần này, rồi lần khác...

Cô luôn luôn phải thắng anh như vậy? Cô có hiểu cho tính tự ái của anh không? Tại sao cô cứ uống, cứ trăm phần trăm với bọn Văn Long? Cô có biết là... anh đang lo cho cô lắm không? Minh Đăng... đừng uống nữa. Cô bắt tôi phải lên tiếng năn nỉ mới chịu dừng ư?

– Còn anh bạn kia, lên tiếng khích người ta sao không uống? Mới đó đã say à? - Như cố tình chọc tức, Minh Đăng đưa cao lon bia lên trước mặt mời Tử Khiêm. Cô như đã say rồi, giọng bắt đầu nhè đi không rõ chữ.

– Cô say rồi đó, đừng uống nữa - Chụp lon bia từ tay cô, Tử Khiêm hạ giọng.

Minh Đăng gạt mạnh tay:

– Say sao được mà say? Các người còn tỉnh cả, lẽ nào tôi say được chứ? Phải không anh bạn? - Đập tay lên vai Văn Long, Minh Đăng hỏi.

– Đúng, đúng vậy - Gã gạt đầu thích thú khui thêm một lon bia trao cho Minh Đăng.

– Là con gái mà tửu lượng cô em cao quá. Xin nâng ly thay cho lòng bi phục.

– Cám ơn anh bạn - Minh Đăng uống ngay một hơi sạch cả lon bia. Phong thái cô mạnh dạn dứt khoát như một gã đàn ông trong bàn nhậu. Khác hẳn mấy cô tiếp viên lẳng lơ, liếc mắt đưa tình, vờ uống rồi lén đổ đi moi tiền khách. Thái độ đó của cô đã làm bọn Văn Long thích thú, chúng như quên mất các cô gái đẹp nãy giờ ngồi thất nghiệp bên mình.

– Bọn con trai mấy người chẳng có gì tốt lành đâu. - Men bia uống say đã khiến Minh Đăng không còn kềm chế được suy nghĩ của mình. Xua tay trong không khí, cô bắt đầu ăn nói lung tung - chẳng được tích sự gì.

– Đúng đúng vậy - Văn Long gạt đầu - Đàn ông đúng là chẳng ra gì... nhưng... bọn con gái tụi em cứ thích bám theo nịnh hót....

– Nói bậy... - Minh Đăng giận dữ dẫn mạnh lon bia xuống mặt bàn - Có lúc con trai các người theo năn nỉ tán tỉnh bọn con gái mà thôi

– Chuyện đó chỉ xảy ra với bọn con trai đại khờ ngốc nguếch thôi cô em ạ

- Cho một miếng mồi vào miệng, Văn Long nhồm nhoàm nhai, nói với vẻ tự đắc - Còn đối với bọn này, bọn nhà giàu thành đạt, thì... chỉ cần một cái

búng tay là bọn con gái các em chạy dài xấp lóp. Sẵn sàng ngửa mình phục vụ mấy anh để đổi lấy nhà lầu, xe đẹp...

– im ngay! - một cái tát tay vào giữa mặt Văn Long cắt ngang câu nói. Minh Đăng đứng bật lên khỏi ghế hét to - Tao cấm mày xúc phạm đến phụ nữ.

– Chẳng cấm được đâu, khi đó là sự thật - một tay ôm mặt, Văn Long nhổ toẹt bãi nước bọt xuống chân - Bọn con gái chúng mày toàn cặn bã.

– Bốp!

Chai rượu đập mạnh xuống đất vỡ tan, làm vũ khí. Minh Đăng cầm cái mảnh chai nhọn sắc xông lên làm thực khách đến ăn xanh mặt. Cả Tử Khiêm cũng thế. Anh đứng bật lên ngay khi cuộc ẩu đả vừa bắt đầu nhưng không kịp. Mọi việc diễn ra nhanh quá.

– Mẹ! Muốn giỡn mặt ông à? - Văn Long cũng nổi nóng đứng lên. Chụp cái ghế, anh dùng nó làm vũ khí đấu với Minh Đăng.

– Thôi thôi mà - Biết mọi việc sẽ trở nên nghiêm trọng. Tử Khiêm dậm liều nhảy vào ôm chặt Minh Đăng cho đám bạn dìu Văn Long ra cửa.

– Ngon, mày ở lại đây. Dám nói nửa câu xúc phạm nữa đi. Tao dậm cho mày lòi rut. - Vùng vẫy trong tay Tử Khiêm, Minh Đăng hét lớn.

– Đây là danh thiếp của tôi. Mọi chi phí hư hao ngày mai tôi sẽ đến thanh toán đủ. - một tay ôm chặt Minh Đăng, một tay Tử Khiêm móc túi trao cho anh bảo vệ tờ danh thiếp của mình khi kéo cô ra cửa.

– Vâng! - Anh bảo vệ gật đầu nhanh không cần đọc qua danh thiếp. Cuộc ẩu đả đã làm anh sợ điếng hồn.

Cánh cửa đập mạnh sau cái gật đầu, Tử Khiêm thở phào ra nhẹ nhõm nhìn Minh Đăng chịu nằm yên trên ghế sau. Dữ hôn, bây giờ mới chịu ngủ cho đỡ. Con gái gì, nhậu say, quậy còn hơn con trai nữa. Ngủ cứ ngáy khi khi, nghe phát ớn.

Lầm bầm mắng mấy câu cho đỡ tức, Tử Khiêm bước vào xe nổ máy. Con say như điên mất khỏi anh tự bao giờ. Rất tỉnh táo, anh đưa cô về nhà trọ.

– Cô ta làm sao thế? - Bà chủ nhà tốt bụng hôm nào đã quên mất Tử Khiêm. Thấy anh dìu Minh Đăng say khướt vào nhà, bà lo lắng hỏi.

– Dạ... cô ấy đi tiếp thị bia, bị kích uống quá nhiều nên bị say thôi.

Không có gì nghiêm trọng - Không tìm được lý do nói dối, Tử Khiêm đành nói thật với bà.

– Thiệt! - Thở ra, bà ái ngại nhìn Minh Đăng - Bao nhiêu nghề nhẹ nhàng không chọn, lại đi tiếp thị bia. Con bé này... đúng là cứng đầu chẳng ai bằng. Có bảo kê bán đĩa CD mà không chịu, một hai cú sợ mất mặt gã Tử Khiêm nào...

– Cô ấy nói thật vậy sao?

Như chưa tin vào tai mình, Tử Khiêm hỏi lại. Bà gật đầu:

– Thật. Bởi vậy mới ra nông nỗi này! Chết tay cháu chảy máu rồi kìa. Sao vậy?

– Dạ - Nhìn xuống, bây giờ Tử Khiêm mới hay trong lúc giằng co, mảnh chai bể của Minh Đăng đã cứa lên bắp tay mình một đường dài. Vết thương khá sâu, nên từ nãy đến giờ vẫn còn chảy máu.

– Trời, vết thương sâu quá! Đưa ta băng lại giùm cho! - Lật tay xem, bà chủ nhà hốt hoảng.

Tử Khiêm ngoan ngoãn:

– Không sao đâu, bà đừng lo cho cháu - Mỉm cười, Tử Khiêm từ chối sự săn sóc của bà - Lo cho Minh Đăng trước. Nhà có nước sôi không? Cháu muốn xin một miếng.

– Ờ có .

Mỉm cười nhìn Tử Khiêm đi đắp nóng cái khăn rồi nhẹ đặt lên trán Minh Đăng, bà thầm khen cô khéo chọn người yêu. Vừa đẹp trai, vừa chu đáo.

Nói năng dịu dàng, lịch sự, lại..... ồ... thôi chết, sao mình lại ở đây, cản trở người ta chứ? Như chợt nhớ ra, bà đứng lên vì vãi:

– Ôi, ta già nua lắm lắm. Bỏ nồi thịt này giờ trên bếp, chắc là khét hết rồi. Nhìn điệu bà tất tả chạy đi, Tử Khiêm biết ngay là bà đã hiểu lầm. Mỉm cười, không vi thanh minh, anh cúi xuống nhìn Minh Đăng lần nữa. Không sao. Cô chỉ thiếp đi vì say quá mà thôi. Sáng mai, tỉnh dậy uống vài ly nước là khỏe thôi mà. Việc đáng lo bây giờ là... vết thương của anh đấy. Chà! Cũng đâu đấy chứ. Máu cứ rỉ rỉ chảy hoài, phải kiếm cái gì băng tạm lại

Lục tung căn buồng của Minh Đăng, đồ cả mồ hôi, Tử Khiêm chẳng tìm được bông băng hay mảnh vải nào thừa cả. Chỉ có bốn b quần áo treo lủng lẳng trên tường. Nhà cô trống hoắc trống huơ ngoài chiếc giường và cái bàn nước cũ rích ra, không còn gì cả. Chẳng tủ, chẳng vali. Chà thế này... thì có cất đồ quý giá vào đâu nhỉ? Anh thấy tò mò quá! Lẽ nào... Minh Đăng không có vật chi quý giá cần phải giữ? Vậy... tiền bạc, tư trang... anh bỗng nhớ đến số tiền một trăm triệu của bác Thành. Đúng lúc đó... đôi mắt anh phát hiện ra trong gầm giường, sát góc tường, có một cái hộp nhỏ vuông vuông. Rất khó lấy, nhưng... vì muốn tìm ra con người thật của cô, Tử Khiêm không nề cực. Như một chú thạch sùng, anh dán mình sát đất, bò vào...

Chiếc hộp bị khóa, nhưng... với Tử Khiêm chẳng hề gì. Hai năm học làm thám tử, người ta đã dạy anh biết mở đủ loại khóa chỉ bằng một cọng kẽm thôi.

Chẳng mấy chốc, nắp hộp bật tung. Và... điều đầu tiên khiến Tử Khiêm quan tâm đến. Không phải là số tiền một trăm mười triệu còn đủ số, mà là... trang nhật ký. Đúng vậy, là trang nhật ký không gởi của Minh Đăng viết cho mẹ của mình.....

Bống Là Chiêm Bao

Chương 7

Muốn tìm ra tông tích của Tử Khiêm, Minh Đăng biết mình chỉ còn một con đường. Phải đến hỏi Mẫn Nghi. Vì hiện thời ngoài Mẫn Nghi ra, không một ai biết địa chỉ nhà Diệp Bân ở đâu.

Nên dù... căm ghét ông ta và cần biết thứ ấy, Minh Đăng bực lòng mình phải đến. Đến để này giờ cứ đứng tần ngần trước cửa, lòng tự hỏi lòng đúng hay sai.

Sáng hôm qua tỉnh dậy, nghe bà Tư kể lại, Minh Đăng cứ nghe lòng ray rút. Cô thấy mình như đã thiếu Tử Khiêm một món nợ rồi. Và... lương tâm cô chỉ phần nào thanh thản khi gặp được anh, biết vết thương trên tay anh không vì cô mà bị nhiễm trùng. Bởi theo lời kể của bà Tám vết thương trên tay của anh nặng lắm máu chảy đỏ làm ướt cả một khoảng nhà!

– Ồ! Minh Đăng đó hả? Vào đi cháu! - Đích thân ông Thành ra mở cửa, thấy cô ông mừng rỡ.

– Cháu chỉ đến gặp Mẫn Nghi - Đáp lại vẻ vui mừng, hớn hờ của ông, Minh Đăng đáp lạnh lùng - Không phải vào nhà đâu, cháu chỉ hỏi nó một câu là đi ngay.

– Thì cứ vào nhà đi mà, ngồi chơi uống với bác chung trà. - Cánh cửa được mở toang ra, không để ý đến sắc mặt lầm lì khó chịu của Minh Đăng,

ông thân mật nắm tay cô kéo vào nhà. - Làm gì mà như xa lạ vậy? Cả tháng mới ghé lại một lần. Bác nói rồi, cháu cứ tự nhiên như nhà mình vậy. Không có gì phải ngại đâu.

Mềm lòng bước theo ông vào phòng khách, Minh Đăng như chợt tỉnh, giật mạnh tay mình.

- Cháu muốn gặp Mẫn Nghi.

- Nó chỉ vừa mới ngủ thôi. Bác không đành kêu nó dậy. Cháu cứ ngồi đây từ từ nói chuyện với bác, chờ một lát nó thức dậy rồi gặp cũng được mà. Hôm nay chủ nhật, chẳng có gì phải gấp.

Một lần nữa, ông cố ấn cô ngồi vào chiếc ghế. Hừ! Chẳng phải chuyện trò gì, chẳng qua... ông ta sợ mình làm mất giấc ngủ của Mẫn Nghi. Bỗng nhiên Minh Đăng nghe giận hờn vô cớ.

- Ăn đi cháu! - Ông lại chìa tay trao cho cô chiếc bánh - Đạo này học hành ra sao? Hôm nào rảnh đưa ta về gặp ba cháu. Ta muốn làm quen và nói lời cảm ơn với vị ân nhân đã nuôi dưỡng Mẫn Nghi trong từng ấy năm trời.

- Ba của cháu ư? - Cầm cái bánh Minh Đăng cất giọng khó khăn - Ông ấy đã chết rồi.

- Bao giờ? - Ông như bị bất ngờ - Mới tháng trước Mẫn Nghi bảo ông ấy vẫn sống kia mà?

- Vâng đúng vậy! - Minh Đăng nuốt nhanh ngụm nước bọt vào lòng - Ông ấy chỉ vừa mất tuần trước thôi.

- Trời đất! - Ông như chết điếng người trên ghế. Hồi lâu mới lăm bầm một mình. - Sống chết là chuyện đi về, mới thấy đó đã ra ma, không sao lường trước được. Cũng như ta vậy thôi.

- Bác nói gì? - Minh Đăng không hiểu.

- Ờ không! - Lắc đầu, ông chuyển sang chuyện khác - Sao cả cháu lẫn

Mẫn Nghi không ai cho ta biết chuyện này?

– Cả Mẫn Nghi cũng không biết! - Đưa mắt ngó đồng hồ, Minh Đăng dợm đứng lên - Nếu nó còn ngủ thì thôi vậy, cháu về đây.

– Khoan khoan đã cháu! - Ông vì nắm tay cô kéo lại - Ta còn chuyện này muốn nói.

– Chuyện gì? - cộc lốc Minh Đăng giật mạnh tay mình.

Ông lại nắm lấy tay cô, tha thiết.

– Ta muốn cháu dọn về đây ở chung với Mẫn Nghi.

– Để làm gì? - Minh Đăng nghe giọng của mình lạc hẳn.

– Để chị em sớm tối có nhau. Cháu đã không còn ba mẹ. Hay là... nhận ta làm ba nuôi của cháu đi.

– Cái gì? - Minh Đăng nghe sống lưng mình ớn lạnh - Ông không đùa đấy chứ?

– Ta không đùa đâu - Lại kéo cô ngồi xuống, ông cất giọng buồn buồn - Chẳng hiểu sao, ta thấy mình có cảm tình với cháu nhiều như vậy. Tựa như với Mẫn Nghi, ta thương cháu như con. Nên... từ lâu rồi, thật lòng ta, ta vẫn muốn cháu đến ở chung với Mẫn Nghi nhưng không dám. Bây giờ... cháu đã trở thành trẻ mồ côi. Thôi... hãy đến ở với ta, ta hứa sẽ lo cho cháu như lo cho Mẫn Nghi vậy.

Nhìn thẳng vào mắt ông, Minh Đăng biết ông đang nói thật lòng. Trong từng tia nhìn tha thiết, cô cảm nhận được nỗi yêu thương triu mến. Tại sao ông lại yêu thương? Lẽ nào... tình phụ tử thiêng liêng đã cho ông một cảm nhận mơ hồ? Cũng như mình...

Chợt ngẩng nhanh đầu dậy, Minh Đăng không dám nghĩ thế. Cất giọng lạnh lùng cô phá tan cái cảm giác êm đềm đang từng phút tiến lại gần.

– Theo cách nói của ông, người ta có thể lầm ông là một người rất giàu lòng nhân hậu.

Ngạc nhiên với cách xưng hô chột đời của Minh Đăng, ông Thành tròn đôi mắt. Nhìn cô một lúc, ông nhẹ thở ra một hơi dài.

– Ta không có ý chứng tỏ bản thân đâu. Và ta cũng không phải là một người giàu lòng nhân hậu cho mọi người phải tưởng lầm. Thực chất, ta là một gã đàn ông rất tầm thường. Đắc tài, ích kỷ và chẳng biết vị tha.

– Thật vậy ư? - Bất ngờ trước lời thú nhận của ông, Minh Đăng chỉ biết ngẩn người ra bất động.

– Thật - Ông gật đầu từ tốn - Và ta cũng đã phải trả một giá đắt cho thói xấu ấy rồi.

– Thói xấu gì? Ông kể đi.

Tò mò hỏi xong, Minh Đăng bỗng nghe tim mình đập mạnh. Tự nhiên, cô có linh cảm câu chuyện ông vừa nói có liên quan đến mẹ con mình.

Nhưng... ông đã lắc đầu, cười buồn bã.

– Chuyện qua rồi. Hãy để nó thành dĩ vãng, nhắc lại làm gì, ta không muốn Mẫn Nghi biết chuyện này đâu.

– Cháu sẽ không kể lại với Mẫn Nghi - Minh Đăng vò vĩnh - Bác kể đi, ngày xưa bác đã phạm sai lầm gì hả?

– Ờ.. ờ.. ta nghe Mẫn Nghi bảo cháu giữ chứng minh thư của nó phải không? - một lần nữa ông chuyển đề tài - Cháu đã kiểm được chưa? Sao lại sơ ý để thất lạc như vậy chứ?

– Đâu có... A... dạ... đúng rồi - Suýt tí nữa làm 1 chuyện Mẫn Nghi nói dối, Minh Đăng cắn vi lưỡi mình - Cháu đâu làm thất lạc. Chỉ ép nó vào trong sổ nhiều quyển sách rồi quên mất thôi. Để hôm nào rảnh cháu về tìm lại.

– Nhanh lên nhé! Ta không còn thời gian để chờ đâu

– Bác định đi đâu? - Minh Đăng ngây thơ hỏi. Rồi tranh thủ, cô tìm kế hoãn binh - Hay là đợi bác về đi. Lập di chúc thôi mà, cần gì phải vi?

Nhìn cô một cái, ông như suy nghĩ rất lung rồi quyết định:

– Ta nói với cháu chuyện này, nhưng cháu phải hứa với ta là không được kể cho Mẫn Nghi nghe nhé!

– Vâng cháu hứa - Ngõ ông chịu quay về đề tài cũ, Minh Đăng gật đầu ngay.

– Ta cần phải lập di chúc cho Mẫn Nghi trước ngày mười tháng sau - Ông nghiêm giọng.

– Ngày mười tháng sau? - Đưa tay lên nhắm tính, Minh Đăng lạ lẫm - Nghĩa là không còn quá một tuần, bác đi đâu mà gấp vậy?

– Ta không đi đâu cả. Ta chỉ sợ mình chết trước khi lập di chúc lại cho Mẫn Nghi thôi.

– Hà - Bỗng nghe tóc trên đầu mình dựng cả lên, Minh Đăng cà lăm hỏi - Bác... nói gì?

Không để ý đến vẻ kinh hãi của cô, ông đều giọng:

– Ta bị khối u trong não. Đã ba năm rồi. Bác sĩ bảo nó sắp di căn, cần mổ gấp.

– Khối u trong não? Không phải là ung thư chứ? - Sợ hãi, Minh Đăng đưa mắt nhìn lên sau ót của ông. Chẳng có gì, chỉ là một cái ót tròn, phủ mái tóc dày lấm tấm hoa râm.

– Chính là ung thư đấy! - Ông thản nhiên cất giọng, mặc cho trái tim của Minh Đăng thót mạnh trong lồng ngực: - Đã là thời kỳ thứ ba rồi. Tất cả chỉ trông mong vào lần giải phẫu cuối cùng này.

– Thế... giải phẫu xong thì... không sao chứ? - Minh Đăng như kẻ bị hụt hơi.

Chiếc phao cuối cùng tụt khỏi tay cô khi ông bình thản lắc đầu:

– Ung thư là bệnh nan y, mọi bác sĩ mọi loại thuốc đều bó tay với nó.

Không thể trị được đâu, lần giải phẫu cuối cùng này, nếu thành công thì sẽ duy trì mạng sống của ta thêm hai năm nữa.

– Còn thất bại? - Năm hai bàn tay lại, bây giờ Minh Đăng mới hay nó ướt đầm mồ hôi.

– Ta sẽ chết ngay trên bàn mổ. - Giọng ông nghe xa vắng, mơ hồ, rồi như chợt tỉnh ông nhẹ nắm tay cô - Ta cũng không giấu cháu làm gì, bác sĩ bảo cơ hội thành công của ca mổ là năm chục phần trăm.

– Nửa phần là cái chết! - giọng Minh Đăng lạc hẳn đi - tại sao bác mạo hiểm với tính mạng của mình như vậy?

– Vì không mổ, ta chỉ có thể sống thêm ba tháng nữa là cùng. - Rồi thấy mặt cô tái mét, ông mỉm cười buồn - Đừng lo, ta sẽ không sao đâu. Ca mổ nhất định sẽ thành công.

– Thành công thì sao? Bác cũng chỉ sống thêm được hai năm nữa, - ngược mắt nhìn ông, Minh Đăng nói với nỗi lo thật lòng mình. Bao hận thù, căm ghét như không còn nữa giữa lòng cô.

– Được sống trong hạnh phúc, với ta một ngày cũng đủ lắm rồi - Như sợ cô không tin, ông nói thêm - Cách đây một tháng, ta không hề có ý định giải phẫu để duy trì sự sống. Bởi, với ta lúc đó, cuộc sống với ta hoàn toàn vô nghĩa, nó chỉ là chuỗi ngày dài lê thê mệt mỏi giữa thương trường.

Đêm lặng lẽ cô đơn nghe lương tâm trách phạt không ngừng, không thể tự hủy mình, nên cái chết với ta là lối thoát tuyệt vời - Ngừng một chút, ông nói - Nhưng... đất trời dun rui, lại khiến ta gập lại Mẫn Nghi vào những ngày cuối đời này. Do đó cũng là phần thưởng lớn lao của Phật Trời ban rặng cho ta sau nhiều ngày ta thành tâm sám hối. Và... thế là... ta bỗng trở nên ham sống. Phải, ta ham sống, ta muốn sống để được cận kề, lo lắng cho con để chực lại lỗi lầm.

– Thế... sao bác, không tìm gặp con mình sớm hơn? - Nước mắt tuôn ròng trên má, Minh Đăng không biết mình đang nói những gì.

– Ta đã tìm... không chỉ con mà cả vợ ngay khi vừa hiểu ra sự thật. Đã

mười tám năm mòn mỏi, ta tìm mẹ con nàng như bóng chim tìm cá. Minh Nhi... ta biết... nàng chết mà lòng còn oán hận ta. Nhưng... không sao... ta cũng sắp gặp lại nàng rồi. Chốn cửu huyền... chắc nàng không nỡ để linh hồn ta ray rứt mãi.

– Không...

– Ủa, Minh Đăng đến sao ba không kêu con chứ? - Chỉ một phút nữa thôi, nếu Mẫn Nghi không xuất hiện, có lẽ... Minh Đăng mềm lòng - Hai người làm gì vậy? Sao không nói - Bước hẳn xuống thang lầu, Mẫn Nghi ngơ ngác hỏi. một thoáng gần gũi, cô đã quen với vai diễn của mình.

– Ờ... à không có gì. - Ngẩng đầu lên ông cười giả lả - Ba và Minh Đăng ngồi tâm sự với nhau, không ngờ cô bạn của con lại mềm lòng, xúc động trước câu chuyện của ba như vậy. Thôi... hai đứa ở chơi... ba đến công ty. Nói xong, ông vội bước đi như chạy. Không quên nháy mắt ra hiệu với Minh Đăng. Nhắc cô giữ cam kết với mình.

Đợi bóng ông khuất hẳn rồi, Mẫn Nghi mới bước đến cạnh Minh Đăng. Nhớ hôm trước nó đã mắng mình tham sang phụ khó, cô chỉ muốn quay lưng bỏ thẳng lên lầu. Nhưng... nhìn mắt nó đỏ hoe, lòng cô không nỡ. Có chuyện gì thế nhỉ? Lẽ nào... nó đã hối hận rồi?

– Minh Đăng cậu sao thế? - Nhẹ ngồi xuống cạnh bên, Mẫn Nghi ân cần hỏi - Sao lại khóc? Hai người đã nói chuyện gì? Kể cho tớ nghe đi.

Ngẩng lên nhìn Mẫn Nghi một cái, không hiểu sao Minh Đăng thấy mình bỗng khóc òa. Vùng đứng lên, cô vội chạy thật nhanh ra phố. Có cái gì trong lòng cô vừa vỡ vụn tan tành...

o O o

Nếu biết ông ta sắp chết, mẹ có hết hận không? Có cho mình nhận ông ta một lần không? Câu hỏi cứ ám ảnh Minh Đăng suốt đêm qua, và cả bây giờ. Ngồi trên chiếc Toyota tốc hành, tâm trí cô cứ mãi đắm chìm trong

suy nghĩ.

Quên mất bài kiểm tra hết môn vô cùng quan trọng, quên luôn Tử Khiêm và vết thương trên tay anh cần phải quan tâm. Sáng nay, trời chưa kịp sáng là cô đã chạy ra bãi xe dù, đón Toyota tốc hành chuyển Sài Gòn - Cần Thơ với số tiền mắc gấp đôi giá xe thường nhật.

Chỉ còn năm hôm nữa, ông ta phải lên bàn mổ, liệu ông ta có tỉnh dậy để sống tiếp hai năm còn lại của mình? Hay... chỉ với một sơ xuất nhỏ của bác sĩ thôi... ông ấy vĩnh viễn thiên thu không dậy nữa? Ôi... sao mỗi lần nghĩ đến điều này, trái tim cô lại quặn đau trong ngực?

Tại sao cô phải quan tâm lo lắng cho ông chứ? Lần này nữa là lần thứ tư cô gặp và nói chuyện với ông. Thời gian không đủ cho hai con người xa lạ trở nên quen thuộc, sao cô lại thấy ông gần gũi quá? Cứ như cả hai đã thân mật với nhau từ thuở nào rồi. Để cái chết của ông với cô quá đau đớn và đt ngt. Không. Nước mắt chạy ròng trên mặt, cô hận trời xanh sao lại sắp bày, lại đặt cô vào một hoàn cảnh khác người như thế?

Tại sao cô không giống Mẫn Nghi, giống bao nhiêu cô gái khác trên thế gian này? Tại sao cô chưa kịp mừng cha... cha lại phải ra đi muôn đời như vậy?

– Này cô bé ơi, đến nơi rồi, cô xuống không?

Bàn tay anh lơ đập vào vai làm Minh Đăng bàng hoàng chột tỉnh, bất chấp vẻ mặt ngơ ngác của anh, cô để nguyên dòng nước mắt chảy ròng trên mặt đứng lên. Xốc lại chiếc ba lô nhẹ bỗng, cô bước đi như kẻ mất hồn, căn nhà nhỏ bằng cây của mẹ con cô đang từ từ tiến lại gần.

Nhà có khách ư? Đến cổng rào, Minh Đăng ngạc nhiên dừng bước. Có chiếc RollRoyl màu đen bóng mới tinh đang đậu trước hiên nhà. Khách nào mà sang trọng vậy? Lạ lùng tự hỏi, cô đưa mắt nhìn sâu vào phía trong nhà. Dường như là một thanh niên, anh ta đang chuyện trò gì với mẹ, về

tâm đắc lắm.

– Mẹ ơi - Minh Đăng khàn giọng gọi - Mở cửa cho con với.

– À... ủa - Gương mặt mẹ ngạc nhiên hiện ra ở cửa sổ.

Sau lưng ba, người khách lạ cũng hiện ra.

– Tử Khiêm, anh đến đây làm gì chứ? - Chiếc túi rời khỏi tay rơi xuống đất, Minh Đăng giật thót mình, thảng thốt.

– Ơ... ơ... Anh đến để nhờ bác can thiệp h - Phút bất ngờ qua nhanh, Tử Khiêm tươi cười cầm chìa khóa ra mở cửa - Sao lúc sáng anh hỏi, em bảo là không về chứ?

– Tôi bảo bao giờ? - Đôi mày chau lại, Minh Đăng không hiểu Tử Khiêm muốn nói gì.

– Thì hồi sáng đó, anh đến nhà tìm, em đóng sập cửa lại ngay không chịu gặp. Anh hỏi em có về không thì em hét lớn bảo không về đó.

Trước đôi mắt dò xét của bà Minh, Tử Khiêm nói dối y như thật, làm Minh Đăng ngăn người ra như phỗng đá. Chẳng biết sáng giờ hăn đã ton hót những gì với mẹ rồi. Liệu hăn có mét bà là mình đi tiếp thị bia, uống say rồi quậy hay không? Lo lắng, cô ngẫm theo dõi nét mặt bà.

– Vào nhà đi con. Rửa mặt rồi lên ăn cơm cùng mẹ với anh Khiêm - Vỗ vai con, bà nói với vẻ hài lòng - Thôi đừng giấu mẹ làm gì, Tử Khiêm đã khai thật với mẹ hết rồi.

– Khai gì cơ? - Tim Minh Đăng giật thót.

Tử Khiêm cười cười, đưa tay gỡ tóc:

– Thì... khai chuyện... tội mình đó.

– Đừng nói bậy nghe, yêu nhau hồi nào? - Như chạm nhằm lửa, Minh Đăng giẫy nảy lên.

Bà Minh cười:

– Hồi nào cũng được, lớn rồi, chuyện đó đương nhiên, mẹ không rầy đâu

mà giấu.

– Đó nghe chưa, ra sau rửa mặt đi - Rất tự nhiên, Tử Khiêm nắm tay kéo cô ra sàn nước. Khuất mặt bà Minh, anh mới êm giông bão.

– Tôi giả bộ thôi. Hồng phải thật đau mà sợ.

– Tại sao phải giả bộ? - Minh Đăng hất mặt lên.

Liếc vào nhà một cái, Tử Khiêm nhẹ nhún vai:

– Tại cô, ai bảo cô về bất thành linh như vậy chứ?

– Tôi về bất thành linh? - Minh Đăng trợn mắt - Còn anh?... Ai cho phép anh đến nhà tôi? Anh có chịu về ngay không? Tôi sẽ la to lên đó.

– Cứ việc la, nếu như cô muốn cho mẹ cô xem mảnh giấy này. - Với phong thái bề trên, Tử Khiêm từ tốn lấy từ trong túi ra một tờ giấy xếp tư, chi chút chữ.

– Là nhật ký của tôi?

Tái mặt Minh Đăng giật nhanh mảnh giấy, nhưng không kịp. Tử Khiêm đã nhét vào túi mình rồi. Nghiêm giọng, anh nói với vẻ rắn đe:

– Muốn tôi im thì ngoan ngoãn làm theo lời tôi đi.

Còn chưa kịp trả lời, Minh Đăng đã nghe giọng mẹ gọi to:

– Hai đứa rồi chưa lên ăn cơm, nguội hết rồi.

– Thế nào? - Tử Khiêm nheo một con mắt lại.

Nghiến răng, Minh Đăng rít nhỏ:

– Anh ngon lắm.

– Cám ơn cũng thường thôi. - Lại mỉm cười, Tử Khiêm xòe bàn tay của mình ra. - Xin mời.

– Hừ.

Liếc anh một cái sắc như dao, Minh Đăng bậm môi đặt tay mình lên tay anh rồi nắm chặt, Tử Khiêm cũng nắm chặt tay mình thi gan. Thử xem ai đau nhé! Kết quả, chẳng bàn tay nào bị đau, chỉ có hai trái tim run lên nhè

nhẹ, trong một cảm giác lạ lùng, rờn rợn.

o O o

– Mẹ ơi, sao ngày xưa cha mẹ giận nhau như vậy? Kể con nghe đi mẹ... đi con lớn rồi mà...

Vòi vĩnh bao nhiêu, Minh Đăng vẫn không moi được mẹ câu chuyện kể. Vẫn như xưa, đôi mắt mẹ đang vui bỗng trở nên bất động, lạnh lùng. Hai hàm răng cắn lại, xương quai hàm bạnh ra, gương mặt mẹ đăm đăm khó. Tử Khiêm đang hí hục xách nước di chuồng heo mua lòng mẹ ngoài sân, Minh Đăng nhẹ thở ra một hơi dài thăm ti nghiệp anh. Rồi như vô tình, cô hỏi:

– Mẹ à, nếu bây giờ gặp lại ông ta, biết ông ta sắp chết, mẹ có tha thứ không? Có cho con nhận ông ta là cha không hả mẹ?

Quay lại nhìn con, đôi mắt bà rất lạ, sợ bà hiểu ra câu chuyện, Minh Đăng nhún vai một cách vô tình:

– Con hỏi vậy thôi, biết bao giờ mới gặp được ông ta? Mà có gặp, làm sao con biết mà nhận chứ?

– Mẹ không tha thứ, không bao giờ tha thứ cho ông ta cả. - Đôi mắt long lên, bà gằn từng tiếng: - Riêng con, mẹ không cản con nhận lại cha đâu.

– Thật hả mẹ - Không cố ý mà giọng Minh Đăng reo như mừng rỡ.

Bà nhẹ gạt đầu:

– Thật! Dù sao, con cũng là một nửa của ông ấy tạo thành. Con có quyền nhận ông ấy là cha với điều kiện nhỏ.

– Điều kiện gì hả mẹ? - Minh Đăng hỏi lạ.

Bà thở ra một hơi dài:

– Đừng kêu mẹ bằng mẹ nữa.

– Trời ơi! Cũng như không. - Giọng Minh Đăng đầy thất vọng.

Bà Minh nhíu vầng trán:

– Con nói vậy là sao?

– Chẳng có gì - Minh Đăng vi lắc đầu rồi cười toe nịnh mẹ - Con nói mẹ không phải lo xa vậy, có chết con mới bỏ mẹ theo ông ấy. Trọn đời này, con chỉ biết có mẹ thôi... - Câu sau, bỗng dưng Minh Đăng nghe giọng mình nhỏ lại. Má đỏ bừng với cảm giác xấu hổ của người vừa nói dối xong.

– Không chỉ biết có mẹ thôi đâu - Bà lại lắc đầu làm Minh Đăng sợ điếng hồn.

– Thật đó con chỉ biết có mẹ thôi mà.

– Còn gã Tử Khiêm bỏ xó à? - Trùng mắt, mẹ mắng yêu.

Minh Đăng cũng thở phào ra, hú vía. Vậy mà tưởng.

– Cái thằng thiệt là giỏi... - Liếc mắt ra sau, thấy Tử Khiêm lại sốt sắng tưới rau, bà Minh chép miệng - Ai mượn làm đâu không biết.

Rồi như ti nghiệp bà bước ra sau bảo lớn, cố tình cho Minh Đăng nghe rõ:

– Thôi để đó bác làm, con tắm rửa rồi đưa Minh Đăng ra bến Ninh Kiều dạo mát. Ở trong nhà oi bức lắm.

– Dạ!

Như chỉ chờ có thế, Tử Khiêm quăng ngay cặp thùng xuống đất làm bùn văng tung tóe. Đang buồn mà Minh Đăng cũng phải bật cười.

Bao giờ Tử Khiêm về Sài Gòn nhỉ? Minh Đăng không biết được, cũng không sao đoán nổi nguyên nhân anh cứ bám theo mình như quỷ ám..

Đôi lúc giật mình thầm nghĩ, Minh Đăng thấy mình với Tử Khiêm dường như nợ lẫn nhau. Không thì đâu hết lần này sang lần khác, số phận cứ cố tình cột hai người lại với nhau như vậy?

Đúng là Tử Khiêm có dư hơi, thích can thiệp vào chuyện của người, nhưng... bây giờ, Minh Đăng không còn cảm thấy ghét cái tính tài lạnh của anh như trước nữa. Bởi, không ít thì nhiều, cái tật xấu đó của anh đã giúp được cô.

Cô chỉ giận mình bất lực thôi. Bao kinh nghiệm nhìn người, lẫn giác quan thứ sáu vô cùng nhạy bén của cô như hoàn toàn vô hiệu với Tử Khiêm rồi. Để... đến tận bây giờ, khi anh đã hiểu cô tận tường từng chân tơ kẽ tóc, cô vẫn không biết chút gì về anh cả. Có chăng là một cái tên Tử Khiêm thôi.

A... còn nữa, cô còn biết Tử Khiêm rất quan tâm đến thân thể của mình. Ngày từ đầu, anh đã biết Mẫn Nghi và mình đóng kịch rồi. Nhưng... sao anh không nói cho ông Thành biết nghi vấn của mình? Anh và ông ta thân với nhau lắm cơ mà? Chưa có bằng chứng xác thực ư?

Dường như không phải vậy. Cẩn nhẹ môi mình, Minh Đăng thầm lập luận. Trang nhật ký của cô đủ là bằng chứng lắm rồi. Tử Khiêm có thể đưa ông Thành xuống gặp mẹ mình mà. Nhưng... tại sao anh không làm vậy? Anh muốn gì mà đến ở lý trong nhà mình chứ? Anh không đi làm ư? Ôi thật là khó hiểu. Bao nhiêu lần bị mình đối xử tệ bạc rồi, Tử Khiêm vẫn quan tâm, vẫn đối xử tốt với mình. Lẽ nào... Tử Khiêm yêu mình chứ?

Ôi! Xấu hổ với ý nghĩ vừa chợt đến, Minh Đăng ngẩng nhanh người dậy, bất ngờ đôi mắt cô như di phải dòng điện mạnh. Sững sờ cô ngăn người ra chết lặng. Tử Khiêm đến bao giờ? Sao anh nhìn cô chăm chú vậy? Liệu anh có đọc được dòng ý nghĩ của cô không?

- Tôi vừa mới ra thôi! - Bỗng trở nên mất tự nhiên, Tử Khiêm lúng túng lựa lời - Định rủ cô ra bến Ninh Kiều uống nước, nhưng thấy cô mãi đắm chìm trong suy nghĩ nên thôi không gọi nữa. - Ngập ngừng một chút anh nói - Minh Đăng, cô có biết khi suy tư, cô đẹp lắm không?

Đẹp? Quay đầu lại nhìn anh, Minh Đăng như không hiểu. Lần đầu tiên trong đời một gã con trai khen cô đẹp đó. Mắt hấn có vấn đề hay có nhận định tồi về thẩm mỹ? Xưa nay gã con trai nào gặp cô cũng lắc đầu lè lưỡi. Vội cao chạy xa bay. Không chê cô lép xẹp cũng bảo sao con nhỏ đó giống

con trai quá.

Vậy mà... hôm nay Tử Khiêm lại khen cô đẹp. Anh giấu cợt hay nịnh đầm một cách quá công khai, sống sượng? Không! Minh Đăng không đọc được những điều ấy trong tia mắt của anh. Trong ánh mắt sáng trong, chỉ long lanh niềm thán phục.

– Tôi không nói đùa đâu - Như đọc được ý nghĩ của cô, Tử Khiêm nhẹ gật đầu - Hôm nay, cô trông đẹp lắm. một vẻ đẹp dịu dàng, thủy my làm xao động lòng người. Minh Đăng, tôi thật tình không hiểu, sao cô lại phải cố bọc mình vào lớp vỏ lạnh lùng và khô khan như vậy?

– Tôi chẳng bọc mình vào lớp vỏ nào, bản thân tôi là như vậy - Thoáng rùng mình vì bị nói trúng tim, nhưng Minh Đăng vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

– Cô có thể gạt mọi người, nhưng không gạt được tôi - Bước đến cạnh cô bên cửa sổ, Tử Khiêm êm giọng nói - Qua trang nhật ký, tôi có thể đọc được tâm hồn của cô rồi. Thực chất cô chỉ là một người con gái mong manh, vô cùng yếu đuối. Vẻ cứng rắn, lạnh lùng kia chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài. Cô cố tình làm ra thế để bảo vệ mình, có đúng không?

– Không đúng. - một cơn gió nhẹ thoáng qua, Minh Đăng bỗng nghe lòng rung động. Không Tử Khiêm, anh không có quyền tách tôi ra khỏi cái vỏ của mình. - Anh chỉ đoán mò thôi.

– Tôi không đoán mò. Đó là sự thật... - Tử Khiêm kiên quyết - Bằng cuộc sống thiếu cha đã khiến cô mất thăng bằng trong cuộc sống. Tự ty về giới tính của mình bắt cô phải biến thành nam tính. Cô có cảm giác như vậy an toàn, sẽ không còn thua thiệt nữa.

– Không - Minh Đăng lắc đầu nghe giọng yếu dần đi - Anh nói bậy. Tôi không có.

– Cô có! - Tử Khiêm nghiêm giọng - Vậy cô có biết là mình đã nghĩ lầm không? Thật ra, là con gái hay con trai, chẳng có gì khác biệt. Tốt, xấu,

mạnh, yếu đều do tự bản thân con người ấy, tinh thần người ấy quyết định thôi. Hãy trở về con người thật của mình, đừng tự chui vào vỏ ốc hại mình như vậy.

– Tôi chẳng có vỏ ốc nào, anh đúng bịa chuyện, đặt điều. - Bịt hai tai mình lại, Minh Đăng hét lớn.

– Chuyện gì vậy tui bây? - Bà Minh vừa xong công việc trở lên, nghe Minh Đăng la lối bà dừng chân lạ lẫm - Lại gây ln nữa à?

– Anh về đi, tôi chẳng muốn nghe anh nói nữa đâu - Nói xong, Minh Đăng không buồn để ý đến bà Minh, cô đâm đầu chạy.

– Không Minh Đăng cô phải nghe tôi nói...

Tử Khiêm vội đuổi theo cô trong cái thở dài ngao ngán của bà Minh. Ôi tui trẻ... chẳng biết quý những phút giây hạnh phúc bên nhau một chút nào. Bên nhau cứ giận hờn, gây cãi, xa rời... nuối tiếc cũng như không...

– Ôi.

Đang sai bước chạy nhanh, Minh Đăng bỗng vấp vào hòn đá té nhào, Tử Khiêm vội chạy đến đỡ cô ngồi dậy.

– Minh Đăng em có sao không?

Chiếc quần bị tét một đường dài trên bắp chuối chân. Vừa đau, vừa thẹn, không biết nói sao Minh Đăng bỗng khóc òa lên như đứa trẻ. Vừa khóc, cô vừa co tay dấm mạnh vào ngực Tử Khiêm.

– Tại anh, tại anh tất cả không biết đâu, đến tôi đi...

Bị cô đánh mà Tử Khiêm chẳng nghe đau một chút nào. Ngay người ra ngấm gương mặt đỏ hờn đầy nước mắt của Minh Đăng, Tử Khiêm bỗng nghe lòng rạt rào một cảm giác thân thương kỳ lạ, cuối cùng rồi... Minh Đăng cũng trở về với con người thật của mình. Đó, con gái là như vậy, làm nũng, mè nheo, bắt đền, phụng phịu. Minh Đăng, em có biết khi đỏ hờn, em đẹp lắm không? Hơn mọi giai nhân trên thế gian này cng lại.

- Anh làm gì mà nhìn tôi dữ vậy? - Đấm anh một hồi, chợt tỉnh ra, Minh Đăng nghe xấu hổ quá chừng. Cô xưng xỉa mặt.
- Chẳng làm gì anh ngăm em thôi, Minh Đăng, em đẹp quá!
- Không ai mượn anh khen - Cúi mặt lau nhanh dòng nước mắt, Minh Đăng nghe lòng như ấm lại, có lẽ mình đẹp thật!
- Không ai mượn, anh thấy đẹp thì tự khen thôi - Tử Khiêm nhìn mãi màu hồng trên đôi má của cô. Tự nhiên anh thấy tay mình nhẹ chạm vào mặt cô một cái.
- Anh làm gì vậy? - Minh Đăng lại la to.

Tử Khiêm xấu hổ với khách đi đường, anh cúi đầu nói nhỏ:

- Làm gì đâu, chỉ định lau h giùm em nước mắt thôi. Vậy cũng la, con gái gì mà hung dữ quá.
- Ừ hung dữ vậy thì sao? - Minh Đăng vờ đánh đá nói, chống tay đứng dậy, nhưng không được, cô té quỵ xuống ngay - Ui da, đau quá!
- Để anh coi! - Tử Khiêm vì lo lắng đỡ lấy cô - Trời ơi, ngồi yên đó, chảy máu rồi. Để anh đi mua thuốc.

Nhìn anh xăng xái chạy vào một tiệm thuốc tây gần đó, rồi lĩnh kính mang ra nào thuốc đỏ, nào cồn, nào gạc, nào bông băng. Minh Đăng cúi đầu giấu nụ cười hạnh phúc. Thì ra... cái cảm giác được quan tâm lo lắng nó êm đềm thế! Hèn gì bọn Thu Huyền, Mẫn Nghi, tụi nó thà bị chửi, để được yêu. Chà... bỗng nhiên đưa mắt ngó Tử Khiêm, Minh Đăng cười một mình.

Bống Là Chiêm Bao

Chương 8

Thì ra Minh Đăng không cố chấp như mình tưởng. Hạ kính xe, tay chống cằm, Tử Khiêm hài lòng nhìn theo bóng Minh Đăng. Cũng có đầu óc lắm! Vậy mà đêm qua, thấy cô tắt đèn đi ngủ sớm, anh cứ tưởng bao công sức của mình đổ sông, đổ biển rồi.

Lần đó, đọc xong dòng nhật ký của Minh Đăng, Tử Khiêm không ngạc nhiên nhiều, vì ngay từ đầu anh đã có ý nghi ngờ. Anh chỉ cảm thấy bất ngờ và thú vị thôi. Phải, anh đã có được cái cảm giác tuyệt vời của kẻ lần đầu đi khám phá bí mật chẳng? Và... có lẽ đúng như vậy thật, thế giới nội tâm đầy huyền bí của Minh Đăng, từ đây anh đã có thể đọc được rồi.

Đọc, hiểu để rồi thông cảm. Tử Khiêm bỗng thấy mình có trách nhiệm cùng cô. Vì sao? Anh cũng không biết nữa, dường như máu trinh thám và cái tật thích xen vào chuyện người khác nó kích động anh và... dường như cũng vì một cái gì đó thật êm đềm, ấm cúng đang len lỏi vào trái tim anh nữa.

Nó bắt anh bỏ công ty, bỏ hợp đồng, lặn li xuống Cần Thơ gặp mẹ Minh Đăng. Kinh nghiệm của một thám tử chưa phá án lần nào bảo với anh như vậy. Muốn giải tỏa được nỗi oán hận của Minh Đăng, trước tiên cần phải mở cái nút thắt của hai bậc sinh thành.

Sự hiện diện chẳng đúng lúc của Minh Đăng đã khiến anh không thực hiện được kế hoạch lớn của mình. Hôm đó, vừa thấy bóng cô xuất hiện ngoài khung cửa, trái tim anh đã thất vọng thở dài. Ma đưa lối, quỷ đưa đường cho cô ta về chi không biết, công cốc mất thôi!

Nhưng... không phải thế! Kết quả vượt mức mong chờ, để đến bây giờ ngồi ở đây, tận mắt nhìn cô hớn hờ chạy vào nhà nhận cha rồi anh vẫn chưa tin. Lẽ nào mọi chuyện lại diễn ra nhanh như thế? Lim dim mắt, anh nhớ lại cuộc tranh cãi của mình với Minh Đăng.

– Tôi không thể, tôi không thể nhìn cha để mất mẹ được. Bà đã hy sinh cho tôi cả cuộc đời, trong lúc ông ấy bỏ mặc tôi - Bịt chặt tai Minh Đăng hét lớn tỏ ý không nghe lời anh khuyên giải.

Lặng im, chờ cho cô qua cơn kích động, Tử Khiêm mới nhẹ gỡ tay cô xuống, êm giọng bảo

– Em nói sai rồi, ông ấy không bỏ mặc em trong từng ấy năm trời, lỗi ấy là của mẹ em. Lẽ ra bà phải cho cha con em gặp nhau từ sớm.

– Mẹ tôi không có lỗi - Vẫn như bao lần trước, mỗi lần nghe Tử Khiêm bảo mẹ mình có lỗi, Minh Đăng trợn mắt lên - Bà có quyền làm như vậy.

– Bà không có quyền cấm em gặp cha - Tử Khiêm giữ nguyên ý của mình

- Dù anh không biết bác Thành có lỗi gì trong câu chuyện của hai người.

Anh chỉ biết em là một nửa của bác ấy tạo ra. Mẹ em có thể hận, có thể không nhìn mặt bác Thành, nhưng không thể cấm đoán em nhìn cha được. Chính mẹ em đã khiến bác Thành không tròn trách nhiệm một người cha đối với em.

– Mẹ tôi không có lỗi - Đuối lý, Minh Đăng chỉ biết lắc đầu.

Tử Khiêm nhẹ nắm lấy tay cô:

– Nếu mẹ em không có lỗi, thì bác Thành cũng chẳng có lỗi gì. Em không thấy bác ấy bao năm trời lặn li tìm con, ngay cả sự sống của mình, cũng vì

con mà mạo hiểm.

Nghe nhắc đến sự sống chết của cha, Minh Đăng không kềm được lòng mình, bật khóc.

– Nhưng... nếu nhận cha... tôi đành phải mất mẹ sao?

– Không có chuyện ấy đâu. - Nâng mặt lên, Tử Khiêm nhẹ lau cho cô giọt lệ - Nhận bác Thành là cha, em sẽ thêm chứ chẳng mất bao giờ. Tin anh đi, bằng không, lương tâm em sẽ trợn đời ray rứt, nếu chẳng may sau cuộc phẫu thuật này, bác Thành sẽ ra đi.

– Anh nói bậy! - Trong tay mình, Tử Khiêm thấy vai Minh Đăng run nhẹ - Ba tôi sẽ không sao.

– Anh cũng tin như vậy - Gật đầu, Tử Khiêm mỉm cười, đồng ý với cách dùng từ của Minh Đăng. Cô đã gọi ba thay cho từ ông ấy lạnh lùng xa lạ - Mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn nếu em chịu nhận bác Thành. Biết mẹ em còn sống, bác ấy sẽ thêm yêu đời, tin tưởng vào cuộc sống, điều đó sẽ có lợi cho bác ấy trong giờ lên bàn phẫu thuật.

Ngước mắt nhìn anh một cái thật lâu, Minh Đăng chột đứng lên, không nói tiếng nào, cô đi vào phòng mình đóng cửa. Ánh đèn tắt liền ngay sau đó....

– Tử Khiêm đưa tôi đến bệnh viện mau, kéo không còn kịp nữa!

Mãi nghĩ vẩn vơ, Tử Khiêm không nhìn thấy Minh Đăng bước trở ra, đến khi bị cô đập mạnh vào vai hét lớn, anh mới giật mình, quay đầu lại.

– Hà? Em nói gì? Sao mặt em xanh mét vậy?

– Đến bệnh viện mau. Ba tôi sắp phải lên bàn mổ. - Đưa tay vuốt mồ hôi tuôn ròng trên trán, Minh Đăng giục giã

– Hà? Ừ.

Quỳnh theo cô, Tử Khiêm cho xe nổ máy, vọt đi ngay. Hồi lâu như mới chột nhớ anh nhú mày lạ lẫm

– Sao lại lên bàn mổ. Hôm nay mới là ngày tám cơ mà? Còn hơn hai ngày nữa...

– Anh đừng nói, lo chạy xe đi... nhanh lên, kẻo không kịp nữa... trời ơi - hai bàn tay xoắn vào nhau, Minh Đăng lo lắng... - nếu ba có chuyện gì... tôi sẽ không tha thứ cho mình đâu...

– An tâm đi, bác Thành sẽ không sao! - Nhẹ vỗ tay an ủi, Tử Khiêm nghiêng răng kéo mạnh tay ga, vọt qua đèn đỏ, chiếc xe còn bất chấp còi cảnh sát, vọt đi như mũi tên bay.

o O o

– Trời Minh Đăng, cậu đi đâu? Cậu có biết ba của cậu đã... ở...

Đang ngồi đứng không yên, lo lắng trước phòng phẫu thuật, thấy Minh Đăng, Mẫn Nghi mừng quá. Vọt đứng lên, cô nói luôn một tràng dài rồi mới nhận ra cạnh Minh Đăng còn có một chàng trai nữa. Hốt hoảng, cô lắp bắp quẹo lời.

– Ba của mình....

– Không cần phải giấu, anh ta biết cả rồi. - Xua tay, Minh Đăng đi thẳng đến phòng phẫu thuật.

– Mở cửa...

– Không được... - Mẫn Nghi cố chạy theo giữ tay cô lại - Cuộc phẫu thuật đã bắt đầu gần nửa tiếng rồi.

– Cậu nói sao? cuộc phẫu thuật đã bắt đầu. Trời ơi sao lại như vậy được?

- Chết điếng người, Minh Đăng té ngồi luôn xuống ghế - Lẽ nào... tôi không còn có cơ hội gặp lại cha mình nữa.

– Đừng bi quan quá Minh Đăng. cuộc phẫu thuật sẽ thành công tốt đẹp mà!

Nhẹ đặt tay lên vai cô, Tử Khiêm an ủi trong ánh mắt mở to lạ lẫm của Mẫn Nghi. Giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi? Sao thân mật vậy?

– Không thành công tốt đẹp đâu. - Lắc đầu, Minh Đăng khóc nghẹn ngào
- Linh cảm đã báo với em như vậy. Ba sẽ không tỉnh lại đâu. Đó là cái giá mà em phải trả cho tính cố chấp của mình.

– Tại em quá lo lắng cho bác ấy thôi - Nhẹ vuốt tóc cô, Tử Khiêm mỉm cười tin tưởng - cuộc phẫu thuật sẽ thành công tốt đẹp. Linh cảm của anh báo như vậy, linh cảm của Mẫn Nghi cũng báo như vậy nữa. Không tin, em có thể hỏi cô ấy thử xem.

Ngước mắt lên, thấy Mẫn Nghi gật đầu chắc chắn, Minh Đăng mới tạm an tâm, cô nói

– Cuộc phẫu thuật tiến hành sớm hơn dự định hai ngày. Vì sao thế? Sức khỏe... ba tở có vấn đề ư?

– Thì ra cậu đã biết... - không trả lời Minh Đăng, Mẫn Nghi nghe tò mò quá - Ai đã nói cho cậu biết? Có phải bác Thành không?

– Cậu trả lời tở đi? Tại sao cuộc phẫu thuật lại phải sớm hơn dự định? Ba tở đã gặp chuyện gì? - Nóng lòng quan tâm sức khỏe cha, Minh Đăng gào bạn, Mẫn Nghi nhẹ nhún vai.

– Tở chẳng biết, chẳng hay gì cả, dùng một cái, bác ấy bảo mình phải mổ
- Ngưng một chút, nhìn thấy vẻ hài lòng trong mắt bạn Mẫn Nghi nói luôn
- dường như, tự bác ấy đổi lịch mổ của mình, vì... hôm nay... nghe đâu đích thân bác sĩ trưởng khoa sẽ mổ giúp bệnh viện bốn ca cấp cứu.

– Thật vậy ư? - Tử Khiêm bỗng kêu lên mừng rỡ - thật là may mắn, Minh Đăng, em hãy mừng lên đi, ba của em đã được cứu rồi.

– Vì sao cơ? - Minh Đăng không hiểu.

Tử Khiêm ôn tồn giải thích:

– Vì William là bác sĩ phẫu thuật não b tài danh. Bệnh nhân nào được ông ta đặt dao vào, coi như được cải tử hồi sinh đó.

– Thật vậy ư? Ôi em mừng quá - Quên mất mình đang đứng trước phòng

phẫu thuật Minh Đăng nhảy căng lên hết lớn, làm cô y tá phải bước lại gần cản cô.

– Ai cho mấy người đứng đây rồi còn la hét nữa. Vui lòng ra ngoài phòng đợi đứng chờ.

– Vâng, vâng ạ! - không phật lòng, Minh Đăng vui vẻ cùng Mẫn Nghi và Tử Khiêm bước ra ngoài. Đôi mắt long lanh sáng, cô nhẹ siết chặt tay hai người bạn và thú thật lòng mình.

– Cám ơn, tôi thành thật cám ơn.

– Khách sáo!

Mẫn Nghi giật mạnh tay sau cái liếc dài trong lúc Tử Khiêm cười sảng khoái.

– Cô mèo con lại vẽ chuyện rồi.

– Minh Đăng, cậu khai thật cho mình nghe - lợi dụng lúc bạn đang vui, Mẫn Nghi giải toả ngay nỗi nghi ngờ đang thắc mắc giữa lòng - Cậu và Tử Khiêm... hai người yêu nhau rồi... có phải không?

– Hà.

Không chỉ Minh Đăng giật bản mình mà Tử Khiêm cũng quay ngay người lại. Bốn con mắt mở lớn nhìn nhau trong sửng sờ, bất đng, trả lời sao với Mẫn Nghi đây? Mà... mình đã yêu nhau chưa nhỉ? Sao thẹn thùng... bối rối... quá chừng..

– Đừng hòng qua mặt tớ, nhìn thái đ hai người bây giờ là tớ biết ngay mà - Mẫn Nghi lại như một công tố viên chuyên nghiệp, vạch trần một điều giấu giếm giữa lòng người - Yêu thì nói yêu để người ta còn mừng giùm cho nữa.

– Cậu đừng nói bậy - Chút thẹn thùng bối rối qua nhanh, Minh Đăng đưa tay vượt nhanh gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của mình - Tớ và Tử Khiêm chỉ là bạn thường thôi .

– Đúng vậy - Gật đầu theo Minh Đăng, Tử Khiêm bỗng cảm thấy phật lòng. Dường như anh không đồng ý lắm với lời chối của Minh Đăng - A... mọi người đâu cả rồi, sao chỉ có mình em lo cho bác Thành vậy Mẫn Nghi? Ông Vinh và bà Ngân đâu? Tự nãy giờ anh không thấy họ.

– Thôi anh đừng nhắc họ làm gì. - Mẫn Nghi chợt thở ra một hơi dài. Minh Đăng không hiểu nên thở dài thất vọng câu trả lời của Tử Khiêm hay thở ra chán nản cô, dượng của mình - Em thật chẳng biết trả lời sao. Bởi cảm tình... đôi khi không chính xác.

– Cậu nói vậy là sao? - Minh Đăng không hiểu.

Mẫn Nghi đành phải nói:

– Họ dường như không đồng tình với cuộc phẫu thuật này. Tớ không hiểu lắm, chỉ mang máng nhận xét là... họ... mong bác Thành chết sớm cho rồi.

– Cậu đừng nói bậy. - Đôi mày Minh Đăng cau lại - Dù sao họ cũng là em của ba mình.

– Nói bậy? - Mẫn Nghi lại thở dài - Tớ mới bảo cảm giác thường không đúng. Cũng như lúc nãy, nhìn hai người, tớ cứ tưởng...

– Cậu cứ tưởng bậy. - Lại đỏ mặt, Minh Đăng không cho Mẫn Nghi nói trọn câu.

Cẩn nhẹ môi, Tử Khiêm không tham gia tranh luận cùng hai cô gái, e làm phật dạ Minh Đăng, nỗi cảm nhận của anh hoàn toàn trùng hợp với cảm nhận của Mẫn Nghi.

o O o

Từng giây từng phút một....cây kim đồng hồ như phải đeo hòn đá, nhích từng tích tắc nặng nề. Căn phòng nhỏ chứa hơn năm người im lặng như tờ. Tưởng có thể nghe được từng nhịp tim của mọi người.

Dập dồn, căng thẳng nhất là nhịp tim của Minh Đăng. Đôi tay thành kính

chấp giữa ngực mình, cô đang dùng hết thành tâm, nhiệt ý, cầu xin Đức Như Lai phù hộ cho sinh mạng của cha. Tám phút nữa thôi, bác sĩ bảo kết quả sẽ được đem ra....sao thời gian lại như bỗng đứng yên bất động? Cạnh bên cô, nhịp tim của Tử Khiêm và Mẫn Nghi có yên bình hơn một chút, vì dù quan tâm, lo lắng cho cô, người nằm trong phong hồi sức kia, đâu phải là thân nhân, ruột thịt. Nằm tay cô, lo lắng, ân cần tạo niềm tin cho cô thế này là đầy đủ lắm rồi. Không có họ... cô đã không thể đứng vững đến phút này.

Cửa sổ bên kia, đối diện với cô là cặp vợ chồng Hữu Vinh, Kim Ngân. Họ đang đứng cạnh bên nhau, lặng yên bất động. Trái tim họ cũng đang đập dồn nhưng nhịp đập khác thường. Nhưng... nhưng nhịp đập ấy mang nghĩa gì? Minh Đăng không đoán được.

Cũng như không biết họ đã nghĩ gì khi được mình tỏ bày sự thật. Đôi mắt lặng câm, gương mặt lạnh như tiền, họ thản nhiên nghe đứa cháu nhận mình là ruột thịt. Dường như với họ, cô, Mẫn Nghi hay một người nào cũng vậy thôi. Sự hiện diện của đứa cháu này không làm họ vui mừng một chút nào.

– Minh Đăng - Cây kim đồng hồ đã chỉ đến số ba, còn đúng năm phút nữa, kết quả sẽ được bác sĩ đem ra. Bà Ngân bỗng quay đầu lại. Dù cố tình hạ bớt âm thanh, nhưng giọng bà vẫn rè rè, vang rền giữa thính không nghe rất ghê tai - cô bảo mình là con của anh Hai, nhưng tôi chẳng tin đâu. Cũng như không tin cả Mẫn Nghi nữa, lấy gì làm bằng chứng? Lấy gì bảo đảm các người không vì lòng tham đến nhận cha để chia gia tài chứ?

Nhận cha để chia gia tài? Minh Đăng bỗng nghe nóng mũi. Chút thiện cảm dành cho người em của cha mình biến mất. Tại sao bà có thể coi thường cô như vậy, thực tâm, từ đầu đến giờ, cô chưa một lần nghĩ đến tài sản

của cha. Không muốn mà Minh Đăng cũng phải bật lên cười khẩy.

– Nhận cha để chia gia tài? Cô thật khéo lo xa. An tâm đi, ba tôi sẽ không sao và ông biết cách tính toán với gia tài của mình mà. Cô không phải mất phần đâu.

– Mà... - không ngờ bị trả đòn đau, bà Ngân tức lồng lên, nhưng không thể làm ầm ĩ giữa nơi công cộng, bà quay sang ông Vinh day nghiến - có nghe nó nói không? Làm gì mà đứng đực ra như con ngỗng vậy.

– Con bé này - liếm môi mình, ông Vinh lắp bắp - Đích thực là con của anh Hai rồi. Nó giống Minh Nhi như đúc.

– Giờ này mà ông còn tơ tưởng đến còn quý cái đó à? - như lửa hồng được tưới thêm dầu cơn giận bùng lên, bà nắm tai ông quay mạnh.

Minh Đăng trừng đôi mắt:

– Cô không được xúc phạm đến mẹ tôi.

– Sao không? - Quay phắt lại ngay, bà Ngân rít giọng - Sao tao lại không được nói. Danh giá gì hạng gái bán trôn nuôi miệng đó mà ngạo mạn chứ? Bốp.

Không chịu được sự sỉ nhục đến mẹ mình, Minh Đăng bước đến vùng thẳng tay tát mạnh vào mặt bà một cái.

– Khôn hồn thì rút lại lời mình vừa nói.

– A con ranh, dám đánh bà?

Không nhịn, bà chụp mạnh lấy đầu Minh Đăng rít xuống. Cuộc ẩu đả diễn ra nhanh một cách bất ngờ khiến chẳng ai kịp trở tay ngăn cản.

– Ôi làm gì vậy? - đúng lúc cô y tá cầm bản kết quả bước ra. Thấy hai người ôm nhau ẩu đả, cô sợ quá ôm ngực mình la lớn - Bảo vệ đâu, bảo vệ đâu...

– Minh Đăng thôi đi - Tử Khiêm cố cản Minh Đăng.

– Bà thôi đi mà - còn ông Vinh thì kéo bà Ngân.

– Kết quả có rồi - Mẫn Nghi la lớn.

Câu nói của Mẫn Nghi xem ra có tác dụng hơn sự ngăn cản của hai đấng mày râu nhiều lắm. Ngay tức khắc, cả hai đối thủ đồng buông tay, ngậy người, hướng mắt về phía cô y tá chờ nghe kết quả.

Lắc đầu thở ra chê trách rồi cô y tá cũng phải làm tròn trách nhiệm của mình.

– Ai là thân nhân của ông Thành?

– Là tôi - Minh Đăng chạy lại ngay - tôi là con ông ấy.

– Cuộc phẫu thuật thành công tốt đẹp. Nhưng... - chưa kịp thở ra mừng, cô y tá đã thêm vào một chữ nhưng - Vì... một sự cố bất ngờ trong quá trình giải phẫu, ông Thành tạm thời bị mất trí nhớ vô thời hạn.

– Vô thời hạn là sao? - Từ đằng xa, bà Ngân nói vọng vào.

Cô y tá nhú mày nhưng vẫn nói:

– Là....không thể biết được thời hạn phục hồi trí nhớ của ông là bao lâu. Có thể là một tháng, một năm, hoặc mười năm cũng không chừng. Điều đó tùy thuộc vào bản thân bệnh nhân và cách chăm sóc của gia đình.

– Vâng cảm ơn cô - Mím cười, bà Ngân như rất hài lòng trước kết quả báo tin của cô y tá. Quay sang chồng, bà cất giọng ngọt ngào - Về thôi.

– Về? - đôi mày nhú lại, ông như không hiểu - Sao lại về, chúng ta chưa thăm anh Hai mà?

– Có thăm cũng vậy thôi. Anh ấy mất trí nhớ rồi, biết ta là ai chứ?

Nói xong, bà nắm tay ông lôi nhanh ra cửa, không quên ném về phía Minh Đăng một cái nguýt dài:

– Hừ. Đúng là ranh con, yêu nữ. Giỏi thì vào nhận ông ấy là cha đi. May ra, tình phụ tử thiêng liêng sẽ giúp ông ta mau bình phục.

– Cô không cần phải dạy, tôi tự biết mình phải làm gì.

Liếm quanh vành môi khô khốc, Minh Đăng gằn giọng rồi bước nhanh về

phòng hồi sức. Mặc cho Mẫn Nghi và Tử Khiêm hối hả chạy theo. Hơn bao giờ hết, cô muốn được gục đầu vào lòng ông Thành mà khóc, mà gọi mãi tiếng cha ơi triu mền. Cái tiếng cha mà cô ước ao, thèm khát suốt hai mươi năm dài mòn mỏi... Liệu cô còn cơ hi thốt lên không? cuộc đời sao bất công với cô như vậy?

o O o

Nhẹ đẩy cánh cửa bước vào, lòng Tử Khiêm như xao động. Mới có mấy ngày thôi mà trông Minh Đăng tiều tụy quá! Cô như đã già thêm ba tuổi vậy.

– Anh vào được chứ?

Bắt gặp tia mắt cô ngược lên, Tử Khiêm cất giọng dịu dàng. Không trả lời anh, đôi mắt cô sụp xuống.

– Mẫn Nghi bảo em lại không ăn - bước hẳn vào phòng, Tử Khiêm nhẹ ngồi xuống cạnh cô - Sao vậy? Em không được khỏe à?

Giọt nước mắt long lanh bên khóe mắt chạy tràn xuống má, Minh Đăng quay mặt vào trong, đôi vai gầy run lên từng chập.

– Em lại đau lòng chuyện của ba à? - Đặt tay lên vai cô, Tử Khiêm xoa nhẹ nhẹ - Đừng tự dằn vặt làm khổ mình như vậy. Em có nhịn đói chết đi cũng không giúp bác Thành tỉnh lại đâu. - Rồi anh kéo cô quay trở lại.

– Nín đi. Nghe lời anh đừng khóc nữa. Dậy ngoan, ăn hết tô cháo rồi anh chở đến thăm ba.

– Không - Minh Đăng lắc mạnh đầu sợ hãi - Em không đến đó đâu, em không đủ can đảm nhìn ba mình ngớ ngẩn ngây ngô như con nít. Không....

– Ngớ ngẩn, ngây ngô, nhưng ông ấy là ba của em mà. - Tử Khiêm nghiêm nét mặt - Bà cô của em đã không nhìn, lẽ nào em cũng đành bỏ mặc? Bác sĩ nói những gì, em quên hết rồi ư? Ký ức của ba em chỉ phục hồi khi được sống trong những kỷ niệm ấn tượng nhất đời mình.

– Em nhớ, nhưng... - Thở ra một hơi dài, Minh Đăng lắc đầu, ngây thơ như con nít. - phải sống xa ba từ thuở lọt lòng, em làm sao biết kỷ niệm của ba mà nhắc?

– Không biết thì tìm, sao em ngây thơ vậy? Thật uổng công anh bấy lâu nay lắm tưởng...

– Lâm tưởng gì? Anh lâm tưởng gì em chứ?

– Anh lâm tưởng em gan lì, giỏi chịu đựng như con trai vậy - cười cười, Tử Khiêm khiêu khích - Ai ngờ... em dở hơn cả bé thơ. Chưa gì đã khóc nhè, bỏ cuộc rồi....

Ừ nhỉ? Đưa tay lên quẹt mắt, Minh Đăng mới nhận ra Tử Khiêm đang nói đúng về mình. Sao dạo này tâm hồn cô ủy mỵ quá chừng. Chuyện chưa gì đã khóc nhè... đã muốn buông xuôi, thua cả nhỏ Mẫn Nghi...

Ba bị mất trí thôi, bác sĩ bảo vẫn còn cơ hi phục hồi. Sao cô lại thấy đất trời như đổ sụp. Chán nản, bi quan hết muốn sống trên đời vậy? Có phải cô chưa từng vấp ngã đau. Thuở nhỏ, cạnh bên mẹ... nhiều chuyện ghé gớm hơn nhiều cô vẫn tỉnh bơ, thản nhiên mà.

Vì... ông ta quá quan trọng với cô hay vì... một điều gì khác nữa? Minh Đăng không biết. Cô chỉ biết cạnh Tử Khiêm mình bỗng trở nên nhỏ bé, yếu đuối vô cùng. Cô thêm được khóc òa, được gục đầu vào vai anh phó mặc chuyện đời. Tử Khiêm ơi, anh có biết, bây giờ anh là chỗ dựa vững chắc nhất của em không?

– Nói vậy đã giận rồi ư? - thấy cô bỗng thờ người ra bất động. Tử Khiêm lo lắng, anh nhẹ nâng mặt cô lên - thật tình anh không muốn đả kích, châm chọc em đâu, anh biết trong hoàn cảnh thế này, em đau khổ lắm. Anh chỉ quá nóng lòng. Anh sợ em gục ngã mất thôi.

– Em biết - Nhẹ gật đầu trong tay anh. Minh Đăng lại cười - Mấy ngày qua em đã làm cho anh và Mẫn Nghi phải bận lòng. Em xin lỗi.

– Không cần xin lỗi, chỉ cần em ăn hết giùm anh tô cháo này thôi - Hường mắt sang tô cháo trên bàn, Tử Khiêm nói luôn khi thấy cô dợm lắc đầu - Mẫn Nghi phải cực khổ lắm mới nấu xong tô cháo cho em đó. Không được phụ lòng của Mẫn Nghi đâu.

Cổ họng đắng ngắt, Minh Đăng chẳng muốn ăn một chút nào, nhưng... nể tình Mẫn Nghi cực khổ, cô đành phải với tay ra.

– Khoan để đó anh - Tử Khiêm cản lại - Để anh đút cho.

Nói rồi, anh cầm tô cháo lên, khuấy nhẹ một vòng rồi từ tốn đút cho cô từng muỗng một.

Êm đềm quá! Nhắm đôi mắt lại, Minh Đăng cảm nhận hết hương vị ngọt ngào. Không chỉ ở bên đầu lưỡi mà toàn bộ mỗi tế bào trên cơ thể cô đều nhận được. Nó dường như từ ánh mắt của anh đang trù mẩn thân thương bao phủ lấy người cô. Để... cô nghe nhịp tim mình như ngưng lại. Cả thời gian và không gian cũng bỗng dưng ngưng lại. Hòa tan, òa vỡ trong một cảm giác lạ thường.

Tử Khiêm cũng thế, cũng nghe lòng rung động bồi hồi trước vẻ đẹp của Minh Đăng. một vẻ đẹp không thể tả thành lời chỉ có thể cảm nhận thôi. Lung linh như vương khói mà ngậy ngất hồn người. Đưa đẩy bước chân anh về miền vô định.

Không cố ý mà bàn tay anh bỗng tìm bàn tay cô siết chặt.

– Tử Khiêm, anh ra mau, mấy người này đòi gặp Minh Đăng - Giọng Mẫn Nghi chột la to ngoài cửa cắt ngang phút bồi hồi của đôi bạn trẻ.

Hai bàn tay rời nhau vội vã trong tia nhìn nghi hoặc của Mẫn Nghi. Họ làm gì thế nhỉ

– Để anh ra - bỗng nghe quê, Tử Khiêm bước vội ra cánh cửa.

Nhỏ Mẫn Nghi này, nắm tay thôi, lạ lắm sao mà nhìn dữ vậy. Bộ... Diệp Bân... nó chưa nắm tay cô lần nào hả.

Còn lại một mình với Minh Đăng, Mẫn Nghi không nhìn được. Nheo đôi mắt, cô cười cười nhìn bạn.

– Ê bắt quả tang rồi nghe. Lần này thì đừng hòng chối.

– Quả tang gì? Chối gì cơ? - Hai má nóng bừng xấu hổ, Minh Đăng vờ không hiểu.

– Thì.. vậy... vậy đó. Chàng nắm tay nàng, nhẹ nhàng tình tứ - Dùng hai bàn tay vuốt nhẹ vào nhau, Mẫn Nghi cố làm thật giống Tử Khiêm - Tớ đã thấy hết rồi, thôi khai thật đi. Hai người bắt đầu từ hồi nào vậy?

Lòng bỗng xốn xang một cảm giác khác thường, Minh Đăng vờ nghiêm mặt che giấu tình cảm thật của mình

– Đừng nói bậy, yêu hồi nào? Cậu quên là mình ghét lũ con trai nhất đời sao?

– Nhưng... - Chớp mắt, Mẫn Nghi lạ lẫm - Rõ ràng lúc nãy... tớ thấy...

– Thấy cái gì? - Minh Đăng nạt đùa - Tại mình khóc thương ba quá, Tử Khiêm nói an ủi vậy thôi. Chẳng ai như cậu tưởng.

– Hừ thật là tiếc quá. - Nhún vai, Mẫn Nghi thở ra một hơi dài thất vọng.

Rồi vớt vát một câu, cô tự an ủi lấy mình - Cậu không yêu nhưng.... Chắc hẳn Tử Khiêm đã yêu cậu thật rồi.

Tim lại đập sai một nhịp. Minh Đăng cau có:

– Cậu chỉ được nước đoán mò. Dựa vào đâu mà bảo Tử Khiêm yêu mình chứ?

– Thì dựa vào cách quan tâm, lo lắng của anh ta. - Mẫn Nghi nói như một triết gia - không thì anh ta bỏ công việc của mình, đến đây làm gì chứ?

Minh Đăng vẫn cứng đầu:

– Vì tính Tử Khiêm thích xen vào chuyện của người khác thôi.

– Cậu.... - Mẫn Nghi chưa kịp nói đã nghe giọng Tử Khiêm vang cấp bách.

– Nguy rồi, bác Thành đã biến mất.

– Hà? Anh nói gì? - Minh Đăng quay nhanh người lại.
Mẫn Nghi tròn vo mắt, không tin.

– Sao như vậy được chứ? Hôm qua chúng ta đến, bác ấy vẫn còn ở bệnh viện mà.

– Nhưng người bệnh viện vừa thông báo. Đêm qua bác Thành đi vệ sinh xong rồi không thấy quay về nữa. Bọn họ đã tìm khắp bệnh viện nhưng không thấy bác Thành đâu cả.

– Vậy bác Thành đi đâu chứ? - Mẫn Nghi lại hỏi một câu ngớ ngẩn làm Tử Khiêm phải bực mình.

– Anh cũng ở đây như em, làm sao biết được.

– Thôi đừng tranh cãi nữa. - Minh Đăng chột đứng lên - Chúng ta đến bệnh viện đi. Có lẽ... mãi vui ba lặc đường thôi.

– Ừ đi. - Lời đề nghị của cô được Mẫn Nghi hưởng ứng ngay.

– Đi anh Khiêm.

Không trả lời hai cô gái, Tử Khiêm lặng yên đứng trầm tư bên cửa sổ. Mọi việc chẳng giản đơn như Minh Đăng đã nghĩ đâu. Thằng thám tử trong anh vừa linh cảm. Có âm mưu. Trong chuyện này, nhất định có âm mưu gì đó....

Bổng Là Chiêm Bao

Chương 9

Đợi cho Minh Đăng, Mẫn Nghi và Tử Khiêm lạnh lùng thông báo:

– Lẽ ra tôi có thể đọc di chúc không cần đến sự hiện diện của các người. Nhưng... để cho mọi sự được rõ ràng minh bạch, tôi cho mời cả ba người đến. Cả Tử Khiêm, dù anh ta chẳng quan hệ gì đến chuyện nhà tôi.

– Đọc di chúc? - Nghiêng đầu, Minh Đăng như ra lạ lòng - Tại sao lại đọc di chúc? Ba của tôi có chết đâu? Ông chỉ tạm thời đi lạc thôi mà.

– Không phải đi lạc mà là mất tích! - Mối bà Ngân thoáng nở một nụ cười khó hiểu - Mà dù cho ông ta có còn hiện diện trên thế gian này cũng vô dụng mà thôi. Ông ta đã mất trí rồi.

– Bác Thành vẫn còn có cơ hi phục hồi trí nhớ. - Mẫn Nghi lên tiếng cãi - Bác sĩ bảo như thế.

– À vậy mà ta quên mất chứ - Vỗ tay lên trán mình bà như chợt nhớ - Nhưng... cũng vậy thôi cô bé, công ty không thể không có kẻ trong coi. Nên... bản di chúc ấy vẫn phải được thi hành. Bao giờ ông ấy trở về, với trí nhớ được phục hồi. Ta sẽ trả lại cho ông ấy. - Nói rồi bà hướng mắt sang hai viên luật sư - Các anh có thể tiến hành được rồi đó.

– Xì - Trề dài môi, Mẫn Nghi nhìn hai viên luật sư lảng xăng tiến hành các thủ tục hành chánh - Bà muốn cướp luôn gia tài của người ta thì có. - Rồi cô quay sang căn nhắc Minh Đăng - Cũng tại cậu không, bảo đưa chứng minh thư ngay từ đầu cứ cãi. Để bây giờ... mất trắng rồi.

Nghe rõ Mẫn Nghi nói gì nhưng Minh Đăng không cãi. Không nổi nóng cũng không thấy tiếc một chút nào. Phần tài sản ấy, ngay từ đầu, cô đã không có ý nghĩ tranh giành. Hiện tại, điều cô quan tâm nhất chỉ là sự an toàn của cha thôi. Mấy hôm nay, qua thái độ của bà Ngân, cô đã mang máng nghi ngờ. Sự mất tích của cha... nhất định có sự sắp bày.

Nhưng... ai đó đã sắp bày? Có phải bà Ngân không? Chẳng có bằng

chúng, thật khó mà tố cáo bà được.

– Hai mươi phần trăm cổ phần trong công ty vàng bạc đá quý Kim Thành được để lại cho em gái tôi, bà Nguyễn Kim Ngân. - Giọng đọc sang sảng của vị luật sư đã cắt ngang dòng suy tưởng của Minh Đăng. Quay mặt hướng về phía bà Ngân, cô nhìn thấy đôi mày bà chau lại chẳng hài lòng.

– Hai mươi phần trăm cổ phần còn lại cùng toàn bộ bất động sản gồm: căn biệt thự ở đường... số... và toàn bộ nữ trang quý được cất trong két bảo hiểm ngân hàng Đại Nam sẽ thuộc về con gái của tôi. Cô... tạm thời còn để trống vì hai mươi năm trước chúng tôi đã lạc nhau. Tôi không biết tên con, tôi chỉ biết tên mẹ của đứa bé thôi. Bà Trần Thư Minh, tên thường gọi Minh Nhi...

Sóng mũi chột cay xè, Minh Đăng nghe nước mắt chảy trên môi mình mằn đắng. Ba ơi! Con đã trách lầm, đã nghĩ oan về ba suốt từng ấy năm trời. Thì ra... trong lòng ba, không một phút, một giây nguôi nhưng nhớ về con, về mẹ. Bản di chúc này, rõ ràng được lập khi ba chưa nhận lại con. Vậy mà... trời cao thật vô tình... khiến cha con mình phải cách xa nhau mãi. Ngày trước... không biết ba đã đành... Bây giờ... con đã hiểu... sao lại không có ba bên cạnh? Ba ơi! Con thật là cố chấp. Con hối hận biết bao nhiêu. Tại sao con lại đưa Mẫn Nghi vào thế vai để gạt ba? Con đã đùa giỡn trên trái tim ba. Có lẽ vì thế mà... trời phạt con. Bao nhiêu khổ đau, cơ cực, xin hay đổ hết xuống đầu con. Cầu xin, nơi phương trời lưu lạc, ba được bình yên. Ba ơi, ba ở đâu?...

– Di chúc đã được đọc xong, xin mời hai bên ký nhận cho.

Bên luật sư đưa cây bút đến, Minh Đăng hờ hững ký như một kẻ mất hồn. Trong lúc bà Ngân mặt mày xám ngắt. Ký rẹt vào tờ giấy bà nghiêng rằng nghe trèo trẹo. Bà thật không ngờ, mình lại thua đau Minh Đăng như vậy. Nếu biết trước di chúc viết thế này, bà đã chẳng hý hửng kêu cả lũ ba

chúng nó đến nghe đâu. Hừ. Ai có ngờ anh Hai mình lúc nào cũng mang hình bóng vợ trong tim như vậy. Bà cứ ngỡ, lúc chưa tìm gặp lại con, bao nhiêu tài sản, anh để lại hết cho mình.

Thì ra, ông bảo Mẫn Nghi đưa chứng minh thư không để sửa di chúc như bà tưởng. Ông chỉ muốn để điền tên cô vào khoảng trống chưa sẵn mà thôi. Biết như vậy, bà đâu cần phải chạy đôn chạy đáo ngăn ông sửa di chúc chứ? Thế mới biết, thiên tính, bà càng tức ứa gan và càng biết mình không thể làm gì với Minh Đăng. Chỉ cần đem khai sanh đến là cô đủ quyền thừa kế. Từ hôm nay cô sẽ là chủ nhân chính thức của căn biệt thự và là người nắm trong tay hai mươi phần trăm cổ phần của công ty vàng bạc đá quý Kim Thành. Bà chẳng làm gì được cô ư?

– Mọi việc đã xong, chúng tôi về được chứ? - Như để trêu người, chọc tức bà, Tử Khiêm đưa Mẫn Nghi và Minh Đăng đến trước mặt bà chào từ biệt.

– Cút ngay, cút khỏi mắt tao lập tức - Điên tiết, bà chỉ tay ra cổng hét to. Tử Khiêm lại gật đầu:

– Ngày mai lại đến cuộc họp cổ đông, mời bà đến tham dự. Chúng ta sẽ bầu lại chủ tịch hi đồng quản trị.

Nói xong, anh cặp vai hai cô gái bước nhanh ra cổng. Lòng thầm lo cho công ty Kim Thành sắp trải qua giông bão. Liệu Minh Đăng với đôi vai nhỏ có tải nổi con thuyền chứa hàng trăm, hàng ngàn sự sống ấy vượt khỏi phong ba?

Tử Khiêm và mọi người đã về hết từ lâu, bà Ngân vẫn ngồi yên trên ghế, mắt trân trân nhìn vào những viên đá nhỏ trong ly. Thầm cảm ơn Tử Khiêm đã vô tình nhắc cho mình nhớ ra một việc vô cùng hệ trọng.

Cũng chưa hẳn là tuyệt vọng lắm đâu. Mối bà thầm nở nụ cười mãn nguyện. Nghĩ đến cuộc tranh cử ngày mai. Nhất định chiếc ghế phó chủ tịch hội đồng quản trị sẽ thuộc về bà. Bởi hiện tại bà đang là người có số

cổ đông cao nhất.

Hai mươi phần trăm cổ phần của cha để lại, cng thêm hai mươi phần trăm trong tài sản của người anh thất lạc. Vị chi, trong tay bà đã có bốn mươi phần trăm cổ phần. Với hai mươi cổ phần của cha, tư cách nào Minh Đăng đấu lại bà? Hạ Là chủ tịch hi đồng bà sẽ biết làm thế nào để nuốt trọn hai mươi phần trăm cổ phần trong tay nó. Sung sướng quá, bà bật lên cười ha hả rồi chợt cảm thấy bất an ngay. Sao bà vì quên đi chứ? Cạnh Minh Đăng lúc nào cũng kè kè gã Tử Khiêm đáng ghét. Gã không chỉ nắm trong tay mười phần trăm cổ phần của công ty, mà còn là con cáo già giữa thương trường. Với uy tín của mình, hầu có thể làm các cổ đông suy nghĩ lại. Nhưng... có nghĩ lại cũng thừa thôi. Bà nghiêng chặt rằng tin tưởng. Dù Tử Khiêm có cho hết Minh Đăng số cổ phần của mình, cô cũng chỉ được ba mươi phần trăm thôi. Làm sao mà thắng được bà? Chưa gì mà bà đã bị thần hồn nát thần tính rồi. Trong đám cổ đông kia, vẫn còn khối kẻ... lệ thuộc bà.

– Mẹ nhà mình có khách ư? - Vừa đi học về, nhìn thấy đồng ly bề bn trên bàn, Kim Thoa dừng chân lại hỏi - Những người ở bệnh viện phải không? Họ đã tìm được bác Thành chưa?

Nghe giọng con, nét mặt đang căng ra trong thủ đoạn của bà giãn ra nhanh chóng. Đôi mắt nhìn con trù mến, bà cất giọng dịu dàng

–Ồ không phải những người ở bệnh viện đâu, luật sư vừa đến đó. Con có biết bác Hai để lại gì cho mẹ con ta không? Ngoài hai mươi phần trăm cổ phần trong công ty ra chẳng còn gì cả.

– Đọc di chúc rồi ư? - Ngồi xuống cạnh bà, Kim Thoa l vẻ ngạc nhiên - Bác Hai chỉ tạm thời đi lạc thôi mà.

– Ừ... - Hơi sượng lại vì không được sự hưởng ứng của con, bà giả lả - Mẹ cũng bảo luật sư như vậy, nhưng ông ta không chịu, bảo công ty không

thể không có người trông coi, nên...

– Con hiểu rồi... - Tin lời mẹ, Kim Thoa tươi cười đứng dậy - Chỉ là vấn đề nguyên tắc trên giấy tờ thôi. Chà không ngờ bác Hai lại ghi di chúc chia gia tài cho chúng ta nhiều như vậy. Rồi... phản ứng của chị Minh Đăng thế nào? Chị có... buồn không?

– Sao lại buồn. - Bà Ngân bực dọc - Bỗng dưng nhận được hàng tỷ bạc trên trời rơi xuống. Địa vị con con có buồn không?

– Chẳng phải bỗng dưng đâu - chớp mắt Kim Thoa quay đầu nhìn mẹ - Chị ấy là con của bác hai đấy.

– Biết rồi mẹ không cần con nhắc - Cố kìm giọng đừng cau có, bà quay đi tránh không cho Kim Thoa nhìn thấy vẻ sa sầm trong ánh mắt. Con bé xưa nay vốn vô tư, bàng quang với mọi chuyện trên đời. Nếu biết bà có ý đồ tranh đoạt tài sản của Minh Đăng, nó sẽ chẳng hài lòng.

– Mẹ ơi con lên lầu ngủ một chút đây, một lát nữa giờ mẹ nhớ kêu con dậy - Thấy mẹ đột nhiên im lặng, Kim Thoa đứng lên khỏi ghế - Con phải đi sinh nhật đấy.

– Ai thế? - Quay trở lại, đôi mắt bà háo hức - Con sẽ mặc áo nào?

– Như thường khi, con sẽ mặc áo đầm. - Lại ngồi xuống cạnh bà, Kim Thoa nao nức - Mẹ biết không, sinh nhật lần này đặc biệt lắm cơ. Chẳng giống lần trước chút nào.

– Con kể đi... - vuốt tóc con, bà nghe lòng như mềm lại

– Mẹ biết hôm nay là sinh nhật của ai không? - Biết mẹ nóng lòng, Kim Thoa cố tình trêu chọc - Anh ta là...

– Là con trai ư? - Trái tim bà thót nhanh trong ngực, Kim Thoa có bồ rồi sao? Ừ nhỉ, năm nay nó cũng hơn mười tám tuổi rồi... - Anh ta là ai vậy?

– Anh ta là Tử Khiêm - Kim Thoa buông gọn, bà tròn mắt ngỡ ngàng.

– Tử Khiêm nào?... Không phải anh ta chứ?

– Là anh ta đó. - Mắt Kim Thoa mơ mng - Mẹ biết không, Tử Khiêm là một người rất khác thường. Cả sinh nhật của mình cũng không biết nữa. Tối ngày cứ chúm mũi vào công việc kinh doanh cứng ngắc, khô cằn như cây củi vậy. Năm nay, anh đã gần ba chục tuổi rồi, vẫn chưa có người yêu nữa. Mẹ thấy có lạ đời không?

– Con biết nhiều về anh ta quá. - Nhìn thẳng vào mắt con, bà dò xét. Bà mơ hồ cảm nhận được tình cảm giữa lòng con

– Chẳng phải mình con - Rất ngây thơ Kim Thành cãi mẹ - Mà cả đám tụi nó, đứa nào cũng biết về anh như vậy cả. Tụi nó rất tò mò mỗi lần gặp nhau là lôi Tử Khiêm ra đề tài thảo luận. Nào là anh có đồng tính không? Sao đẹp trai giàu có vậy lại sống được thân? Chao ơi, có đứa còn có gan mơ mng, được làm người yêu Tử Khiêm một lần cho biết. Anh ta nghiêm khắc với nhân viên lắm, chẳng hiểu có dịu dàng với người yêu chút nào không?

– Mấy đứa tụi con còn đi học, sao quen với Tử Khiêm được chứ? - Đôi mày bà cau lại chẳng hài lòng

Kim Thoa không để ý đến thái độ của mẹ vẫn liến thoắng, hồn nhiên.

– một lần dự sinh nhật Diệp Bân, tụi con gặp Tử Khiêm ở đó. Và... riêng con thì... được gặp anh ta vài lần ở công ty bác Hai. Ủa sao vậy mẹ? Mẹ không thích con quen với Tử Khiêm à? Anh ta cũng tốt, có gì đâu.

– Chẳng phải mẹ không thích con quen với Tử Khiêm, mẹ chỉ sợ con đem lòng yêu hắn rồi khổ cả đời thôi. Hắn đã có người yêu rồi đấy. Con bé Minh Đăng...

– Mẹ mẹ thiệt kỳ quá đi thôi. Tự nhiên gắt gỏng - Kim Thoa vụt đứng lên khỏi ghế, bỏ đi một nước - Người ta còn con nít biết gì đâu mà nói yêu này yêu nọ chứ?

– Mẹ chỉ lo cho con thôi. - Bà nổi đuôi theo con - Cảm giác thất tình đau

khổ lắm. Ngày xưa mẹ...

Chợt bỏ ngang câu nói, bà lắc đầu nhìn con khuất dần sau dãy cầu thang. Đôi mắt mơ màng. Bà nghe tim nhói lên một cái đau trong ngực. Quá khứ từ đâu bỗng ập về, để từ đôi khốe thu ba long lanh dòng lệ. Hai mươi mấy năm rồi, sao bà vẫn không quên? Niềm đau, nỗi nhục ấy, có lẽ sẽ còn đeo đẳng bà đến hết cuộc đời.

o O o

Bà bước vào đại sảnh công ty, thấy Minh Đăng đứng cạnh Tử Khiêm, cùng anh cười nói vui vẻ với các cổ đông, bà Ngân khẽ nhếch môi điểm nhẹ nụ cười mai mỉa. Quả đúng như dự đoán, thằng nhóc Tử Khiêm đang giới thiệu Minh Đăng với mọi người. Tranh thủ chút cảm tình trước khi vào cuộc họp.

Chỉ hoài công thôi nhóc con! Đưa tay vuốt nhẹ mũi bà khen mình cao tay ấ. Sáng nay, trước khi đến đây bà cũng đã gọi điện đến các cổ đông thân tình. cuộc đấu này, thật chẳng cần sức một chút nào. Ngay từ đầu, cán cân đã nghiêng hẳn về phía bà rồi.

Đúng tám giờ, cuộc họp bắt đầu. Đợi mọi người yên vị xong. Bà lập tức đứng lên chủ trì cuộc họp. Giành thế chủ động về mình. Để có thể thao thao bất tuyệt những con số doanh thu, bà đã thức trắng đêm qua, đã học thuộc lòng. Chính xác đến từng con số lẻ, bà quyết tạo ấn tượng đẹp về mình với các cổ đông.

Ngược lại thái độ nghiêm túc của bà. Từ đầu cuộc họp đến giờ. Minh Đăng như chẳng quan tâm đến chuyện gì. Mắt lơ đãng nhìn quanh, cô lại cúi xuống đếm ngón tay mình. Từ một con bé nghèo rớt mồng tơi, bỗng chốc trở thành tỷ phú. Cô thật không giải thích được tâm trạng của mình.

Ngày trước sống nghèo hèn bên mẹ. Nhìn người ta giàu có, cô vẫn thường ao ước, thèm thuồng. Đêm đêm một mình trên chiếc giường đơn, cô lim

dim mắt mơ màng, hy vọng được gặp tiên. Được ông gõ cửa nhằm thay đổi đổi cuộc đời mình giàu có. Ôi, lúc đó... chắc là cô mừng lắm. Chắc là cô sẽ nhảy cẫng lên, hét to lên mất. Sung sướng nào bằng.

Vậy mà... bây giờ nằm trong tay bạc tỷ cô lại chẳng thấy vui một chút nào. Mặc cảm ti lỗi lớn dần, cô không biết phải xử sao cho vẹn. Cô không thể từ chối tài sản của cha. Vì đó là tấm lòng, là sự thương yêu của ông đối với cô. Cô đã một lần phạm sai lầm, không thể lặp lại lần thứ hai nghiêm trọng hơn. Càng thấy mình có lỗi với cha, cô càng có trách nhiệm giữ gìn tâm huyết cha một đời để lại.

Nhưng... cũng khó xử cho cô biết mấy. Trọng cùng cha thì... cô đành... lỗi với mẹ ư? Bà đã ra lời cảnh cáo, bắt cô phải chọn một trong hai. Công cha, nghĩa mẹ... bên nào cũng trọng. Làm sao cô chọn được bây giờ...

– Tôi đề cử Minh Đăng.

Giọng Tử Khiêm chột vang to cắt ngang dòng suy nghĩ của Minh Đăng. Ngõ ngang ngẩng dậy, tưởng người ta gọi đến mình, cô vi đứng lên, nhanh nhẩu.

– Dạ có!

Làm ai cũng phải bật cười ồ. Tử Khiêm quay đầu lại.

– Em làm gì vậy?

– Không phải anh gọi em ư? - Minh Đăng ngơ ngác.

Bà Ngân được dịp đả kích:

– Chọn một con bé ngớ ngẩn thế đứng đầu tập đoàn Kim Thành ư? Tử Khiêm, đầu của anh nhất định có vấn đề.

– Minh Đăng không ngớ ngẩn - Tử Khiêm lạnh lùng - Chẳng qua cô ta không được tập trung thôi. Tôi đề nghị cứ đưa tên Minh Đăng vào danh sách ứng cử viên.

– Với hai mươi phần trăm cổ phần, Minh Đăng không đủ tư cách đứng vào

danh sách ứng cử viên - Nhìn thấy vẻ đồng tình trong mắt các cổ đông, bà Ngân gật phắt ngay đề nghị của Tử Khiêm.

– Thêm mười phần trăm cổ phần của tôi nữa là ba mươi, cô ta đủ tư cách chứ?

Không để ý đến vẻ hăn học của bà Ngân, Tử Khiêm hướng mắt sang ông Bính, người lớn tuổi và có uy tín nhất công ty. Dù trong tay ông chỉ có năm phần trăm cổ phần. Ý kiến của ông xưa nay vẫn được mọi người xem trọng.

– Với ba mươi phần trăm cổ phần, Minh Đăng vẫn chưa phải là người có trong tay nhiều cổ phần nhất công ty.

– Nhưng... cô ấy là con của bác Thành - Con bài cuối đã ném ra rồi, hết cách, Tử Khiêm đành phải mượn đến uy tín của ông Thành - Chúng ta có thể linh hoạt cho cô ấy.

– Không thể có chuyện rù rì ở chỗ này - Với thế thẳng trong tay, bà Ngân kẻ cả - Tử Khiêm là nhà kinh doanh mà trong chuyện này, anh cứ như con nít vậy. Giữa thời buổi kinh tế thị trường, đồng tiền đi trước, tôi không ngại nói thẳng ra. Cái chức vị chủ tịch hi đồng quản trị này, ngoài tôi ra hiện tại không một ai đủ tư cách để giành đâu.

– Tôi cho cô ấy thêm năm phần trăm cổ đông của mình.

Từ cuối góc bàn, giọng ông Vinh chột vang lên làm mọi người phải giật mình quay trở lại. Những con mắt nhìn nhau dò hỏi. Tại mình có ù không? Sao ông Vinh lại cho Minh Đăng cổ phiếu của mình? Ông ta là chồng của bà Ngân kia mà?

– Ông cũng biết lựa lúc nói đùa đấy chứ? - Cố nén cơn giận trước đám đông, bà Ngân cười giả lả, mặt xanh như tàu lá.

Ông Vinh nhẹ gật đầu lấp bắp:

– Không tôi nói thật.

– Ông nói thật? - Hai hàm răng nghiến lại, bà Ngân rít lên - Gan trời, hừ, ông định lấy cổ phiếu của tôi cho con nhãi ấy à? Đừng mơ tưởng. Số cổ phiếu ấy tôi đứng tên, ông đừng hòng chạm đến.

– Tôi không lấy cổ phiếu của bà - Cho tay vào túi, ông chậm rãi lấy ra một xấp cổ phiếu - Đây là cổ phiếu của tôi mua được bằng tiền dành dụm của mình. Tôi xin tặng hết nó cho Minh Đăng.

– à, thì ra... bao lâu nay ông dám lấy tiền lén tôi mua cổ phiếu.

Trong cơn nóng giận, không kiềm chế được mình, cũng như quên mất địa vị mình đang có, bà nhảy tung lên hét lớn.

– Tại sao ông lại cho nó cổ phiếu của mình? Có phải... ông đã mê đắm nó như từng mê đắm mẹ nó không? Hừ! Toàn là một lũ lăng loàn, khốn nạn.

– Bà không được nói bậy - Không hiểu chuyện gì, Minh Đăng ngăn người ra nghe chuyện. Giờ nghe bà xúc phạm đến mình, cô mới trừng đôi mắt - Tôi sẽ kiện bà về ti xúc phạm đấy.

– Mà dám? - Quay trở lại ngay đôi mắt bà như muốn ăn tươi nuốt sống Minh Đăng - Lấy tư cách gì kiện tao? Khi những lời tao vừa nói hoàn toàn là sự thật. Mẹ mày ngày xưa là điểm, đã cùng một lúc ăn ở với hai người đàn ông một lượt.

– Bà... - Minh Đăng giận run người.

Nhẹ cười khẩy, bà Ngân chuyển tia mắt thù hằn sang nhìn ông Vinh:

– Không tin thì mày hỏi ông ấy thử xem. Một thời ông ta cũng là nạn nhân của mẹ mày đấy.

– Bà không được xuyên tạc sự thật - Rút khăn lau mồ hôi trán, ông Vinh cất giọng khàn khàn - Chúng tôi thật sự yêu nhau.

Cơ ghen bốc lên mờ mắt, chẳng kịp suy nghĩ, bà Ngân chụp ngay bình hoa trước mặt mình ném về phía chồng. Ông nghiêng đầu né được, nhưng tấm kính sau lưng thì không, nó rơi xuống đất vỡ tan trước nhiều cặp mắt

kinh hoàng. Không ngờ bên trong vẻ đẹp đến lịm người của bà Ngân là một tâm hồn hung hăng và tàn bạo thế.

– Thôi đủ rồi - Chợt gõ mạnh cây bút xuống bàn, ông Bính nghiêm giọng - Xin các người tự trọng cho. Chúng tôi đến đây để họp không phải để nghe các người cãi nhau đâu. Rút lại, bây giờ Minh Đăng đã có trong tay ba mươi lăm phần trăm cổ phiếu. Còn thiếu năm phần trăm nữa.

– Cháu không nhận năm phần trăm của dưỡng Vinh cũng như không màng đến chức vị chủ tịch hi đồng quản trị đâu. Cháu là hậu bối, kinh nghiệm chưa có. Tư cách gì đứng đầu công ty chứ? Xin mấy chú vui lòng chọn người khác, đủ tài, đủ sức...

Lời nói khiêm tốn của cô đã khiến ban quản trị hi đồng vừa ý. Đưa mắt nhìn nhau, họ ngầm trao một cái gật đầu.

– Minh Đăng à, cháu hãy nhận năm phần trăm cổ phần của ta đi - Như quên mất bà Ngân, ông Vinh đưa mắt nhìn Minh Đăng tha thiết - Đừng để tâm, đừng chấp nhất những lời bà ấy nói. Chẳng phải vô cớ ta tặng nó cho cháu đâu. Ta đang trả nợ Minh Nhi đây, bao năm ta đợi cơ hi này rồi. Cháu nhận đi cho lương tâm ta thanh thản.

– Minh Đăng nhận đi - Nhẹ nắm tay Minh Đăng, Tử Khiêm giật nhẹ - Mọi việc giải quyết sau. Nếu như em không muốn mình mang ơn, mắc nợ thì xong rồi trả bằng tiền mặt cho ông ta vậy.

Ông Bính lại gật ra hiệu cho cô. Bối rồi qua, Minh Đăng đành phải vâng lời.

– Vẫn còn thiếu năm phần trăm, tư cách nào mà đấu cùng tao chứ?

– Minh Đăng đã đủ rồi - Ông Bính lại cất lời - Cng thêm cổ phần của tôi nữa, cô ấy hoàn toàn đủ tư cách đấu với bà.

– Cái gì? Cả ông cũng ủng h nó ư? - Hoàn toàn bất ngờ, bà Ngân té ngồi luôn xuống ghế. Đầu óc quay cuồng, bà không hiểu vì sao Minh Đăng được nhiều đồng tình thế. Như mẹ nó ngày xưa vậy, không tranh giành

vẫn thẳng được bà.

– Để cuộc bình chọn được công bằng, tôi đề nghị ngưng cuộc họp - Ông Bính lại lên tiếng. Và đề xuất một ý kiến - Ban hi đồng quản trị xem có được không rồi duyệt nhé. Tôi muốn thay đổi thể lệ bầu cử.

Thay đổi thể lệ bầu cử? Những đôi mắt đổ dồn về phía ông chờ đợi. Rất từ tốn, ông chậm rãi gật đầu.

– Phải như quý vị đã biết rồi. Từ khi chính phủ Anh tuyên bố bán số vàng dự trữ của mình, thị trường vàng trở nên khủng hoảng. Vàng cũng giảm đi đáng kể. Doanh thu của chúng ta trong tháng này là không, nếu chẳng muốn nói là công ty phải xử dụng đến quỹ dự trữ để phát lương cho nhân viên. Nên... tôi muốn bà Ngân và Minh Đăng cả hai phải lập ra một kế hoạch cứu vãn tình hình. Và... dĩ nhiên là... bản kế hoạch nào... được hi đồng chấp nhận... thì chủ nhân của bản kế hoạch sẽ trở thành chủ tịch hi đồng quản trị. Các vị thấy thế nào? Có tán thành không?

Tán thành, dĩ nhiên là tán thành rồi. Những cánh tay đồng giờ cao nhất trí. Thầm công phục ông Bính là Gia Cát tái sanh. Chuyện lớn bằng trời, qua tay ông cũng nhỏ thành hạt cát ngay. Ai có thể bất đồng với một ý kiến tuyệt vời như thế. Vừa thu được kết quả tốt cho công ty, vừa chẳng thiên vị cho bên nào cả. Hãy chờ xem, bà Ngân hay Minh Đăng là người thẳng cuộc đây?

o O o

Mặc dù đi sớm hơn giờ hẹn năm phút, ông Vinh vẫn không phải là người đến trước. Bên ly café đá với hơn phân nửa, Minh Đăng đã ngồi đó tự bao giờ.

Không vội bước đến ngay, ông lặng yên ngắm Minh Đăng thật kỹ. Trong ánh mắt buồn đăm đăm của Minh Đăng, ông nhận thấy sự hiện diện của Minh Nhi trong ấy. Trái tim xao động bồi hồi, ông chợt nghe mi mắt cay

xè... Phải kìm lòng lắm, ông mới nén lòng không khóc.

– Ông đi mấy người ạ?

Thấy ông cứ đứng tần ngần sau cây c, một anh bồi lịch sự bước lại gần.

Giọng nói của anh đã làm Minh Đăng giật mình quay lại. Nhận ra ông, cô đứng dậy ngay.

– Dượng ơi, cháu ở đây cơ.

– Ờ... ờ! - Rút khăn, ông vờ như lau bụi trong khóe mắt mình rồi nói bằng giọng - Già cả, mắt mũi tèm nhem... Cháu ngồi đây mà dượng tìm mãi...

– Mời dượng ngồi - Minh Đăng nhẹ kéo ghế cho ông rồi hỏi - Dượng uống gì?

– Xí mui!

Buột miệng rồi ông mới giật mình chợt nhớ. Hai mươi năm rồi, ông mới uống lại thứ nước này. Cái thứ nước vừa chua, vừa mặn mà ai không quen sẽ khó uống vô cùng. Như ông ngày xưa vậy. Mỗi lần nâng ly uống, mặt mày phải nhăn dúm lại, khổ sở vô cùng.

– Cho ly xí mui - Cất giọng với anh bồi, Minh Đăng cũng nghe ngạc nhiên nhiều. Chẳng phải xí mui là thứ nước mẹ thích nhất sao?

– Cháu muốn dượng cố vấn trong bản kế hoạch phải không? - Sợ Minh Đăng mở lời nhờ vả, ông đi thẳng vấn đề - Đừng lo, dượng sẽ giúp cháu mà.

– Cám ơn dượng đã có ý tốt, nhưng... - Minh Đăng chợt lắc đầu - Cháu thật không có ý này. Để công bằng với cô, cháu cũng đã từ chối sự giúp đỡ của Tử Khiêm, để trở thành một chủ tịch hội đồng quản trị, cháu phải tin chắc mình có thực tài.

– Cháu đúng là người có lòng tự trọng, như mẹ cháu ngày xưa vậy, dượng vô cùng khâm phục.

Nghe ông nói tốt về mẹ của mình, Minh Đăng hài lòng lắm. Chút thành

kiến cuối cùng còn sót lại biến mất trong cô. Thì ra... ông ta... dễ mến hơn bà cô của mình nhiều.

– Cháu chỉ muốn dưỡng giúp một việc thôi.

– Việc gì cháu cứ nói - Ông sốt sắng - Dưỡng rất vui lòng.

– Cháu muốn dưỡng kể lại câu chuyện ngày xưa của ba mẹ cháu - Nhìn thẳng vào mắt ông Minh Đăng nói.

– Ngay bây giờ ư? - Như sợ hãi, tia mắt ông lẩn tránh - Ta nghĩ là... chưa phải lúc đâu. Cháu hãy tập trung hết tinh thần vào bản kế hoạch đi ngày mai đã đến hạn kỳ rồi.

– Cháu không thể tập trung khi thắc mắc vẫn còn - Minh Đăng cương quyết - Dưỡng hãy kể đi, cháu biết là dưỡng hiểu rõ chuyện này. Tại sao cô lại thù ghét cháu và luôn tỏ ra khinh bỉ và căm thù mẹ cháu? Cháu biết chẳng phải tự dưng bà mắng mẹ cháu là hạng bán trôn nuôi miệng. Nhất định có ẩn tình. Dưỡng ơi, dưỡng kể đi... Cháu năn nỉ dưỡng.

Hít một hơi dài rồi thở phào ra. Ông nâng ly xí mui lên môi mình nhấp nhẹ. Hương vị cũ vẫn không phai nhạt. Dù thời gian trôi, bao biến đổi thăng trầm. Ôi! Giàu sang lắm chi? Địa vị mà chi? Sao phút giây này ông chợt thèm được quăng đi tất cả. Trở về làm gã sinh viên nghèo khổ. Rau cháo qua ngày mà lương tâm thanh thản. Được sống bằng con người thật và được yêu bằng trái tim mình. Không dối phỏ, không lọc lừa, gian dối...

o O o

Ngày tốt nghiệp gần kề, bản luận án còn dang dở. Vậy mà... ba ngày rồi, Hữu Vinh buông xuôi tất cả. Bao tình thần anh tập trung vào món quà sinh nhật, mà lát nữa đây mình sẽ tặng cho Minh Nhi với nỗi bất ngờ.

Đối với mọi người, món quà của anh chẳng là gì, nhưng với Minh Nhi, nó là vô giá. Bởi đó là tấm lòng, là tình yêu của anh đối với cô.

Ba ngày liền, bỏ ăn bỏ ngủ. Mặc đám bạn cùng phòng trêu chọc. Hữu Vinh

vẫn không nản chí. Mỗi mê anh khắc hình cô lên cây thước may.

Người xưa nói chẳng sai, có công mài sắc có ngày nên kim. Từ một mảnh mêka thừa nhà bên cạnh, qua bàn tay anh hôm nay đã trở thành cây thước đẹp tuyệt vời có một không hai trên thế gian này.

Minh Nhi sẽ bất ngờ và chắc sẽ chẳng tin đâu. Dù hôm đó, chính tay cô đã nhặt mảnh mêka này và ước mình có được một cây thước màu xanh như thế. Rồi cô sẽ bảo anh lên mua cho coi. Biết trước, nên anh đã khắc gương mặt cô thay cho hình chim muông, hoa lá.

Phà hơi thuốc, Hữu Vinh mỉm cười lim dim đôi mắt hình dung đến vẻ mặt sung sướng của cô. Không cần anh phải đợi đâu, tự cô, cô cũng biết thưởng cho anh cái gì rồi. Chà chà... Chưa gì đã thấy ngon rồi. Bờ môi cô ấm và thơm nồng như môi trẻ. Dù cô làm anh nht chết đi thôi. Thật đó... thế gian này chẳng một ai tệ hơn cô đâu. Yêu nhau bốn năm rồi, cô vẫn chưa biết... hôn như thế nào cho đúng cách. Và... có phải vì vậy... mà... anh yêu cô nhất đời không?

Bốn năm rồi, Hữu Vinh vẫn chưa quên. Lần đầu tiên mình gặp Minh Nhi... giờ nhắc lại, ôi sao mà xấu hổ.

Buổi trưa hôm đó, cả khu ký túc xá im lìm trong giấc ngủ. Bỗng dưng bốn thằng anh dở chứng thềm chua. Thiếu chua hay mà đưa lỗi quỷ dẫn đường Hữu Vinh không biết. Anh chỉ biết chùm mạn chính đang đưa trên cành cây của nhà đối diện kia, cứ khiêu khích, quyến rũ mình.

Nhìn cánh cửa nhà nàng im lìm đóng, cả bọn đoán mò. Chắc đi đâu hết cả rồi. Hoặc là... đã ngủ say. Thế là cả bọn nó xúi anh hái trộm.

Không thể từ chối, vì... ngoài anh ra, cả ba chúng nó... chẳng thằng nào biết leo cây. Thế là Hữu Vinh men theo hàng rào, rón rén ôm lấy thân cây, chuyền cành nhanh thoăn thoắt.

Trời, nhiều mạn quá! Lên cây rồi Hữu Vinh mới biết mình trúng mánh.

Chẳng dại gì hái đem liền cho chúng. Chễm chệ trên cây cao anh nhòm nhোam thưởng thức những trái mận hồng đào chín đỏ, mọng nước, ngọt thanh ăn hoài không biết chán!

Kẻo kệt!

Đang ăn, chợt bên tai vang lên một âm thanh lạ. Hữu Vinh cúi đầu nhìn xuống rồi chết điếng cả người. Miếng mận cắn dở nằm yên trong miệng. Dở khóc, dở cười, trong phút chốc, anh ước mình có phép phân thân, đn thổ như Bạc Mã Ôn. Trời hỡi, Minh Nhi cô đi đâu vậy? Cầu mong... đôi mắt cô đừng ngược nhìn lên tàng mận nhe.

Bị phát giác là tên trộm, với anh xấu hổ chỉ một thôi. Còn để cô nhìn thấy... Anh thà chết cho rồi. Nắm chặt tàng cây, anh thẳm nguyên rửa lũ bạn chung phòng. Biết... nhà người đẹp sao không nhắc anh mặc cái quần dài vào cho lịch sự. Để bây giờ... thân thể như vậy... Chỉ được một cái quần đùi ngắn cùn, cũ xì. Đã vậy, còn ngồi tuốt trên cao nữa, Minh Nhi chỉ cần nhìn lên một cái thôi là... anh chẳng còn gì để giấu.

Hữu Vinh muốn khép hai chân lại cho kín đáo nhưng không dám e tiếng đng sẽ làm cô ngược nhìn lên. Bây giờ, anh chỉ còn biết nguyện cầu, van vái trời phật, khiến xui cho người đẹp bước trở vào nhà...

Nhưng... như cố tình trêu ngươi chọc tức anh, Mẫn Nghi thủng thỉnh đến bên chiếc xích đu ngồi xuống. Rất vô tư, rất thản nhiên, cô cất giọng khe khẽ hát.

– Yêu nhau cởi áo ơ à cho nhau...

Giọng cô trong trẻo quá, tựa như chim oanh đang hót vậy, nhưng... Hữu Vinh... chẳng còn tâm trí để nghe. Cái mòi này... coi b lâu lắm... cô mới chịu vào nhà... trời ơi... cái chân tê rần. Mấy con kiến vàng mắc dịch, như đánh được hơi người thản nhiên cắn mạnh những cái càng thật là to xuống cổ anh.

– Cha! Mận chín rồi. Ngon quá! Để mình hái rồi đem cho mấy anh ở phòng bên ăn phụ.

Đang hát, tia mắt tình cờ chạm phải chùm mận đông đưa, Minh Nhi đứng dậy tìm lồng. Xui xẻo cho Hữu Vinh là... chiếc lồng nằm ngay dưới chân cây mận, nên... anh chẳng có cách nào... để thoát thân.

Minh Nhi đã nhặt chiếc lồng lên. Cô bắt đầu hái mận. Bắt đầu từ những chùm thấp trước.

– Ôi... cô đừng nhìn lên - Thấy cô bước gần đến chỗ mình, Hữu Vinh hoảng quá la to rồi buông tay té bịch luôn xuống đất ln mấy vòng.

– Ôi!

Bất ngờ, Minh Nhi hốt hoảng lùi vi về sau một bước không đợi cô kịp tỉnh thần, Hữu Vinh cầm đầu chạy luôn một mạch về phòng.

– Mận đâu?

Chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra với Hữu Vinh, thấy anh về, cả bọn nhao nháo lên hỏi

Vừa quê vừa tức, Hữu Vinh nạt lớn:

– Mận cái con khỉ. Từ nay cấm thằng nào xúi tao hái mận.

– Sao vậy?

Cả bọn ngơ ngác hỏi. Không nhịn được Hữu Vinh kể nguyên tràng bực dọc. Nghe xong cả bọn rũ ra cười. Ôi không ngờ chuyện hay như thế.

– Vậy... tao đổ mày... người đẹp có nhìn thấy... gì chưa?

– Chắc là thấy rồi... ôi chắc cô nàng yêu luôn thằng Vinh nhà ta quá!

– Ấn tượng chắc là mạnh lắm. Nhất là khi nàng nhìn thấy cái quần màu cháo lòng đã bốn ngày chưa giặt của nó.

Đã quê, càng quê hơn với lời châm chọc, Hữu Vinh điên tiết chụp chiếc dép dưới chân ném mạnh về phía chúng.

– im chưa?

– Ồi.

Tiếng con gái hét thất thanh, sợ hãi làm cả bọn giật mình quay lại. Những đôi mắt tròn vo lạ lẫm. Những gã sinh viên như bị phép thần làm hóa đá, cứ đứng ngây ra bất động trong các tư thế thật buồn cười. Trên tay cô là cái rổ không. Và dưới đất là những trái mận lặn lốc... chiếc dép của Hữu Vinh đã làm đổ tung số mận của cô rồi.

– Minh... Minh Nhi - một gã hoàn hồn lấp bắp. Ngay lập tức cả bọn như người vừa tỉnh mng chạy ủa đi ngay. Đứa biển ra toa lét, đứa nhảy lên giường, chùm chần kín mít. Quên mất tự nãy giờ... đứa nào cũng chỉ được một chiếc quần đùi.

– Em đem mận sang biếu mấy anh - Không để ý đến vẻ bối rối của lũ con trai, Minh Nhi ngồi xuống nhặt những trái mận lên. Mận đầu mùa, ngọt lằm, mấy anh ăn lấy thảo.

– Không bọn anh không ăn đâu. Em đem về đi - Y phục đã chỉnh tề, đám con trai trở nên bạo dạn - Thật đó, mấy thứ đồ chua này con trai bọn anh không thích ăn đâu.

– Thật ư?

Minh Nhi hơi vô tình, nhưng vì có tịch nên cả bọn đồng rục rịch.

– Thật. à mà quên, em đem mận cho thằng Hữu Vinh đi. Cả phòng này, chỉ có mình nó khoái ăn mận nhất. Hồi nãy... nó qua nhà em ăn trộm đấy. Không ngờ cả bọn bán cái qua mình. Hữu Vinh tức quá hét lên:

– Tao ăn trộm hồi nào? Tại tội bây năn nỉ tao thôi. Hừ... đúng là một lũ hèn không dám nhận. Vừa thềm nhỏ dãi ra, giờ lại ra điệu sĩ diện hão. Tao nói...

Hữu Vinh bỗng nín bật nửa chừng, Minh Nhi đang ngược nhìn anh chăm chú. Đôi mắt cô đen láy, đẹp làm sao.

– Em không ngờ làm mấy anh phải cãi nhau. Em xin lỗi. Mấy anh không

ăn thì thôi, em đem sang phòng bên vậy.

Nói xong cô bưng cả rổ mận đứng lên, trong tia nhìn tiếc nuối, thèm thường của đám con trai. Cho đáng đời, ai bảo thèm mà còn sĩ diện...

Từ sự cố, Hữu Vinh không hiểu sao mình cứ hay nhìn lên Minh Nhi. Và... cô cũng vậy... để đôi mắt cả hai cứ vô tình chạm phải nhau rồi vì vấp quay đi trong thẹn thùng, bối rối... cứ thế... thời gian thấm thoát trôi. Mới đó... đã một năm rồi...

một hôm, cả bọn chung phòng đi chơi. Còn lại một mình, buồn quá, Hữu Vinh đem cây đàn ra trước cửa phòng tỉ tê ngồi tâm sự. Trách trời già sao không cho mình đầu thai vào một gia đình khá giả, để phải thiệt thòi thua chúng bạn này.

– Trời ơi, con quý kia, sao mà khóc hoài vậy hả? Mà muốn trù tao chết như mẹ mà có phải không?

Chợt bên tai, nghe giọng một người đàn bà vang lên the thé. Ngẩng đầu lên, qua hàng rào sắt, anh thấy rõ Minh Nhi đang gục đầu khóc. Cạnh bé là dì Bảy chủ nhà. Bà đang giận dữ mắng như trút nước vào mặt cô rồi đi thẳng vào nhà.

Một năm dài đi học, lần đầu tiên Hữu Vinh thấy bà ta nổi giận như vậy đó. Chẳng biết... Minh Nhi đã phạm lỗi lầm gì. Dựng cây đàn xuống, đứng lên Hữu Vinh loáng thoáng nhớ lại lời bà lúc nãy.

– Minh Nhi Minh Nhi... - Đến sát hàng rào, Hữu Vinh thì thào gọi.

Cô nghe những vẫn ngồi yên, cúi đầu khóc mãi.

Những giọt nước mắt của cô, sao bỗng như dao cứa vào lòng anh nhói. Quên mất con chó dữ cùng bà chủ nhà có thể lao ra bất cứ lúc nào, anh chống tay leo rào, đến bên cạnh Minh Nhi.

– Có chuyện gì? Sao cô khóc vậy?

Nhìn anh một cái rất lạ, Minh Nhi lại lắc đầu khóc tiếp. Hữu Vinh tìm bàn

tay cô nắm nhẹ.

– Đừng buồn, ở nhà người ta phải vậy thôi. Cảm giác đó, lúc nhỏ tôi từng trải qua rồi - Thấy cô không khóc nữa, ngó mình, Hữu Vinh nhẹ gật đầu - Và tôi cũng giống như cô vậy, mồ côi mẹ...

– Nhưng em chỉ vừa mất mẹ thôi. Ba hôm trước... về thăm, em thấy mẹ vẫn còn khoẻ mạnh nói cười. Sao... con người ta lại có thể chết nhanh như vậy hả anh Vinh?

– Ồ ... thì tại... - Hữu Vinh nghe bối rối... anh không ngờ mẹ Minh Nhi vừa mất. Lúc này... nghe dì Bảy nói như vậy... anh cứ ngỡ cô mất mẹ từ lâu rồi.

– Mẹ của em khổ lắm. Trong đời bà chưa từng cô một ngày vui.

Quẹt tay ngang mắt lau dòng lệ, Minh Nhi đt nhiên cùng anh tâm sự cô nói dễ dàng như thể anh và cô đã thân nhau từ lâu rồi. Cô kể ba mẹ mình lấy nhau chỉ hạnh phúc được mười tám ngày thôi. Ba đi quân dịch rồi mất khi mẹ mang thai cô bảy tháng. Sau đó tục huyền với người cha ghẻ không ngờ...ông ta là kẻ thất phu, là cái hủ chìm. Tối ngày chỉ biết xỉn say rồi về kiếm chuyện với vợ con.

Không muốn con mình là nạn nhân của những trận đòn vô cớ, hy vọng con có một tương lai sạng sửa hơn người, bà đành dứt ruột gởi con lên ở nhờ nhà người chị ruột ở SàiGòn.

Mang tiếng ở nhờ, thực chất, cô chỉ là người ở không công cho bà dì khó tính. Không chồng, không con, và rất mê tín dị đoan. Lúc này chẳng cho cô khóc, chẳng qua bà sợ nước mắt của cô lắm xui xẻo nhà mình.

Nghe xong câu chuyện, lòng Hữu Vinh tràn đầy thương cảm. Không ngờ hoàn cảnh Minh Nhi đáng thương như thế. Còn khổ hơn anh nữa...

Từ hôm đó, mỗi buổi chiều, anh thường sang nhà Minh Nhi trò chuyện. Dù sao, lúc buồn có người an ủi cùng khuây khỏa phần nào. Tình yêu cũng

nảy sinh từ đó. Nhẹ nhàng lắng đọng, nên thơ. Mỗi tình trong sáng của hai người được bạn bè nhiệt tình ủng hộ. Dì của cô cũng không cấm cản, mà ngược lại, nhiều khi thấy anh sang, bà còn lịch sự đi nơi khác cho anh được tự nhiên. Nói gì thì nói, Minh Nhi cũng là cháu của bà. Nó được hạnh phúc là... bà mừng lắm. Chắc...nhờ mẹ nó dưới tuổi vàng linh thiêng phò hộ. Không thì...một sinh viên đại học, tương lai sáng sủa như Hữu Vinh làm sao yêu được nó. một con bé nghèo hèn, học chưa xong tiểu học.

Bống Là Chiêm Bao

Chương 10

Viết xong đoạn lưu bút cuối cùng, cho cô bạn, Hữu Vinh leo lên giường lim dim mắt. Nghe tiếng con thạch sùng tắc lưỡi than thân. Dường như, nó cũng biết mình sắp phải chia tay với Hữu Vinh rồi nên tiếng kêu hôm nay nghe buồn lạ.

Không đa sầu, lãng mạn mà phút này Hữu Vinh cũng nghe lòng trĩu nặng nỗi buồn. Anh chợt thấy lưu luyến căn phòng nhiều kỷ niệm, dù trước đây...anh vẫn thường nguyên rửa nó, vẫn thầm mong có ngày được tháo cũi xổ lồng.

Nhặt cây bút lên, anh quay người nắn nót tô đậm vào tường tên họ của mình cùng lời nhắn gửi. Ngày mai, ai sẽ ở phòng này? Sẽ nằm trên giường của anh đây? Là nam hay nữ vậy? Cố gắng lên bạn nhé!

Cốc cốc cốc...

Nghe tiếng gõ cửa vang một cách rụt rè không quay lại, Hữu Vinh cũng biết ai đang đến. Còn ai ngoài Minh Nhi có cái cách gõ cửa dễ yêu đến kia?

– Chỉ có mình anh ở nhà thôi ư?

Bước theo anh vào nhà, Minh Nhi nhìn quanh ngơ ngác...

– Các anh ấy đâu cả rồi? Em tưởng...đêm nay các anh phải cùng nhau liên hoan tâm sự chứ?

– Bọn anh liên hoan rồi - Đêm nay bọn chúng muốn dành tất cả cho người mình yêu và...- Ngưng một chút Hữu Vinh long lanh đôi mắt - Ga lăng nữa... nhường khung trời thơ mộng lại cho hai đứa tụi mình - nói xong, anh ôm lấy eo cô tình tứ - Sao hôm nay em qua trễ vậy? Không nhớ anh sao?

Nghiêng đầu, tựa má vào vai anh, Minh Nhi chớp đôi mắt đẹp.

– Sao mà không nhớ. Lòng em nóng như hơ. Chờ dì ngủ xong là leo rào qua gặp anh liền đó. Hồng thương người ta, còn trách nữa.

– Được rồi quay lại đi, anh thương cho. - Nhẹ xoay người cô trở lại, Hữu Vinh bồi hồi hôn lên đôi mắt đẹp của cô. Mũi anh cà nhẹ lên làn da trắng mịn và dừng lại thật lâu trên làn môi mọng. Nghe nhịp tim cô đập mạnh dưới tay mình.

Dù ra trường với anh chỉ là sự thay đổi chỗ ở. Dù khoảng cách giữa nhà anh và cô đi không quá ba mươi phút đường xe đạp. Dù cuộc chia tay này chỉ là tạm bợ thôi. Nhưng không hiểu sao, Minh Nhi lại nghe buồn nhiều quá. Lo lắng nữa, cô sợ anh như cánh chim trời. một lần rời tổ là không bao giờ quay lại.

– Em sao vậy? - Nghe dòng lệ nóng chảy tràn xuống mặt mình, Hữu Vinh ngưng nụ hôn, nhìn Minh Nhi như lạ lẫm.

Vòng tay ôm chặt lấy anh, cô thỏn thức:

- Em yêu anh lắm, anh đừng bỏ em nghe.
- Sao anh lại bỏ em được chứ? - Hữu Vinh bật phì cười, bàn tay khẽ vén khỏi má cô những sợi tóc lòa xòa - Em chỉ giỏi tài tưởng tượng thôi. Không được nói như vậy nữa, bằng không anh sẽ phạt em đó.
- Anh phạt em bằng cách nào? - Minh Nhi vòng tay quanh cổ anh trêu mếu.

Hữu Vinh đặt một ngón tay xuống môi cô:

- Anh sẽ hôn em đến chết.
- Không sợ - lắc đầu, Minh Nhi cười khúc khích - Em thích được anh phạt lắm. Anh phạt em đi.
- À em dám khích anh?

Điều bộ của cô đã khích máu đàn ông trong Hữu Vinh trỗi dậy. Vòng ôm chặt lấy cô, anh ghì môi mình vào môi cô thật sát nghe máu đam mê chảy rần trong cơ thể. Nỗi khát khao lớn dần lên. Anh thấy bàn tay mình tiến sâu vào thân thể Minh Nhi. Rồi điều không cưỡng được đã xảy ra... anh chiếm đoạt cô một cách yêu thương và cuồng nhiệt...

Rồi Minh Nhi trong nỗi boàng hoàng, ngay ngất Hữu Vinh giật thót tim sợ hãi. Anh không hiểu sao mình lại làm điều ấy với Minh Nhi? Tại sao... mọi việc lại diễn ra dễ dàng và tự nhiên đến thế? Lần thứ nhất trong đời... anh biết đến cảm giác ái ân... Ôi thật không ngờ... nó ngay ngất và tuyệt vời đến thế.

Còn Minh Nhi - len lén đưa mắt nhìn sang, anh thấy cô đã ngủ. Mái tóc dài buông xòa trên bờ vai trần trắng mịn. Đẹp làm sao, tựa như thiên thần vậy. Trông mặt cô thanh thản quá, anh không đoán được lòng cô. Cô có căm thù, có oán hận anh không?

Đụng nhẹ Minh Nhi. Đặt tay lên tóc nàng vuốt nhẹ Hữu Vinh tràn ngập

niềm thương. Cúi hôn lên trán Minh Nhi đầy yêu thương trân trọng, anh nhủ lòng sẽ không bao giờ phụ bạc cô đâu. Anh sẽ thương yêu, sẽ lo lắng, bao bọc cô suốt cuộc đời mình. Yên tâm đi, anh hứa được là làm được mà....

Chỉ nhắm mắt cho đỡ xấu hổ thôi, chứ thực ra Minh Nhi chẳng ngủ chút nào. Người con gái lần đầu trao đi nụ hôn đầu vẫn làm cô còn run sợ, bàng hoàng. Ôi, mọi việc xảy ra sao bất ngờ, nhanh chóng. Cứ như một giấc mơ thôi.

Vậy là mình đã trở thành vợ của anh rồi - Minh Nhi êm đềm nghĩ. Cô không giận không trách cũng chẳng hận anh đâu. Chỉ nghe lòng ngập đầy hạnh phúc. Hơn bao giờ hết, cô thấy mình yêu anh vô hạn. Yêu hơn cả cuộc đời mình.

– Minh Nhi sao em khóc? Em giận anh à? - Dùng môi uống cạn giọt lệ trên mặt Minh Nhi, Hữu Vinh êm đềm hỏi.

– Không - Mở bừng mắt dậy, cô vòng tay ôm cổ anh trườn mền - Em yêu anh, em hạnh phúc quá thôi mà.

– Thật không? - Bờ môi anh chạm nhẹ xuống môi cô.

– Thật - Minh Nhi nhẹ gật đầu - Nếu anh không tin, em sẽ thề...

– Thôi em đừng thề...- Hữu Vinh bịt nhanh môi cô lại - Anh biết, và anh cũng hứa là sẽ không bao giờ bỏ em đâu. Sau khi kiếm được việc làm ổn định, anh sẽ bảo cha nhờ người mai mối đến gặp dì em định ngày hôn lễ. Nhưng... anh nói trước, nhà anh nghèo lắm. Sính lễ cưới em sẽ đơn giản vô cùng.

– Em không đòi hỏi gì cả. Được anh yêu là đủ lắm rồi - Đôi mắt xa xăm, Minh Nhi nở nụ cười mãn nguyện. Cô như đã thấy mình đẹp tuyệt vời trong tà áo cưới, bên cạnh Hữu Vinh. Ôi... cái ngày ấy...hắn không còn xa nữa.

Thế nhưng...trời chẳng chiều người. Lần ấy chia tay, Hữu Vinh không ngờ đó là lần cuối mình được ở cạnh Minh Nhi, cũng như không hề hay biết, chốn quê nhà... cha đã chọn vợ sẵn cho mình. Mọi việc đã xong xuôi, chỉ còn chờ anh về...là... hôn lễ được cử hành ngay.

Cô dâu là Kim Ngân, đại tiểu thư danh giá. Con gái cưng của tỷ phú Trần Đạt người đứng đầu trong giới hột xoàn và đá quý.

Với Hữu Vinh, Kim Ngân không xa lạ. Hơn một lần, anh đã nhìn thấy cô trong đám giỗ của mẹ mình. Theo lời cha kể lại, ngày xưa...một thời ông Đạt mê đắm mẹ nhưng không được. Và...đó cũng là lý do vì sao một người giàu sang danh vọng như ông Đạt lại chơi thân với một ông giáo nghèo như cha của anh đây.

Kim Ngân không đẹp chút nào, nếu chẳng muốn bảo là nhan sắc rất khó coi. Cô có đôi mắt lơnh bé xiu trên gương mặt to bè. Cánh mũi to bè, xẹp lép trong lúc bờ môi lại trề ra rất lạ đời.

Xấu xí nhưng cô lại không biết phận mình. Lúc nào cũng y mình là đại tiểu thư, đỏng đảnh, kênh kiệu chẳng ai bằng. Nên...đã đến tuổi ba mươi rồi, vẫn chưa một ai dòm ngó.

Thương con, sợ con rơi nhằm tay bọn thất phu đào mỏ, ông Đạt suy nghĩ mãi rồi quyết định đặt vận mệnh đưa con gái yêu nhất đời mình vào tay Hữu Vinh. Và... lẽ tất nhiên với mọi thâm tình thân thiết bao ngày, cha Hữu Vinh nhận lời ngay.

Vẫn có thể từ chối, Hữu Vinh biết rõ tính cha mình. Xưa nay ông vốn dân chủ, không quen áp đặt con. Nhưng... Hữu Vinh đã không từ chối.

Để quyết định cưới Kim Ngân, anh đã phải đắn đo nhiều. Giữa tình yêu và sự nghiệp. Trong cuộc đời anh... cái nào quan trọng hơn? Sự nghiệp? Dĩ nhiên là sự nghiệp rồi. Một thằng đàn ông, có thể không có tình yêu, chứ không thể không có sự nghiệp.

Với ý nghĩ đó, Hữu Vinh quyết định chọn Kim Ngân cùng công ty "Hồng Châu" về làm vợ. Đêm tân hôn, cảnh cô dâu mời đng phòng, anh nghe tim mình nhói niềm đau. Trong hạnh phúc tt cùng của gã đàn ông vừa thành đạt, anh nghe lương tâm mình ray rứt thật nhiều. Đường như...trong tiếng pháo nổ giòn giã mừng hạnh phúc, có tiếng khóc nghẹn ngào của người con gái yêu anh...

Thời gian trôi, niềm ray rứt với dần theo dòng xoáy cuộc đời. Nỗi thương nhớ cũng nhạt phai theo từng nấc thang danh vọng. Gã học trò nghèo hay mơ mộng năm nào giờ chẳng còn tâm trí đâu để nhớ về dĩ vãng. Trở thành giám đốc của công ty, Hữu Vinh bỗng có nhiều tham vọng. Từ một công ty nhỏ, anh đã phát triển Hồng Châu thành một tập đoàn tầm cỡ, có tên tuổi giữa thương trường.

Chiều hôm đó, thấy anh lại thay đồ, Kim Ngân ngơ ngác:

- Anh định đi sớm thế ư? Ba dặn chúng ta bảy giờ mới đến mà.
- Hạ hồi rồi - Hữu Vinh mới nhớ ra. Đập tay lên trán mình một cái, anh cười - Thôi chết, anh quên mất tối nay phải đi ăn cơm với ba nên lỡ hẹn với khách rồi. Thôi, em đi một mình đi.
- Không được. - Kim Ngân lắc đầu - Ba đã dặn rồi, tối nay chúng ta không một ai được vắng mặt đâu. Quan trọng lắm.

Vẫn thản nhiên, Hữu Vinh lo sửa soạn trước gương:

- Việc gì quan trọng vậy?

Đến cạnh bên chồng, Kim Ngân đưa tình bằng mắt:

- Anh Hai đưa chị Hai về ra mắt.
- Thật sao? - Hữu Vinh quay trở lại ngay - Chà nếu như vậy... thì... không vắng được rồi. Anh phải hồi vị khách kia ngay mới được.

Anh Hai đưa chị Hai về ra mắt? Chuyện lớn thật rồi. Chẳng biết cô gái nào may mắn thế? Tin này sẽ làm chấn đng cả thị trường vàng bạc. Khỗi cô vợ

mộng khóc thầm đấy.

Ba mươi sáu tuổi, đẹp trai, chững chạc, uy nghi và là giám đốc một tập đoàn hoạt động toàn cầu quý hùng mạnh, tên tuổi lẫy lừng Kim Thành đúng là thần tượng của nhiều cô gái.

Nhưng... như đã trở thành huyền thoại, trái tim người hùng hoàn toàn băng giá trước giai nhân. Bao mai mỗi đều thất bại, để cả dòng họ Trần phải phập phồng sống trong niềm lo sợ. Cậy một trai, cả gia đình chỉ trông mong chờ đợi vào anh.

Chẳng ai nghe tin anh có bạn gái bao giờ. Vậy mà...đúng một cái hôm nay... lại đưa người đẹp về ra mắt mẹ cha. Chà. Liệu trái tim gỗ này có bất thần bị tiếng sét ái tình giáng trúng?

– Anh Vinh anh làm gì mà thừ người ra vậy? Người ta không đồng ý cho anh đổi cuộc hẹn à?

Thấy Hữu Vinh cứ ngồi thừ bên điện thoại, Kim Ngân bước lại gần lo lắng. Giật mình chợt tỉnh, anh đặt điện thoại xuống bàn.

– Không có anh chỉ cảm thấy bất ngờ.

– Ai mà không bất ngờ - Ôm cổ anh, Kim Ngân tình tứ - Từ hôm qua đến nay, mẹ gọi điện thoại khắp nơi để điều tra, xem coi bạn anh Hai là ai mãi. Bà cứ sợ....anh quen một người chẳng ra gì... rồi hại cho danh giá gia đình.

– Thế... mẹ có điều tra được gì không? - Hữu Vinh cảm thấy tò mò.

Kim Ngân nhẹ lắc đầu.

– Chẳng được gì cả. Ai cũng bảo không biết. Thật là hồi hộp. Anh biết không từ hôm qua đến nay em cứ vái trời cho anh Hai cưới được vợ. Em sợ anh ở luôn rồi khổ.

– Em khéo lo xa. - Buồn cười trước cách nói của Kim Ngân, Hữu Vinh nhẹ nắm lấy mũi cô lắc lắc - Xấu tệ như em còn chưa ế. Anh Hai đẹp trai vậy lo

gì.

– A... anh lại chê em xấu. Hông thèm đâu - Tắt ngay nụ cười nũng nịu trên môi, Kim Ngân quay mặt đi hờn dỗi.

Hữu Vinh vòng tay ôm lấy người cô, trù mếu.

– Thì xấu có sao đâu? Xấu mà được anh yêu thì... còn hơn vạn lần đẹp nữa kia.

Mát lòng, Kim Ngân quay mặt lại. Nhưng chưa với cười, cô vờ làm mặt giận.

– Anh chỉ giỏi tài nịnh người ta. Ai biết được trong trái tim anh, có còn yêu ai nữa chứ?

– Không đâu, hết rồi. Chỉ một em thôi - Đặt cằm xuống vai cô, Hữu Vinh nói thật lòng. Dù xa xa trong tâm tưởng, bóng hình Minh Nhi đang ẩn hiện làm tim anh nhói nhói. Nơi phương trời xa, hai năm nay...cô sống thế nào? Đã lấy chồng? Hay vẫn đợi chờ?

– Anh lại nghĩ đi đâu vậy?

Từ thực tại, giọng Kim Ngân chột vang như một nhắc nhở. Vội cúi xuống Hữu Vinh tìm môi cô hôn ngẫu nhiên. Việc qua rồi, chảy trôi dần vào quên lãng.

Hãy nghĩ đến tương lai, thực tại. Đừng quên, cạnh anh.... Kim Ngân đang ngày đêm mở to mắt nghi ngờ. Chỉ cần một phút xao lòng Kim Ngân sẽ nhận ra ngay...

– Sao giờ này mới đến? - Vừa đến cửa nhà hàng, chưa kịp bước xuống xe

- Hữu Vinh đã nghe giọng bà mẹ vợ cắn nhai - Mới lần đầu gặp mặt, để người ta chờ đợi như vậy hông tốt đâu.

– Dạ...

Chẳng biết trả lời sao, Hữu Vinh đành cười trừ biết lỗi. Tất cả cũng tại Kim Ngân, khi không đòi... anh chiều ngang xương vậy. Em hại anh...mệt phờ

người. Xong việc... ngủ luôn một giấc dài, không thì đâu...có thể...

– Đi thôi anh, làm gì... cứ ngây người vậy? - Thấy mẹ đã bước vào, Kim Ngân huých nhẹ cùi tay vào người Hữu Vinh cười khiêu khích. Từ lúc lấy chồng, cô như ít xác đẹp dần lên - Coi b mẹ chịu rồi. Chà! Cô ta chắc là đẹp lắm.

– Anh Hai. - Sau khi gật đầu chào ông Đạt, Hữu Vinh chìa tay sang phía Kim Thành cười vui vẻ - Chúc mừng anh.

– Cảm ơn - Đứng bật khỏi ghế Kim Thành cười hạnh phúc - Để tôi giới thiệu, Minh Nhi em đứng lên đi, đây là dượng Ba...

– Xoảng!

Chiếc bóp trên tay Mẫn Nghi bỗng rơi ngay xuống bàn, làm đổ tung lỵ rượu. Gương mặt tái xanh, cô nghe đất dưới chân mình nghiêng ngửa, đổ nhào...

Là Minh Nhi thật sao? Lùi vì một bước...Hữu Vinh cũng nghe máu trong tim mình đông cứng. Nụ cười tắt vì giữa bờ môi. Anh thầm trách trời già sao oan nghiệt. Sắp bay chỉ cuộc gặp gỡ lá bay này.

– Minh Nhi em sao vậy? Sao tay em lạnh ngắt thế này? - Vì đỡ Minh Nhi ngồi xuống ghế, Kim Thành lo lắng hỏi.

Bà Châu lấy vi chai dầu trong túi mình sức cho cô.

– Chắc là trúng gió rồi...

– Để con kêu cấp cứu...

Mãi lo cứu chữa Minh Nhi, mọi người không để ý đến thái độ của Hữu Vinh. Đến khi... Minh Nhi tỉnh lại thì anh đã kịp trấn tĩnh lại rồi.

– Tôi chỉ choáng một chút thôi. Xin lỗi đã làm mọi người lo lắng - Cúi đầu, giấu dòng lệ tủi, Minh Nhi cất lời nhỏ nhẹ.

– Đừng nói vậy, em không sao là mừng rồi - Dùng khăn lau giọt mồ hôi trên trán Minh Nhi, Kim Thành yêu thương mà nói vậy.

Kim Ngân cười lý lắc:

– Ba mươi sáu năm rồi, lần đầu tiên em thấy anh Hai biết ga lăng cùng giai nhân đó. Chị Nhi...chị chuẩn bị làm chị Hai của em vừa rồi đấy.

– Ngân em không được nói bậy. - Quát lại em nhưng Kim Thành không có vẻ gì là giận - Lo mà ăn đi, nguội hết bây giờ.

– Ăn thì ăn chứ. - Bị mất hứng, Kim Ngân phụng phịu - Khoái tử trong lòng còn làm b, ba mẹ thấy con nói có đúng không?

Không trả lời con, bà Châu đưa mắt ngó chồng tủm tỉm cười, và... ông cũng đáp lại bằng cái gật đầu vừa ý.

Rượu được rót tràn ly, trong tiếng cười vui rn rã. Chỉ có Hữu Vinh là nghe mình lạc lõng giữa cuộc vui. Đôi mắt đăm đăm ngó Minh Nhi, anh thấy cô đẹp lên nhiều. một vẻ đẹp u buồn quý phái, kiêu xa. Nét hồn nhiên nhí nhảnh năm nào đã không còn nữa. Có phải... cô đã đánh mất nó cùng đời con gái của mình cho anh rồi không? Ôi sao mà anh buồn vậy?

Đã quá nửa đêm, nhưng Minh Nhi không ngủ được. Khêu sáng ngọn đèn ngủ ở đầu giường, cô nằm sấp người ghi nhật ký.

Đêm nay là đêm thứ ba cô ngủ một mình. Kim Thành đi nước ngoài ký hợp đồng với khách rồi. Anh bảo chỉ đi có một ngày thôi, sao... mà lâu về vậy? Anh có biết là... em nhớ anh lắm hay không?

Tô đậm chữ nhớ vào nhật ký, Mẫn Nghi mỉm miệng cười mãn nguyện. Vậy mà...lúc nhận lời cầu hôn của Kim Thành, cô cứ ngỡ mình nhắm mắt làm liều. Phóng mặc cuộc đời vào may rủi.

Cô cứ tưởng trọn kiếp này, trái tim mình chỉ dành một chỗ duy nhất cho con người đã vong thê, bội bạc kia. Cô cứ tưởng... thế gian này... không còn con trai tốt nữa.

Hữu Vinh... không muốn nhớ mà... bỗng dưng tên anh lại bật thành lời trên cửa miệng của cô. Trái đất, coi vậy mà tròn quá phải không anh?

Để... chúng ta... được gặp lại nhau... trong hoàn cảnh... quá tức cười. Thật vậy đó, lúc gặp lại anh, em không biết mình nên cười hay khóc, nên oán hận hay yêu thương anh nữa. Anh có biết là suýt chút nữa thôi, em đã chết vì anh.

Sau lần ái ân vụng trộm, anh bỏ đi biệt, nào hay mình đã gieo vào lòng em một mầm sống. Đứa con của chúng mình... nó đã lớn dần lên trong ánh mắt nghi ngờ của dì em.

Biết em đã có thai, dì giận lắm. Đánh em một trận thừa sống, thừa chết rồi đuổi em đi. Đi đâu bây giờ? Thân gái một mình bơ vơ. Bể tắc quá, em buông mình xuống dòng sông tìm cái chết, tay không quên cầm theo thiệp báo hỉ của anh.

Thân thể em dập dềnh trên dòng nước rồi được một người thương tình cứu vớt. Đêm đó, trong bệnh viện, biết mình đánh mất đứa con, em đã khóc thật nhiều. Em thấy mình có lỗi với con. Trẻ thơ vô tội, sao phải chết oan vì việc làm của cha mẹ chứ?

Lành bệnh, em xuất viện, lang thang kiếm việc làm, nhưng....không một công việc nào bền cho em cả. Cái nhan sắc trời ban nay đã biến em thành con mồi cho lũ đàn ông háo sắc. Chúng bu lấy em như ong thấy mật, kiến thấy đường. Cuối cùng... em bị đời đưa đẩy, em trở thành một cô vũ nữ. Trong men bia, trong tiếng nhạc quay cuồng, em tưởng quên đời mình trong trụy lạc. Về bất cần đời đã khiến em khác hơn thiên hạ. Chẳng bao lâu, em đã nổi danh. Đã trở thành ngôi sao của vũ trường. Đúng lúc này, em gặp Kim Thành.

Nhớ lần đó, bọn em đang ngồi ngáp dài ế khách, thả hồn theo khói thuốc xoáy tròn thì bà chủ đến. Bà chọn em và bốn cô vũ nữ xinh đẹp nữa.

– Ráng mà chiều họ nhé! Toàn là những khách sộp.

Bà dặn bọn em như vậy rồi bỏ đi ngay.

Năm người bọn họ, em đã quen hết bốn. Chỉ có Kim Thành là lạ mặt thôi. Đường như... anh ta mới đến đây lần đầu. Mà đúng như vậy thật, nhìn điệu bộ anh ta cứ ngượng ngùng chẳng tự nhiên chút nào.

– Ưu tiên cho mày đó! - một người trong bọn họ, đặt em ngồi cạnh Kim Thành. Nhìn anh ta hơi nhích người sang bên để né, em bỗng nghe tự ái đùng đùng. Hừ! Người ta không cần mình, lẽ mình cần người ta chắc? Thế là em cũng kên kên mặt, lạnh lùng, nốc rượu như điên.

– Đừng uống nữa! Rượu sẽ làm cô say đó - Đang uống, em bỗng bị hấn chụp tay giằng ly rượu lại.

Nhún vai, em cười khẩy:

– Ông tiếc à? Sao mà keo kiệt vậy?

– Không tôi không tiếc. Nhưng... con gái... uống rượu nhiều không tốt đâu.

Hấn nhìn em, chậm rãi. Em phá ra cười:

– Trời đất, ông nói y như tôi là con nhà lành vậy? Ông có biết tôi là ai không? Tôi là vũ nữ, là tiếp viên nhà hàng đó.

– Là ai thì cô cũng là con người thôi. - Hấn ta lên giọng - Cô có biết... mình đẹp lắm không? Phải tàn phá cuộc đời trong men rượu, trong những cuộc vui như vậy... tôi thật lòng tiếc giùm cô đó.

– Tiếc giùm tôi? - Men rượu đã ngà say, em chạnh lòng bật khóc - Tôi có còn gì để ông tiếc nữa. Sắc đẹp có là gì? Nó chỉ là... thứ để lũ đàn ông các người giải trí thôi. Chán chê rồi, các người cũng vứt nó vào sọt rác.

Rút chiếc khăn giấy trao cho em lau lệ, hấn nhìn em thật lâu rồi bảo:

– Cô có đồng ý cùng tôi đi dạo một vòng không?

– Tôi chưa bao giờ từ chối khách mời - Mệt mỏi em nhún vai một cách bất cần rồi đứng lên theo hấn trong ánh mắt hài lòng của bà chủ, và tiếng cười phá lên của lũ đàn ông.

– Nếu tôi đoán không lầm, cô mang nhiều tâm sự lắm.

Xe chạy được một hồi, hấn bỗng quay sang em êm giọng. Nhẹ nhàng tiếng cười, em bảo:

– Đừng dài dòng mất công, ông muốn gì thì... cứ việc làm đi.

Phải một lúc hấn mới hiểu em muốn nói gì. Sa sầm mặt, hấn đột ngột dừng xe:

– Thế cô... nghĩ... tôi... muốn làm việc tồi bại ấy à?

– Đến vũ trường tìm gái, tung tiền ra... không phải để làm việc ấy... thì còn để làm việc gì? - Em vẫn không nao núng - Ở đây chẳng có ai đâu, thôi đừng vờ quân tử nữa.

– Hừ

Không nói một lời, hấn đột ngột nổ máy xe phóng vút đi. một lát sau, em mới biết hấn đưa trả mình lại vũ trường. Mở cửa, không bước xuống xe, hấn lạnh lùng.

– Vào đi. Đừng tưởng đàn ông nào đến đây... cũng vì cái chuyện hạ lưu tầm thường ấy.

Đêm đó, em bị bà chủ mắng cho một trận. Lũ bạn cũng vây quanh cười em ngốc quá. Để vut con cá bự. Hấn ta là Kim Thành đó, là ông chủ lớn của tập đoàn đá quý kim cương tên tuổi lẫy lừng lúc đó.

Bẵng đi thời gian, hấn ta bỗng nhiên xuất hiện thường xuyên ở vũ trường. Chẳng chọn đào, không nhảy nhót, hấn lặng yên ở một góc bàn uống rượu. Mấy đứa bạn bảo rằng, hấn cứ nhìn em đắm đắm.

Hấn rất lạ lùng, mua hết tích kê của em với giá cao mà không cần em phục vụ. Mỗi lần theo lệnh bà chủ đến hỏi han, em liền bị hấn khoát tay tỏ vẻ không cần.

Hấn đang làm gì thế nhỉ? Trả thù em ư? Đám bạn đứa nào cũng lo lắng cho em, nhưng em thì không sợ, thù thì làm gì được em nào?

Em chỉ có một thân thôi. Bất quá chết là cùng. Đừng mong có tiền rồi khuất phục được em. Từ hôm đó, em kênh kênh nhìn hăn. Tỏ thái đ thù hăn ra mặt.

Rồi một hôm giữa lúc em đang tiếp một ông khách nước ngoài thì hăn đến. Chẳng nề nang, không cần lịch sự, hăn lôi sệch em ra ban công vắng. Nắm chặt vai em, hăn như đang giận bản thân mình.

– Minh Nhi, tôi đành phải thú nhận thôi. Tôi thua cô, tôi thua cô thật sự rồi.

Đôi mắt mở tròn, em không hiểu hăn muốn nói gì. Bên trong, giọng vị khách nước ngoài đang giận dữ, oang oang mắng các anh bồi khi họ không chịu tìm em cho ông.

– Trời ơi, tại sao cô cứ tròn mắt ra nhìn tôi chứ? Cô có biết là...đôi mắt cô...làm khổ tôi không?

– Tôi không biết! - Em cup nhanh đôi mắt xuống - Xin lỗi ông, tôi phải ra với khách.

– Cô đứng đó - hăn chợt kéo tay em thật mạnh - tôi không cho cô tiếp bất cứ ai.

– Ông quyền gì chứ? - Bị té trúng cạnh lan can đau điếng, em giận dữ hét lên.

Hăn cũng hét lên:

– Quyền một người yêu. Đủ chưa?

– Quyền một người yêu? - Em lại tròn mắt - ông khéo nói đùa.

– Tôi không nói đùa - hăn kéo em sát vào lòng - tôi nói thật. Tôi yêu cô rồi.

– Yêu tôi? - Em phá ra cười rũ rượi - Dễ thôi mà. Ông vào mua tích kê đi, rồi tôi chiều ông.

Bốp.

một cái tát như trời giáng vào giữa mặt làm em choáng váng. Mở mắt ra, em thấy mắt hấn đặng đặng sắc giận.

– Không được nói bằng giọng đó với tôi. Tôi yêu em thật lòng, không phải đổi trao mua bán.

– Yêu tôi thật lòng ư? Được - Bị tát đau, em điên tiết hét lên - Vậy thì...ông chứng minh đi. Ông cưới tôi đi...Tôi đã chán nghe những lời yêu đương ngon ngọt giả dối rồi. Bọn đàn ông các người...chỉ toàn một lũ sở Khanh. Đầu môi, chót lưỡi...

Mắng hấn mà lòng em sôi sục oán thù anh. Chẳng phải hơn một lần anh đã yêu thương ngon ngọt, hứa cưới em rồi bỏ đi biệt dạng. Để... từ một cô gái ngây thơ, chơn chất, em trở nên dày dạn phong trần. Không ... em không nhẹ dạ, dễ tin như trước nữa, những lời yêu thương, hứa hẹn...với em chỉ là giả dối. Giả dối thôi.

– Hừ.

Đẩy mạnh tay xô ngã em xuống đất, hấn bỏ đi một mạch. Còn lại một mình bên lan can vắng, em âm thầm ngồi khóc. Nực cười cho thể thái nhân tình. Đàn ông là như thế đó. Chỉ quen gạt lừa ngon ngọt lấy lòng thôi. Còn nói cưới... thì...thằng nào, cũng như thằng nấy... vội quất ngựa truy phong...

Nhưng không, em đã nghĩ lầm, Kim Thành không bỏ trốn. Sáng hôm sau, khi em còn đang ngủ thì bỗng nghe tiếng đập cửa rầm rầm. Mắt nhắm, mắt mở, phong phanh trong chiếc áo tơ em bước ra mở cửa.

– Là ông ư? - Thấy Kim Thành, em hốt hoảng lùi vi về sau một bước, xấu hổ trước cách ăn mặc của mình.

Không để ý hấn chụp đôi bàn tay em, đặt vào đấy chiếc nhẫn hột xoàn thật đẹp.

– Tôi muốn cưới cô. Cô đồng ý chứ?

- Tôi không đùa đâu - ngỡ hấn trêu ghẹo mình, em giận dữ hét.
- Tôi cũng không đùa - hấn nghiêm giọng - tôi muốn cưới cô làm vợ -
Ngưng một chút chờ em qua hết nỗi bàng hoàng, hấn trầm tĩnh nói - lẽ ra ... tôi không đòi cưới em gấp thế, nhưng em không tin, tôi đành phải dùng cách này để chứng tỏ thôi.
- Không - đặt trả chiếc nhẫn vào tay hấn, em giật nhanh tay mình lại - tôi không thể tôi không yêu ông.
- Nhưng... hôm qua...em đã bảo tôi cưới em mà? - một tay đặt lên thành cửa, hấn như muốn gây sự.

Bối rối, em cúi đầu:

- Tôi chỉ nói đùa thôi.
- Không thể nói đùa với Kim Thành này đâu - hấn trừng đôi mắt - đã hứa phải giữ lời. Coi như em đã đồng ý lấy tôi rồi. Đeo chiếc nhẫn vào ngay - nói rồi, hấn nắm chặt tay em đeo chiếc nhẫn vào, mặc cho em cố sức vẫy vùng, chống cự cuối cùng... chiếc nhẫn cũng ôm khít lấy ngón tay em, chặt cứng.
- Tôi sẽ tháo nó ra - Em nói đuổi theo chân hấn...

Chiếc nhẫn không thể tháo ra, cũng như em cuối cùng cũng phải ép lòng nhận lời làm vợ ông ta.

Nói tiếng ép lòng cho đỡ ngượng thôi, chứ thật ra...trước khi nhận lời làm vợ hấn, em cũng đã đắn đo, nghĩ suy nhiều. Bạn bè ai cũng bảo cũng xúi em nhận cả. Đây là cơ hội hiếm hoi may mắn nhất đời, không phải cô gái giang hồ nào cũng có được điểm phúc này đâu. Chuột sa chĩnh nếp rồi, nhận lời đi, chần chờ gì nữa. Bộ mày muốn suốt đời trải thân làm thứ mua vui cho mọi người à?

Với những ý nghĩ thực dụng kia, em gật đầu ưng thuận. Âu cũng do số trời đưa đẩy. Cho em được yên ổn sống hết kiếp này trong lụa là, nhung gấm.

Còn tình yêu? Cần gì...chút tình lãng mạn cho tim phải khổ, phải sầu. một lần đau khổ chưa đủ cho em tổn hay sao?

Nhưng... con tim lại có những lý lẽ riêng mà lý trí không sao kiểm chế được. Đập quyển nhật ký lại, Minh Nhi ngã nằm ra giường tủm tỉm cười. Từ dừng dừng, xa lạ tám tháng sống chung.... Trái tim cô đã biết phập phồng nhưng nhớ . Để cô cứ phải băng khuâng tự hỏi: mình bắt đầu yêu Kim Thành từ bao giờ vậy?

Thật khó trả lời chính xác, cô chỉ biết mình bắt đầu từ lòng kính trọng và nể phục anh. Đúng như vậy đó, tình yêu của Kim Thành dành cho cô khác hẳn tình yêu của Hữu Vinh. Không cuồng nhiệt đam mê cháy bỏng. Tình yêu của anh trầm lắng dịu dàng và sâu sắc. Trong từng cử chỉ ân cần, đều biểu lộ sự yêu thương, trù mến. trong vòng tay anh, Mẫn Nghi nghe lòng yên ổn lạ. Mọi đắng cay, tủi nhục trên đời, từ nay như không thể ập xuống đầu cô được nữa. Kim Thành uy nghi vững như tảng bách sừng sàng chở che, chống đỡ cho cô mọi sóng gió giữa cuộc đời.

Bống Là Chiêm Bao

Chương 11

Đêm nay Kim Thành lại vắng nhà, nhưng Minh Nhi không cảm thấy cô đơn như thường lệ. Chẳng phải vì nhà cô khách, mà vì một lý do khác hẳn. Đặt tay xuống bụng, Minh Nhi lại tủm tỉm cười. Dạo này cô hay cười một

mình thế lắm. Như cây xanh được hồi sinh, cô thấy lòng tràn ngập niềm vui.

Kim Thành chưa biết gì đâu, nhưng không sao, ngày mai anh về cô sẽ nói. Chà! Biết mình sắp làm cha, tâm trạng của anh ra sao nhỉ? Chắc là mừng vui lắm.

Chỉ mới hai tháng thôi, đứa bé hãy còn là hòn máu vô tri thức, nhưng Minh Nhi yêu nó lắm, cả ngày thủ thỉ chuyện trò cùng con không biết chán. Nó chính là tương lai, hy vọng cuộc đời cô.

Cốc cốc cốc...

Ngạc nhiên vì tiếng gõ cửa chợt vang giữa đêm khuya, Minh Nhi nghiêng nghiêng đầu thầm đoán. Ai thế nhỉ? Hồng lễ Kim Thành? Lòng bỗng rộn niềm vui, cô hí hửng ra mở cửa.

– Là Hữu Vinh ư?

Nụ cười tắt lịm giữa bờ môi, Minh Nhi sập nhanh cánh cửa. Từ lúc làm vợ Kim Thành, cô chưa một lần nói chuyện riêng với Hữu Vinh.

– Cho anh vào - Năm tay giữ chặt thành cửa không cho cô đóng, Hữu Vinh cất giọng khàn khàn - Anh có chuyện muốn nói với em.

– Chẳng có chuyện gì để nói đâu - Minh Nhi lạnh lùng - Và xin đừng giữ phép cho phải gọi tôi là chị.

– Em hận anh lắm phải không? - Hữu Vinh cố bước vào.

Sợ anh đụng trúng người mình Minh Nhi đang phải né sang bên nhường lối. Hữu Vinh sập cánh cửa lại ngay.

– Thật ra ngày đó...

Không muốn tâm tư vương bận, Minh Nhi vi cắt ngang lời.

– Anh không cần phải thanh minh. Bây giờ tôi đã là vợ của Kim Thành. Tôi yêu anh ấy và chẳng muốn nghe gì cả.

– Em đang tự dối mình - Hữu Vinh tỏ vẻ không tin - thật ra, em vẫn còn

yêu anh.

– Yêu anh? - Minh Nhi cười mai mỉa - yêu một kẻ sở khanh, suýt tý nữa đã giết mình ư? Hữu Vinh ... anh đánh giá mình cao quá.

– Anh không đánh giá mình cao - Lắc đầu, Hữu Vinh chợt nắm lấy vai cô - Anh chỉ tin vào tình yêu của mình thôi. Minh Nhi .. những kỷ niệm một thời yêu của chúng mình, lẽ nào em không nhớ?

– Tôi không nhớ - quắc đôi mắt sáng, Minh Nhi nghiêm giọng - Mời anh ra khỏi nơi này lập tức, bằng không tôi sẽ la lên đó.

Thái độ Minh Nhi cương quyết quá, buộc Hữu Vinh phải buông khỏi vai cô. Bồi hồi ngồi xuống ghế, anh nhận ra Minh Nhi không yếu đuối như xưa nữa, cô cứng rắn, trưởng thành và đẹp hơn xưa rất nhiều lần.

Minh Nhi đã yêu Kim Thành thật sự rồi. Ý nghĩ này làm tim Hữu Vinh đau nhói. Anh thấy mình hụt hẫng thật nhiều, tiếc ngẩn ngơ với cảm giác vừa làm rơi một viên ngọc quý.

Vậy mà... lúc này, anh cứ ngỡ mình đến đây sẽ được cô gục đầu vào vai mà khóc. Mà kể lể nỗi nhớ thương xa vắng. Để anh ân cần dùng môi lau khô giọt lệ trong vòng tay nhau ân ái tràn trề.

Chỉ một lần thôi, nhưng Hữu Vinh biết trọn đời này mình sẽ không quên cái cảm giác vừa hạnh phúc ngọt ngào, vừa mê mẩn, đau buốt ấy anh không thể nào tìm thấy ở ai đâu. Cạnh anh, Kim Ngân chỉ là cái xác không hồn, lạnh lùng vô vị.

Hai năm trời, anh đã tự dối mình, hài lòng trong hạnh phúc yêu đương giả tạo. Thì ra... tình yêu với Minh Nhi vẫn vẹn nguyên, đầy ắp trong anh. Để bây giờ, trái tim anh cứ sôi lên nổi ghen hờn, mỗi khi nhìn Minh Nhi cùng Kim Thành vui hạnh phúc.

Không, anh không thể để mất Minh Nhi một cách dễ dàng như vậy. Bằng mọi giá...anh phải giành cô trở về mình. Nhưng...cách nào đây? Cô cương

quyết quá!

Dụ dỗ, ngọt ngào mãi không xong, anh đành phải dùng vũ lực. Biết tẩy Minh Nhi là tiếp viên ở nhà hàng, anh dọa sẽ tố cáo việc này cho bà Châu biết, nếu cô không đồng ý yêu anh như trước...

Nghe anh nói mà... Minh Nhi cứ sững người ra bất động. Thật không tin nổi, những lời như thế lại được thốt ra từ miệng của Hữu Vinh. Anh đề hèn, đốn mạt đến thế sao? Chút tình cảm cuối cùng còn sót lại biến mất tiêu, Minh Nhi không biết mình nên cười hay phải khóc.

– Hữu Vinh, anh là người hay thú mà nói những lời như thế? Anh gạt tôi cả đời con gái chưa đủ sao mà giờ đây còn toan gạt cả gia tài của Kim Ngân như vậy? Không ... tôi không thể tiếp tay anh làm chuyện bất nhân thất đức như vậy được. Tôi không thể nhờn nhơ hạnh phúc trong lúc Kim Ngân phải khổ.

Đồ tiểu nhân, khốn nạn. Minh Nhi không ngờ có lúc trong đời mình phải mắng Hữu Vinh như vậy. Ngày trước bị anh phụ bạc, mang thai phải nhảy xuống sông tự tử, còn chưa mắng anh như thế. Vậy mà...bây giờ cô phải hét to vào mặt anh câu ấy hằng vạn lần vẫn còn chưa đủ. Đúng là đồ khốn nạn mà. Dùng thủ đoạn ép người khác yêu mình... Hữu Vinh ơi, sao anh hạ lưu, bần tiện vậy?

Giận thì mắng vậy thôi, chứ Minh Nhi biết mình khó lòng từ chối. Vì Kim Thành, vì con cô đành lệ thuộc Hữu Vinh thôi. Bởi, hơn ai hết cô hiểu rõ tính mẹ chồng mình, bà chẳng bao giờ chấp nhận một người có quá khứ như cô vào làm dâu.

Bà sẽ dùng mọi cách, mọi thủ đoạn tinh vi nhất để bắt Kim Thành phải xa cô vĩnh viễn. Ôi, điều ấy thật là khủng khiếp. Phận cô ... chịu khổ đã quen rồi, chỉ tội nghiệp con thôi. Tội tình gì, sinh ra đã không cha... Nhìn Minh Nhi nước mắt tuôn ròng ra, đón nhận nụ hôn của mình như đón nhận cực

hình. Hữu Vinh nghe lòng sôi sục niềm cảm tức. Anh hận Kim Thành vô hạn. Như thế anh ta đã làm Minh Nhi thay lòng vậy....

o O o

Oa ... oa ... oa

Tiếng con khóc đã làm Kim Thành giật mình tỉnh giấc. Chắc là lại tè ướt tã rồi, mỉm cười, mắng yêu con, anh chống tay ngồi dậy, lồm cồm lăn tay xuống đầu giường tìm tã.

Cha! Cô ả không chỉ tè mà...còn ị ra một quần đây. Trông ghê quá!

Nhưng... Kim Thành không quay sang gọi vợ. Dù trong đời phân là thứ anh ghê tởm nhất.

Vụng về, chật vật đến vã cả mồ hôi một lúc lâu, cuối cùng rồi anh cũng làm gọn gàng, đưa bé, mát mẻ, dễ chịu quá, nó thưởng công anh bằng nụ cười toe. Đẹp như thiên thần nhỏ.

Sà luôn xuống nôi con, Kim Thành nhẹ hôn lên đôi má mịn màng bầu bĩnh. Bao toan tính, lo âu giữa thương trường tan biến. Cạnh bên con, anh nghe lòng thư thả lạ thường.

Hai năm rồi, Kim Thành vẫn không biết được vì sao mình cưới Minh Nhi? Bạn bè có người bảo anh bị tiếng sét ái tình. Mà đúng không? Anh cũng không biết nốt.

Anh chỉ biết là... ngay từ phút đầu gặp gỡ mình đã chú ý đến cô rồi. Gặp nhiều giai nhân nhưng... anh chưa thấy ai có một vẻ đẹp lạ lùng như cô vậy. Dù cô cố tạo cho mình một vỏ bọc lạnh lùng, xa vắng anh vẫn đọc được từ đôi mắt đẹp của cô một nỗi buồn man mác mệnh mông.

Cách nói chuyện của cô đã xúc phạm, đã làm anh giận dữ, song nó cũng làm anh suy nghĩ mãi. Nó bắt bước chân anh quay lại vũ trường để...mỗi đêm về...bóng hình cô cứ hiện lên chập chờn trong giấc ngủ.

Mình yêu rồi ư? Một mình bật cười khan trong đêm tối, Kim Thành không

tin vào lập luận của con tim. Tuy không phân biệt, không khắt khe câu môn đăng hổ đối, anh vẫn không tin rằng mình yêu Minh Nhi được.

Xưa nay, trái tim anh vẫn lạnh lùng cùng nữ sắc. Bao giai nhân từ hoa hậu, minh tinh màn bạc đến các tiểu thư khuê các lượn lờ mời gọi vây quanh, anh đều dừng dừng không màng đến. Sao lại dễ dàng gục ngã trước một cô gái mà theo người rồi phẩm giá chẳng ra gì như Minh Nhi nhỉ? Phi lý quá đi.

Những điều phi lý lại... xảy ra, càng chống chọi, Kim Thành thấy mình càng lún sâu hơn. Ngày nào không gặp được Minh Nhi, anh nghe lòng bồn chồn ray rứt. Trái tim anh đau nhói mỗi lúc nhìn nàng vui vẻ nói cười với đàn ông. Và ... một lần... không tử chủ được mình... anh đành phải thú nhận thẳng thừng trước mặt cô, những tưởng sẽ nhìn thấy vẻ vui mừng hớn hờ của cô.

Nhưng...không phải thế. Minh Nhi một lần nữa đánh thẳng vào trái tim đầy tự ái của anh. Cô thách anh dám cưới.

Sao lại không dám chứ? Mỉm cười, Kim Thành nhớ lại lần ấy sao mình con nít quá. Vừa bị khích một câu là nổi điên lên. Chạy ngay về công ty lấy đại một chiếc nhẫn hột xoàn làm vật hỏi cưới Minh Nhi.

Đám cưới được cử hành ngay, bạn bè ai cũng ngại dùm anh. Chúng sợ, tình anh với Minh Nhi là tình lửa với rơm khô. Mau cháy và mau tàn.

Thú thật, lúc đầu nghe chúng nói anh cũng hoang mang lắm. Nhưng...tâm trạng đó lập tức qua mau. Càng gần gũi, càng hiểu rõ tâm hồn của Minh Nhi, anh thấy mình đã không lầm. Minh Nhi đúng là viên ngọc quý giữa đám bụi trần.

Không vẹn nguyên về với anh nhưng bù lại Minh Nhi là một người vợ rất dịu dàng, nàng thương yêu lo lắng cho anh rất mực. Tâm hồn nàng nhân hậu, sáng trong. Và ... điều mà anh thích nhất ở nàng là sự ngây thơ, bộc

trực.

Không màu mè, kiểu cách, những câu nói ngây ngô, ngơ ngác của nàng đã làm anh phải bật lên cười. Bao âu lo phiền muộn giữa thương trường tan biến. Nàng như đứa bé nguyên sơ, khiến anh thành kẻ đại khờ. Tránh xa vòng danh lợi.

Sanh một đứa con, Minh Nhi nào biết mình vừa tặng cho anh niềm hạnh phúc tuyệt vời. Ôi! Thật là không tin nổi. Bốn tháng rồi, mà... Kim Thành cứ ngỡ mình mơ. Chao ôi! Minh...đã là cha! Cha của một đứa con gái trắng trẻo, bầu bĩnh dễ thương đến như thế! Mầm sống này, từ đâu mà có vậy? Anh cứ hỏi hoài Minh Nhi câu ấy, để nghe trong tim trào niềm yêu thương mãnh liệt.

Cưng ơ! Anh lại cúi xuống hôn lên đôi má hồng con trẻ rồi giật mình thảng thốt. Minh Nhi thấy sẽ nhả cho. Nàng bảo, hôn con lúc ngủ sẽ khiến nó gáy khi ngủ dậy. Không sao đâu, một lần thôi. Đặt ngón tay lên môi, anh nói nhỏ với con. Rồi rón rén trở lên giường. Minh Nhi vẫn ngủ say.

– Anh Hai, anh Hai... dậy mau, dậy mau...

Vừa thiu thiu chợt ngủ, bỗng nghe giọng Kim Ngân vang lớn. Bực mình ngồi dậy, anh vừa ct lại ao kimônô, vừa cất giọng căn nhắc.

– Mà làm gì ồn vậy? Nửa đêm nửa hôm...

– Chị Hai đâu? - Vừa thấy mặt, Kim Ngân hỏi ngay. Đưa tay che miệng ngáp, Kim Thành nhura giọng.

– Thì ngủ chứ đâu? Con này hỏi lạ.

– Ngủ? - Kim Ngân bật cười khan - Anh đúng là đồ bị thối, gà tở. Hèn gì bị vợ cấm sừng cũng đáng.

– Mà nói gì đó - Bây giờ mới tỉnh ngủ. Kim Thành trợn mắt nhìn em. Kim Ngân gằn giọng.

– Tôi nói anh bị lừa rồi. Chị Hai không có ở trong phòng. Chị ấy đã quen đường cũ, ngựa nghề tìm khách chơi rồi.

Bốp.

Máu nóng dồn lên mặt, Kim Thành vùng tay tát mạnh.

– Nói bậy, tao cấm mày xúc phạm đến Minh Nhi.

– Tôi không nói bậy, không tin, anh cứ vào phòng xem kỹ lại đi.

Ôm mặt, Kim Ngân gào lớn, không trả lời em, Kim Thành bước vội vào phòng, bật công tắc điện. Ánh sáng ủa lên đột ngột làm đứa bé giật mình khóc oà lên. Kim Thành bỗng nghe sống lưng mình lạnh toát. Mẫn Nghi không ngủ trên giường. Cô ấy vào toa lét chẳng?

– Anh đừng tìm uống công, giờ nay Minh Nhi không có ở nhà đâu - Thấy anh chạy lồng lên tìm kiếm, Kim Ngân rút từ trong bóp một xấp hình ra, thả xuống bàn - Anh xem đi rồi hiểu ra thôi.

Run run cầm xấp hình lên, Kim Thành bỗng thấy đất dưới chân mình như sụp đổ. Té ngồi xuống ghế... anh không tin những gì mình vừa thấy kia là sự thật. Minh Nhi không bao giờ phản bội anh đâu.

Nhưng... tang chứng rành rành ra đó. Minh Nhi của anh đang say đắm những nụ hôn tình trong vòng tay ân ái của Hữu Vinh ngay tại căn phòng trên chiếc giường hạnh phúc của anh, bọn họ đã ngả nghiêng vui say trong cuồng loạn.

– Anh Hai, thôi đừng buồn nữa - Thấy Kim Thành ngồi chết lặng trên ghế salon, Kim Ngân bước lại gần, an ủi - Bọn người tệ tiện ấy, không đáng để mình phải tiếc đâu.

Nhẹ gỡ tay cô em ra khỏi vai mình, Kim Thành lặng yên bước ra phòng khách châm một điếu xì gà, anh lắng nghe nỗi đau gặm nhấm trái tim mình. Bên trong, tiếng đứa bé cứ hét lên, khóc vang từng chập...

– Thưa cậu, cô Hai đã về - Theo lệnh anh, con sen thông báo ngay khi

Minh Nhi vừa đặt chân vào ngưỡng cửa, gật đầu chúng tỏ mình đã nghe rồi.

Anh khoát tay ra hiệu bảo con sen hãy biến đi, rồi tiếp tục nằm dài ra trên ghế salon phì phèo khói thuốc.

Minh Nhi đã xuất hiện ở cuối dãy hành lang, Kim Thành dõi theo bước chân cô qua làn khói mờ mờ. Tim nhói đau nhìn về mặt cô bơ phờ, hốc hác. Cả một đêm dài máy múa ân ái, làm sao không mệt mỏi, rã rời? Minh Nhi em thật trơ trẽn, dạn dày, dám trở về nhà với mái tóc rối bù, với b y phục nhăn nheo, nhàu nát. Em coi thường, em nghĩ tôi ngu đến vậy sao? Còn giận bồng bồng lên nóng ran cả mặt, Kim Thành bóp tãtt điều thuốc trên tay rồi tông mạnh của bước vào. Nhìn Minh Nhi tay ôm chặt con, mắt nhìn anh ngơ ngác mà cơn giận trào tuôn. Không nói tiếng nào, anh vung tay tát vào mặt cô hai cái mạnh.

– Kim Thành, anh...

Tay ôm con, Minh Nhi không né được, té dúi đập mạnh đầu vào cạnh bàn kiếng một cái bật máu tươi, cô lồm chồm chống tay ngồi dậy.

– Sao anh lại đánh em?

– Sao thì cô tự biết đấy. Đồ lẩn loàn trặc nết - Vẻ ngây thơ, vô ti vạ của cô càng làm Kim Thành tức điên lên, anh nắm lấy ngực áo lôi cô nhóm hấn lên - Hừ thật uống công tôi tin tưởng, thì ra ... cô cũng chỉ là con điểm không hơn không kém. Mới sinh con bốn tháng thôi, đã ngửa nghề tìm khách. - Nói đến đây, Kim Thành như lên cơn kích động, anh lay mạnh người Minh Nhi, lắc như điên - tại sao... cô không tìm ai khác chứ? Hữu Vinh...nó là em rể của tôi mà... cô bôi tro trát trấu vào mặt tôi cũng vừa vừa, phải phải thôi.

Bị ném mạnh té sòng soải trên mặt đất, Minh Nhi cắn chặt môi, nghe nước mắt tuôn trào trên môi mình mặn đắng. Nỗi oan này thấu mấy trời xanh.

Lời lẽ nào cô mình giải? Kim Thành ơi .. anh có biết.... Em vừa từ cõi chết trở về không? Nỗi kinh hoàng chưa kịp với ... lại chất chồng bao tủi nhục? – Khóc ư? - Kim Thành lại nắm tóc lúi cô trở dậy - Oan uổng lắm sao mà khóc? Hay là ... cô muốn dùng nước mắt để động lòng tôi? Đừng mơ tưởng... Kim Thành này... chỉ đại một lần thôi... Nói ...

Thấy đứa bé khóc cắt ngang giọng Kim Thành. Nó dường như muốn nhắc nhở: giữa hai người hãy còn một dây ràng buộc không thể tách rời.

– Kim Thành hãy cho em nói...sự thật... - Ôm lấy chân Kim Thành, Mặc Nghi thốn thức, nhưng anh đã phũ phàng đã mạnh chân hất tay cô.

– Không cần nói, sự thật nằm ở đây rồi - Ném mạnh xấp hình xuống đất, nhìn những tấm hình cô cạnh hai người đang âu yếm yêu thương, Kim Thành càng giận phừng phừng - Minh Nhi.... Tại sao cô... lại căm sừng lên đầu tôi chứ? Tôi yêu cô như vậy ... chưa đủ hay sao? Hay là... cô chê tôi không bản lĩnh... không đem đến cho cô những cảm giác tuyệt vời? Hay... tôi không đủ thỏa mãn cô...

Trong cơn ghen, Kim Thành không kiềm chế được lòng, anh lôi hết những danh từ khốn nạn ra thóa mạ Minh Nhi. Càng nói, càng thêm tức...càng như tiếp lửa phừng gấp ngọn gió to.

– Biển khỏi nơi này lập tức, con đàn bà tì tiện, khốn nạn kia. Kim Thành này... không thể có người vợ tiểu nhân, bỉ ổi như vậy được. - Cắn chặt răng, hét to lời cuối, Kim Thành quay lưng, bước thẳng nghe lòng mình đau nhói.

– Kim Thành - tủi nhục dâng trào, Minh Nhi những muốn bỏ đi lập tức, nhưng... vì con, cô gọi đuổi theo anh - Còn con của chúng ta thì sao?

– Con?

Nghe nhắc đến con, Kim Thành quay phắt lại ngay. Nhìn đứa bé yên lành trong giấc ngủ, ngây thơ chẳng hiểu chuyện gì mà lòng chợt mềm đi. Bàn

tay giơ ra...muốn chạm vào đứa bé rồi vụt lại giữa chừng. một nỗi nghi ngờ xâm chiếm lấy anh. Liệu đứa bé đó... có thật là con của anh không? Minh Nhi... trắc nết lằng loàn vậy... lấy gì bảo đảm? Biết đâu... nó là con của Hữu Vinh..

Ý nghĩ đó làm lịm tắt tình phụ tử giữa lòng Kim Thành, lạnh lùng, anh cất giọng:

– Lại một thủ đoạn nhà nghề. Đừng hòng khuyến dụ được tôi. Tôi không tin đứa bé đó mang dòng máu của tôi. Và...

Ngừng một chút anh mỉm cười cay đắng:

– Có lẽ... cô cũng không biết cha nó là ai nữa... đúng không?

– Anh ... - đến đây, Minh Nhi không nhịn nổi, cô hét lên - Anh không được quyền sỉ nhục xúc phạm tôi. Đứa bé này là con của anh là con của anh thật đó.

Giọng Minh Nhi đầy xót xa đau đớn, nhưng trong cơn giận Kim Thành không nhìn thấy. Rút một xấp tiền, anh thả xuống chân cô.

– Làm bao nhiêu trò chẳng qua vì cái này thôi. Cô không uống công đâu.

Tặng cho cô đó - Nói xong, anh bỏ đi một mạch ...

Lặng nhìn những tờ tiền bay vung vãi khắp nơi, Minh Nhi nghe chết điếng cả người. Cô không ngờ Kim Thành đối xử với mình như thế. Thì ra ...

trong lòng anh, mình chỉ là một con điểm để mua vui. Anh không yêu mình một chút nào. Vì nếu yêu, hẳn anh đã tin, đã nghe mình giải thích rồi. Anh đâu nỡ ném tiền vào mặt mình như vậy? Hừ! Quá đáng, thật là quá đáng mà.

Đưa tay quệt ngang dòng nước mắt, Minh Nhi ẵm con đứng dậy. Giẫm qua số tiền rơi vung vãi dưới chân, cô băng mình vào mưa gió, lòng cô nhủ lòng không quên nỗi nhục này, cũng như sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ...

– Vậy là mẹ cháu đã ra đi mang theo cháu, nhưng - Thấy Hữu Vinh đột nhiên trầm tư không kể nữa, Minh Đăng nóng lòng lên tiếng giục - Thật sự thì ... chuyện gì đã xảy ra? Đêm đó mẹ cháu ở đâu? Bà có đến gặp dưỡng không?

Vụt thoát cơn xa vắng, Hữu Vinh nhè nhẹ gạt đầu. Minh Đăng biến sắc mặt:

– Mẹ cháu đến gặp dưỡng ... vậy là ... những lời ba cháu nói không sai. Hai người đã ...

– Cháu đừng nghĩ bậy. - Hữu Vinh chột nghiêm giọng - Mẹ cháu không xấu xa, tội bại thế đâu. Bà ấy là viên ngọc trong lành không tì vết là người dưỡng kính trọng suốt đời và cũng là người khiến cho dưỡng phải hổ thẹn với lương tâm suốt đời này.

– Vậy đêm đó mẹ cháu đến gặp dưỡng để làm gì? - Minh Đăng nôn nóng. Nhắc ly nước lên nhấp nhẹ, Hữu Vinh trầm giọng.

– Hôm đó, đúng như lịch hẹn trong thư, Minh Nhi lên sân thượng tìm gặp dưỡng. Không phải tình tự, yêu thương như mọi người tưởng tượng mà để cắt đứt mối tình vụng trộm. Dù chỉ là những nụ hôn nhưng Minh Nhi bảo mình không thể làm như thế. Nàng yêu Kim Thành và không muốn làm một điều gì tổn hại đến anh ta.

Dưỡng không đồng ý. Đôi bên cãi qua cãi lại và khi dưỡng tiếp tục đưa ra lời đe dọa thì Minh Nhi bỗng có một quyết định kinh hồn. Nàng bảo mình thà nhảy xuống lầu tự tử còn hơn bị dưỡng khống chế mãi thế này. Dưỡng không tin, còn buông lời thách thức. Thế là Minh Nhi nhảy xuống ngay, may mà dưỡng kịp nhanh tay kéo lại.

Ôm chặt Minh Nhi trong tay, dưỡng nghe lòng xót xa ân hận. Trời ơi! Nếu như lúc nãy, dưỡng chậm tay một chút ... thì ... Minh Nhi đã chết rồi, chết vì lòng tham, vì thói ích kỷ của đời thường.

Những kỷ niệm yêu bỗng chốc ùa về, để dượng thấy mình có lỗi với Minh Nhi nhiều lắm. Lẽ ra ... dượng phải mừng với hạnh phúc của Minh Nhi mới đúng.

Như kẻ u mê đang đi giữa đêm đen chợt bừng tỉnh mng, dượng xin lỗi Minh Nhi và hứa từ nay sẽ không làm phiền nàng nữa. Minh Nhi bằng lòng, từ nay ... nàng sẽ xem dượng như một người bạn tốt.

Giữa lúc cả hai đang cởi mở tâm tình thì ... Kim Ngân bỗng lù lù xuất hiện, thì ra ... bao lâu nay bà đã biết. Không chỉ âm thầm theo dõi, bà còn thuê thám tử tư chụp được cảnh dượng và mẹ cháu hôn nhau.

Cơn ghen bốc lên làm mờ lý trí, Kim Ngân không dẫn được cơn tức giận. Trong một phút sai lầm nông nổi bà đã sai bọn đàn em trói ghì dượng và Minh Nhi lại với nhau rồi để cả hai xuống dòng sông vớt bỏ.

Trong cơn thập tử nhất sinh, nghe Minh Nhi khóc nhớ con, dượng như đứt từng đoạn ruột. Ti nghiệp Minh Nhi, sao cuộc đời nàng mãi đắng cay, đau khổ vậy? Tất cả là do một tay dượng gây ra ...

Không, Minh Nhi không thể chết với nỗi oan tình kia được. Ý nghĩ đó đã khiến dượng thêm nhiều nghị lực, với tất cả quyết tâm, dượng vẫy vùng, cố bứt tung dây trói ... nhờ trời, cuối cùng một nút dây cũng rơi lìa ra ... Thoát được cái chết Minh Nhi đâm đầu chạy ngay về nhà để thăm con, mặc cho dượng hết lời ngăn cản. Nàng vẫn không màng đến nỗi nguy hiểm đang chực chờ mình.

Biết Kim Thành vì ghen hờn đã đánh và đuổi Minh Nhi ra khỏi nhà, dượng giận lắm. Đến sáng anh ta một trận và kể lại rõ ràng câu chuyện. Nhận ra mình đã hồ đồ, nghi oan cho người vợ tốt, Kim Thành hối hận thật nhiều, vì cho người tìm kiếm khắp nơi, nhưng vô ích. Minh Nhi như bóng chim tăm cá, biệt phương trời.

Riêng phần dượng, xấu hổ với tình yêu trong sáng của Minh Nhi đã bàn

giao toàn bộ tài sản lại cho Kim Ngân. Bảo nàng lo thủ tục giấy tờ ly dị, dưỡng toan chôn đời mình vào cuộc sống lữ hành, ẩn dật.

Nhưng ... đúng lúc đó, Kim Ngân đến năn nỉ dưỡng. Vì con mà rộng lòng tha thứ. Đừng để đứa bé chỉ vừa tròn hai tháng tuổi phải sống cảnh lạc loài, thiếu cha, vắng mẹ. Nàng còn dọa, nếu dưỡng không hồi tâm chuyển ý, sẽ đem con bỏ vào cô nhi viện.

Vốn là đứa bé mồ côi từ nhỏ, dưỡng không muốn con lâm vào vết xe xưa, nên ... dưỡng đành phải quay về, tiếp tục chung sống với Kim Ngân. Và ... có lẽ, không cần nói cháu cũng hiểu. Bên cạnh Kim Ngân, dưỡng chỉ là cái xác không hồn. Bao yêu thương trù mẫn, dưỡng đã gởi theo mẹ cháu hết rồi.

Dần trở nên thụ động, dưỡng phó mặc tất cả vào tay của Kim Ngân.

Dưỡng như đã chết rồi cho đến khi gặp cháu, dưỡng mới thấy cuộc sống ... có chút nào ý nghĩa ...

– Chuyện là như thế?

Nghe xong dòng tâm sự của Hữu Vinh, Minh Đăng thở ra một hơi dài. Cô không ngờ cuộc đời của mẹ mình nhiều ngang trái thế. Thương mẹ bao nhiêu, cô cũng thương cha bấy nhiêu. Chỉ vì một chút ghen hờn, cha đành phải mất từng ấy năm trời hạnh phúc. Và mẹ nữa, mẹ ơi, mẹ có biết tính cố chấp của mình đã làm cho khổ bao nhiêu người không? Sao mẹ không kể con nghe? Mẹ giấu con làm gì? Mẹ có biết ... cha hiện giờ như ngọn đèn hết dầu, mong manh trước gió không?

– Minh Đăng, con giận ta lắm phải không? - Nhìn giọt nước mắt lặn tuôn trên má Minh Đăng, ông Vinh cất giọng khàn khàn - Ta thật không đáng làm người mà ...

– Cháu không giận dưỡng đâu - Nắm tay ông, Minh Đăng nói thật lòng - Mà ngược lại, cháu càng thấy thương dưỡng nhiều hơn.

- Có thật không? - Như không tin, ông Vinh hỏi nhanh gấp gáp.
- Thật - Minh Đăng gật đầu, rồi thấy ông vẫn nhìn mình bằng vẻ lạ lùng, cô tiếp - Dượng đã làm nhiều chuyện xấu, đã hại mẹ cháu ra nông nổi. Nhưng ... dượng cũng đã phải hai mươi năm dài sống trong nỗi ray rứt của lương tâm, với nỗi dày vò ân hận, cháu nghĩ dượng cũng đã khổ đau nhiều.
- Cháu thật có lòng rộng lượng, vị tha ... ta hồ thẹn vô cùng - Cúi đầu, ông cất giọng bùi ngùi.

Minh Đăng lại thở ra:

- Ở đời, cần phải biết vị tha, rộng lượng. Cố chấp, ương bướng chỉ hại mình thôi - Cháu đã học được điều ấy từ bản thân mình. Dượng biết không, chính cái tính cố chấp, bảo thủ đã hại cháu không nhìn được ba mình. Cháu hối hận biết bao ... nếu như ba có chuyện gì, cháu sẽ phải ân hận trọn đời - Nói đến đây, Minh Đăng lại khóc nức lên.
 - Nín đi cháu - Nhẹ đặt tay lên đầu cô, ông dỗ dành - Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Ta tin, trời không bao giờ phụ kẻ có lòng.
 - Cháu cũng tin như vậy - Gật đầu, đưa tay lau nước mắt, Minh Đăng như chợt nhớ. - ... cháu còn chuyện này ... muốn tâm sự cùng dượng nữa, nhưng ... dượng đã mệt chưa?
 - Ta chưa mệt, nhưng - ngưng một chút cho cô hồi hộp, ông hạ giọng - Đói bụng rồi. Cháu có thể cho phép ta gọi thức ăn rồi vừa ăn vừa nói chuyện không?
 - Dĩ nhiên là cháu ủng hộ rồi. Bụng cháu cũng đói meo - Minh Đăng đưa tay xoa xoa bụng, nhăn nhó mặt làm ông phải phì cười. Không khí nhờ vậy mà nhẹ nhàng đi một chút.
- Đưa tay gọi anh bồi đem cho hai phần cơm, ông và Minh Đăng vừa ăn vừa chuyện trò tâm đắc. Mãi mê đến nỗi không nhận ra ngoài cánh cửa, sau ô

kiếng, có người đang rình nghe tất cả lời tâm sự của mình. Vắn dài ... giọt nước mắt rơi ...

Bống Là Chiêm Bao

Chương 12

Mười hai giờ trưa.

Đã qua giờ cơm gần một tiếng, nhưng Kim Thoa không dám vào gọi mẹ, dù bụng đói meo.

Chắc lại giận ba rồi: Cầm quyển sách lên, Kim Thoa nghe lòng buồn man mác. Cô biết tất cả, không phải bây giờ mà đã từ lâu. Quan hệ giữa cha mẹ mình không bình thường như cha mẹ của đám bạn chung trường. Dù họ giấu cô rất kỹ, vẫn ngọt ngào, âu yếm, gọi nhau bằng anh em trước mặt cô. Nhưng ... cô vẫn nhận ra, bằng giác quan của một người con. Nhận ra để rồi buồn, rồi tủi một mình thôi. Cô chẳng có ai tâm sự ngoài quyển nhật ký dây cột ở đầu giường. Cô thương mẹ lắm, mỗi lúc thấy mẹ buồn, mẹ cô đơn, cô vẫn muốn sang phòng, ôm lấy bà tâm sự nhưng không dám. Mẹ nghiêm khắc và khó khăn quá! Ngoài tình thương bằng vật chất dư thừa, bà chưa bao giờ thương con bằng cử chỉ ngọt ngào, âu yếm cả.

Còn bà, Kim Thoa cũng thương ba lắm. Mỗi lúc nhìn ba bị mẹ mắng là đồ vô dụng, đồ chỉ biết bám váy đàn bà, nước mắt cô lại rơi tràn đầy nhật ký.

Mẹ ơi, là vợ chồng sao mẹ lại sỉ nhục ba như vậy? Ba con tuy thụ động, thờ ơ với công việc làm ăn, nhưng con biết sự thụ động, lạnh lùng kia có nguyên nhân.

Song ... nguyên nhân gì? Kim Thoa đoán mãi không ra, cũng không dám đến bên cha để hỏi, vì ... tệ hơn cả mẹ ... chưa bao giờ ông ngọt ngào ... âu yếm cùng cô. Như thế trong lòng cha, không có đứa con này vậy.

Lật quyển sách ra, nhưng Kim Thoa không đọc được chữ nào, nước mắt làm nhòe nhoẹt mọi vật trước mắt cô. Hơn bao giờ hết ... Kim Thoa thấy mình đơn được quá! Đau khổ quá! Cha mẹ ơi. Hai người có biết, đứa con gái duy nhất của hai người đang lâm vào cảnh túng cùng, tuyệt vọng không? Tử Khiêm - Niềm tin, chiếc phao cuối cùng của nó, cũng đã bỏ nó để yêu người con gái khác mất rồi.

Kim Thoa biết mình yêu Tử Khiêm từ lâu lắm, nhưng cô chỉ phát hiện ra tình cảm của mình khi nghe mẹ kể ... anh đã có người yêu. Người yêu đó lại là Minh Đăng ... người chị họ mà bác Thành vừa tìm được.

Đau khổ, song cô cũng biết mình không thể oán hận hay trách phiền ai. Bởi tình của cô dành cho Tử Khiêm là tình cảm một chiều. Là tình đơn phương của cô đối với anh thôi.

Tiếng đẩy cửa và tiếng bước chân vội vã đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Kim Thoa. Ngẩng đầu lên, cô chỉ kịp nhìn thấy bóng cha thoáng qua thật lẹ.

Ba vào phòng của mẹ ư? Trái tim cô đập loạn cuồng trong lồng ngực. Nhất định có chuyện rồi. Lẽ nào ba muốn ly dị mẹ. Ôi không ... không ... Nằm chặt cạnh bàn đứng dậy, Kim Thoa chợt tìm ra một lối thoát cho bản thân mình. Nếu mẹ cha ly dị ... con sẽ chết. Thật như vậy đấy ... con chịu không nổi cú sốc này đâu.

Đã tìm ra cứu cánh cho mình, Kim Thoa lao đảo trở về phòng, nhắc tắm

tranh nguy trang trên tường xuống là vị có thể nhìn thấy tất cả diễn biến trong phòng mẹ. Cái lỗ này, cô đã đục nó khi lên mười ba tuổi, và cũng nhờ cái lỗ đó mà cô hiểu được tình cảm của ba với mẹ ...

Ba đã vào đến giữa phòng, ông đang lặng yên bên giường nhìn mẹ ngủ. Chắc ông đang nghĩ xem sẽ mở đầu như thế nào đây. Lẽ nào lại nói: Anh đã tìm được người ưng ý hơn em ...

Nhưng không, ông đã không nói gì. Đến bên giường ông nhẹ nhàng ngồi xuống. Bàn tay đặt lên tóc mẹ được vuốt một cách dịu dàng trìu mến.

– Kim Ngân ... em hãy thức dậy đi. Anh có chuyện muốn nói với em.

Nhẹ quay người trở lại, Kim Ngân mắt đầy lệ nóng. Bà đã khóc từ lúc mới vào phòng. Cô biết điều đó khi thấy mắt bà sưng mọng ...

– Sao em khóc? Em hận anh đem cổ phiếu cho Minh Đăng có phải không?

- Rút chiếc khăn lau lệ cho bà, ông ân cần hỏi. Vẫn không trả lời, mặt Kim Ngân đầm đìa lệ. Ông Vinh rút từ trong túi ra xấp ngân phiếu.

– Minh Đăng đã trả lại cho anh, và anh quyết định tặng tất cả cho em -

Ngưng một chút, ông quay ra sau mở cặp lấy ra một bó hồng thật đẹp -

Tặng cho em, chúng ta làm lại từ đầu, em đồng ý chứ?

Thế này là thế nào? Kim Thoa không hiểu nổi. Ba thật lòng hay đóng kịch gạt mẹ đây? Sao bà lại khóc? Không hét toáng lên, đập phá đồ đạc như thường lệ nữa?

– Ngồi dậy đi em, rửa mặt cho tỉnh táo rồi anh sẽ kể cho em nghe tất cả -

Đỡ bà ngồi dậy, ông nói bằng giọng chân thành, từ tốn - Lẽ ra ... anh không nên giấu em, sự thật ... anh và Minh Nhi ...

– Anh không cần phải nói - Bàn tay bà bịt lấy miệng ông - Cũng không cần xin lỗi em đâu. Em đã nghe ... đã biết tất cả rồi.

– Em nghe và biết tất cả rồi ư? - Giọng ông đầy kinh ngạc.

Bà cất giọng trầm trầm:

– Sáng nay, vì nghi ngờ, vì sợ anh phản bi, em đã lén dõi theo anh. Nên ... vô tình em trm nghe được lời của anh và Minh Đăng tâm sự. Không ngờ, Minh Đăng coi vậy mà cao thượng quá. Nó làm em phải xấu hổ nhiều. Em nhỏ nhen ích kỷ, tầm thường quá phải không anh?

– Không phải em, mà là anh - ông kéo bà vào sát lòng mình - Anh mới là người gây ra tất cả. Vì ích kỷ, vì sự nghiệp của bản thân mình, anh đã đành lòng phụ bỏ Minh Nhi. Rồi đến khi công thành danh toại, anh lại vì chút ghen hờn, ích kỷ đàn ông phụ bỏ em. Chính anh đã đẩy em vào bước đường cùng. Anh làm em thay đổi. - Ngưng một chút, ông thở ra một hơi dài tiếc nuối - Hai mươi năm rồi, anh chính là người tự giết chết hạnh phúc của mình. Ngày xưa, em không đẹp, nhưng dịu dàng khả ái. Em thương anh biết mấy, là tiểu thư khuê các mà em lại đích thân lo cho anh từng bữa ăn giấc ngủ. Em đã giặt cho anh từng chiếc áo, cái quần ...

– Đó là thời gian hạnh phúc nhất đời em. - Bà vòng tay quanh cổ ông âu yếm - Anh có biết vì yêu anh, em như hóa dại, phát rồ ... khi phát hiện ra thái độ anh hững hờ xa cách.

– Anh biết - ông nhẹ vén khỏi má bà những sợi tóc buông xõa - Làm bao nhiêu việc cũng chỉ vì em quá yêu anh. Em muốn giành anh trở về vòng tay mình như trước.

– Nhưng em không ngờ - bà thở ra một hơi dài - Thủ đoạn tàn ác đó đã làm mình phải mất anh. Cũng như không biết rằng càng đến mỹ viện thay dạng đổi hình càng trở nên xa cách. Bởi tình yêu đâu giản đơn là xác thịt là dung mạo bên ngoài.

– Hai mươi năm dài, ta đã phung phí cuộc đời trong oán thù, ganh ghét ... và ... có lẽ ... ta sẽ mãi đắm chìm trong u mê lầm lạc, nếu như ... Minh Đăng không kịp nhắc cho ta nhớ. Ôi, ta thật là dại dt ngu khờ. Bao năm dài cứ đuổi theo một ảo ảnh mơ hồ, hạnh phúc trong tầm tay mà cứ ngỡ

đâu xa lắm - Mắt mơ màng, ông như đang tự nói với mình.

– Chúng ta làm lại từ đầu đi anh nhé - Bà nép đầu vào sát ngực ông thủ thỉ - quên hết chuyện xưa, buông tay cùng danh lợi. Tìm một nơi thanh vắng, sống trọn tuổi già hạnh phúc bên con.

Nước mắt tuôn ròng trên má, Kim Thoa không ngờ cái kết của một cuộc tình tưởng chừng tuyệt vọng lại nhẹ nhàng, êm ái thế. Hạnh phúc ngập lòng.. cô chỉ muốn hét vang lên, chúc mừng cha mẹ. Sau bao thăng trầm, sóng gió, cuối cùng rồi họ cũng hiểu nhau, cũng nhận ra đâu là chân giá trị cuộc đời. Ôi, hãy nhìn kìa ... cha đang hôn mẹ. Nụ hôn tình sâu đậm vừa tìm được sau hơn hai mươi năm dài đánh mất, mới mặn nồng, tha thiết làm sao.

Niềm tin như trở lại, Kim Thoa thấy lòng phơi phơi yêu đời. Thì ra ... cuộc đời không bế tắc tối đen như cô tưởng. Mở lòng ra, sống vị tha, cao thượng là một hướng đi được mở ra ngay trước mắt.

Đừng buồn nữa, cũng đừng mãi mê đuổi theo một ảo tưởng xa vời. Hãy chúc mừng cho Tử Khiêm và Minh Đăng hạnh phúc. Rồi ... một ngày kia sẽ có một chàng trai đem tình yêu đến tặng dâng. Tự nhiên, nhẹ nhàng như cơn gió, hương hoa của cuộc đời này vậy.

o O o

Bing boong ... Bing boong ...

Tiếng chuông đồng hồ lại reo vang, Minh Đăng đặt cây bút xuống bàn, ôm mặt lắng nghe. Bất chợt cô giật mình thảng thốt. Sáu giờ sáng rồi ư? Một đêm thức trắng rồi ư? Sao tờ giấy còn nguyên trước mắt chưa viết được dòng nào vậy?

Không đầy hai tiếng nữa thôi, cô đã phải bước vào cuộc họp với ban hội đồng quản trị. Vậy mà ... bản kế hoạch vẫn chưa được thảo xong, từ tối đến giờ, đầu óc cô cứ mông lung, không tài nào tập trung để tư duy được.

Cô không sợ thua, cũng chẳng muốn giành cái chức chủ tịch hội đồng quản trị với bà Ngân một chút nào. So tuổi đời, so kinh nghiệm, cô không sao bằng bà được. Cô chỉ sợ mình phụ lòng tin của mọi người thôi. Ai cũng ủng hộ nhiệt tình. Nhất là Tử Khiêm với Mẫn Nghi, cả Diệp Bân nữa, ba người đã cùng cô thức trắng đêm nay.

Nhắc đến Tử Khiêm, không hiểu sao Minh Đăng lại tủm tỉm cười. Lòng nao nao một tình cảm khác thường. Liệu đó có phải là tình yêu không nhỉ? Minh Đăng không biết chắc, dù hiện tại trước mắt mọi người và cả Mẫn Nghi, anh và cô đang là một cặp thanh mai trúc nữ. Nhưng ... thật sự ... cả anh và cô ... chưa có một ai đề cập đến chuyện này.

Ca hải đường như rất ngượng, rất lúng túng trước lời trêu chọc của mọi người. Khi gặp riêng nhau cũng thế, mỗi lần lỡ nói đến chuyện này ... là vội lảng đi ngay.

Minh Đăng chỉ biết rõ một điều thôi, là dạo này mình không gây cùng anh nữa. Tử Khiêm cũng thế, anh tỏ ra quan tâm và lo lắng cho cô hết mực. Và thú thật ... mỗi lần được anh chăm sóc, cô thấy mình hạnh phúc lạ lùng.

Mà Tử Khiêm đâu rồi nhỉ? Mắt Minh Đăng nhìn ra cửa trông chờ. Chắc sợ làm cô phân tâm viết không xong bản kế hoạch nên anh chẳng dám vào thôi. Cả đêm nay cũng vậy. Anh thức cùng cô mà cứ ở bên ngoài cùng Mẫn Nghi tâm sự. Anh chẳng biết là ... cô không viết được chữ nào. Đầu óc cứ nghĩ đâu đâu, chuyện này xâu chuyện nọ lộn tung phèo. Chà .. chà ... dượng về làm hòa với cô thế nào rồi? Chắc là khó ghê gớm lắm, nhưng ... đừng nản lòng nghe dượng. Đàn bà vốn ưa ngọt, dượng khéo một chút là xong, cháu biết cô còn yêu dượng lắm.

– Minh Đăng - Giọng Tử Khiêm chợt vang làm Minh Đăng giật bắn cả người. Sợ anh mắng mình làm biếng cô vội cúi xuống ghi nhanh lên tờ

giấy, làm ra vẻ mình tập trung, cô găng ghê gớm lắm.

– Ái chà chà. Tội nghiệp cô bé của tôi, làm việc căng thẳng đến nỗi đầu óc mụ mẫm đi. Viết không mở nắp cũng viết được ư? Ôi thật là tội nghiệp.

– Hà? Ủa

Nhìn xuống tay, Minh Đăng mới hay mình vô ý quá. Viết đã mở nắp ra đâu mà viết. Quê như vậy còn bị Tử Khiêm phá ra cười nữa. Chẳng biết nói sao, cô hất mặt lên:

– Ừ vậy đó, rồi sao?

– Chẳng sao cả - Lắc đầu, Tử Khiêm vừa cười, vừa đặt kà-mên cháo lên bàn - Em vào rửa mặt rồi ra ăn cháo. Sửa soạn đi là vừa. Đừng để mọi người chờ lâu không tốt.

Đến giờ rồi ư? - Minh Đăng lại giật thót mình. Bản kế hoạch vẫn còn nguyên là giấy trắng, ăn làm sao, nói làm sao giữa cuộc họp bây giờ? Hay là

– Không đi nữa - Minh Đăng chợt buông lời làm Tử Khiêm chưng hửng.

– Không đi là sao? Em có biết ... cuộc họp hôm nay quan trọng lắm hay không?

– Không biết. Ai bảo anh chọc em làm gì? - Minh Đăng ngúng nguẩy - Em xé hết cho rồi - Nói xong cô cầm xấp giấy trắng lên xé vụn.

Tử Khiêm vẫn đứng tĩnh bơ.

– Đừng như con nít nữa, vào rửa mặt ra ăn cháo rồi sửa soạn lên đường.

– Em nói thật đó, em xé hết rồi, làm sao đi được? - cô làm ra vẻ lo lắng nhưng không được, Minh Đăng càng làm Tử Khiêm thấy buồn cười.

– Em chỉ xe tập giấy trắng thôi. Còn bản kế hoạch, anh biết em cất đằng hoàng trong cặp.

– Không có - Minh Đăng lắc đầu trong bất lực. Cuối cùng, cô đành thú nhận - Tử Khiêm à, đừng giận em. Em ... không biết làm ... em không đi

hợp, cũng không làm chủ tịch hi đồng đâu. Trách nhiệm đó ... với em thật nặng nề.

– Anh biết ... nhưng ... - bước đến bên cô, Tử Khiêm nghiêm giọng - Đây là tâm huyết một đời của cha em để lại. Em thử nghĩ xem, tâm trạng của ba em sẽ ra sao? Khi toàn bộ tâm huyết của mình đã lọt vào tay kẻ khác? Nghe nhắc đến ba, Minh Đăng lại buồn. Cô hạ giọng:

– Nhưng em không biết làm ... trả lời sao với hi đồng quản trị bây giờ.

– Cầm lấy cái này, và nói y như vậy.

Một bản kế hoạch dày cộm được đưa ra trước mặt Minh Đăng. Cô cầm lấy lặng người đi chợt hiểu.

– Cả đêm ... anh thức trắng để thảo nó à?

Không trả lời, Tử Khiêm gật đầu nhẹ nhẹ một niềm xúc động trào dâng, Minh Đăng nắm lấy tay anh:

– Tử Khiêm sao anh tốt với em như vậy?

– Còn chưa hiểu sao bé ngọc? - nắm mũi cô anh lắc nhẹ.

Minh Đăng ngơ ngác, lắc đầu. Tử Khiêm tha thiết.

– Vì yêu ... nên anh phải lên non ... xuống núi cực khổ như vậy đấy.

– Anh yêu ... - quá bất ngờ, Minh Đăng hét to lên ...

Tử Khiêm vội đặt ngón tay xuống miệng cô:

– Suyt, Mẫn Nghi ... nghe bây giờ - Rồi anh lại nói - Minh Đăng, em có yêu anh chút nào không?

Tim bỗng đập nhanh trong ngực. Đôi má ửng một màu hồng, Minh Đăng cúi thấp đầu không đáp. Tử Khiêm nhẹ nâng mặt cô lên, tha thiết:

– Minh Đăng ... em có yêu anh không?

– Không biết.

Quay mặt đi, Minh Đăng tránh tia nhìn như xuyên thẳng ruột gan của Tử Khiêm.

– Em biết, nhất định là em biết - lại kéo mặt cô đối diện với mình, Tử Khiêm nóng lòng chờ câu trả lời.

– Biết cũng không nói. Tự anh tìm lấy một mình đi - Minh Đăng bước bình.

Tử Khiêm mừng rơn:

– Được anh sẽ tìm.

Nói xong, anh bất thần cúi xuống môi cô hôn mạnh.

– Ô ... - vừa đẩy cửa bước vào, Mẫn Nghi bỗng đứng yên chết lặng. Chiếc miệng há tròn vo trong nỗi bất ngờ. Tiến thoái lưỡng nan ...

Thì ra ... bao lâu nay, cô và tất cả mọi người đã lầm khi đánh giá Minh Đăng. Trái tim nó không là đá trơ trọi trước tình yêu. Mà ngược lại, Minh Đăng có trái tim yêu nhạy cảm nhất đời. Tử Khiêm đã hôn được môi nó. Trong lúc ... Diệp Bân còn chưa nắm được tay mình. Ôi ... sao mà mình khe khẽ, chậm chạp trong tình yêu vậy?

– Úi da ...

Một con kiến cắn vào chân đau nhói. Theo bản năng, Mẫn Nghi vụt mạnh chân mình lại hét to. Tiếng hét của cô đã làm đôi bạn tình vụt tỉnh.

– Ôi

Vụt dậy Tử Khiêm ra khỏi môi mình, Minh Đăng ngơ ngác. Giấu vành môi mọng đỏ vào giữa bàn tay, cô nghe chín rần người xấu hổ. Sao chuyện ấy lại xảy ra? Sao mình không từ chối? ... Cô lạ lùng tự hỏi.

– Ai đó? - trấn tĩnh thật nhanh sau cảm giác ngất ngây bay bổng, Tử Khiêm đưa tay vuốt mặt, cố làm ra vẻ tự nhiên.

– Dạ em.

Bước hẳn vào phòng, Mẫn Nghi cũng cố làm ra vẻ tự nhiên nhưng không được. Đôi mắt cô cứ dò xét ngó vào miệng Minh Đăng. Thật hay mình giàu tưởng tượng? Đôi môi nó ... dường như ... mọng đỏ hơn bình thường.

– Mẫn Nghi, em sao vậy? Làm gì cứ ngó Minh Đăng? Lạ lắm sao? - Đoán Mẫn Nghi đã biết chuyện gì. Tử Khiêm vờ gắt cho Minh Đăng tự nhiên hơn - cô ấy vừa ăn cháo xong, dĩ nhiên là miệng phải ... dính đầy mỡ.

– Dạ em biết.

Cái gật đầu nhanh nhẩu của Mẫn Nghi càng làm Minh Đăng chột dạ hơn, cô nói giọng khàn khàn:

– Cậu tìm tở có việc gì không?

– Chẳng có gì, tở vào xem cậu chuẩn bị chưa? Hơn bảy giờ rồi.

– Ủ, em lo cho Minh Đăng, anh ra ngoài đây.

Nhân cơ hội, Tử Khiêm tìm cách thoát thân. Còn lại một mình, Mẫn Nghi không nén nổi tò mò, cô huých cùi tay vào hông bạn.

– Ê lần thứ mấy rồi vậy?

– Cậu nói gì? - Chơm chớp mắt, Minh Đăng cố tình không hiểu.

– Thì ... vậy ... vậy nè - Dùng hai bàn tay chụm vào nhau, Mẫn Nghi diễn tả thành nụ hôn - Đừng giấu nữa, lúc nãy đứng bên ngoài, tở thấy hết rồi.

– Cậu thấy hết rồi?

Bàn tay che vi lên môi, Minh Đăng nghe má nóng rần xấu hổ. Mẫn Nghi lại tò mò.

– Nó ra sao hả? Kể cho tở nghe đi. Có ngon không?

– Không nói - Minh Đăng quay mặt xoay hướng khác - tò mò quá thì ... gặp Diệp Bân mà hỏi. Sớm muộn gì ... hẳn cũng dạy cậu mà.

– À ... à ... - bị trả đòn, Mẫn Nghi ngăn người ra xấu hổ rồi lại tủm tỉm cười ... - tại tở sợ cậu giận thôi. Lũ con trai ấy thường một lũ vô tích sự. Chuyên làm khổ đàn bà con gái. Tở cấm cậu quen

– Cậu có im ngay không hả - Bị nhại lại lời mình lúc trước, Minh Đăng then quá, cô giậm chân, cố làm mặt ngầu - Tở giận bây giờ ...

– Cậu giận thì mặc cậu - Mẫn Nghi không sợ như lúc trước. Lắc đầu, cô

cười khúc khích - Nhất định tớ phải đem chuyện này kể cho bọn Thu Trang, Mỹ Huyền nghe, chúng ... sẽ vui lắm đấy.

– Cậu dám?

Minh Đăng dấm mạnh xuống vai Mẫn Nghi nhưng nó né được. Còn cười văng khúc khích ngạo cô. Tiếc quá! Minh Đăng dợm đuổi theo chợt nghe giọng Tử Khiêm vang lên.

– Minh Đăng, em có khách.

Có khách? Khách nào thế nhỉ? Minh Đăng đưa mắt ngó Mẫn Nghi như hỏi. Nhún vai, nó lắc đầu không biết. Nhắm tay nhau, cả hai rụt rè vạch màn cửa bước ra.

– Ôi.

Vừa nhìn thấy gia đình Hữu Vinh, sắc mặt Mẫn Nghi biến sắc. Mới sáng đã đến rồi. Bọn họ muốn gì đây?

– Dạ chào cô, chào dượng - Minh Đăng thì không thể, vui vẻ cô gật đầu chào rồi kéo ghế mời ngồi - Kim Thoa, hôm nay em không đến lớp ư?

– Em không đến lớp đâu - ngồi xuống cạnh Minh Đăng, Kim Thoa nắm tay cô cười nhí nhảnh - Em muốn đến công ty xem chị của em trở thành bà chủ tịch hi đồng quản trị oai vệ đến chừng nào.

– Chị ư? - Minh Đăng cũng cười - E làm em thất vọng thôi. Chiếc ghế chủ tịch hi đồng kia ... phải để cô ngồi mới ...

– Không Minh Đăng - Bà Ngân chợt cắt ngang lời - Kim Thoa nói đúng. Nó đến xem cháu ngồi chiếc ghế chủ tịch hi đồng kia. Cô đã bàn với dượng rồi. Sáng nay sẽ đến rút thăm. Không đứng tên trong danh sách ứng cử viên, giành cùng cháu nữa.

Sao thế nhỉ? Đưa tay gỡ tóc, Mẫn Nghi nghe ngạc nhiên quá đỗi. Đôi mắt mở to, cô nhìn Diệp Bân, Tử Khiêm như hỏi - Bà Ngân đang nói thật lòng hay muốn dở trò gì? Nhưng cũng như cô, mắt hai người ngập đầy nỗi

hoang mang, lo lắng.

– Sao cô lại rút tên, cháu không đồng ý - Minh Đăng cất lời nhỏ nhẹ.

Bà Ngân cương quyết:

– Cháu phải đồng ý. Vì đây là gia tài, là tâm huyết một đời cha cháu tạo dựng lên. Cô không tư cách gì để giành cùng cháu - Ngưng một chút, bà hạ giọng - Minh Đăng ... ta xin lỗi cháu.

– Ôi .. - Minh Đăng vi xua tay - cô không cần phải nói vậy đâu.

– Ta phải nói - Bà Ngân bùi ngùi nắm tay cô - Dù ta biết rằng, chỉ với một tiếng xin lỗi không đủ bù đắp cho những ti lỗi ta đã gây nên cho mẹ con cháu. Nhưng ta vẫn phải nói để tỏ rõ thái đ nhiệt tâm muốn nhận lỗi của mình. Minh Đăng ... cháu có tha thứ cho ta ... có nhận ta là cô của cháu không?

Không gian như lắng đi sau câu nói của bà. Ngoài tiếng quạt quay đều ... chẳng còn nghe thấy một âm thanh nào khác. Dường như mọi người ở đây đều nín thở cả rồi. Thật không ngờ ... một người kiêu hãnh như bà, lại có thể nói câu xin lỗi với Minh Đăng.

– Từ lúc nhận cha, cháu đã xem cô là cô của mình rồi - Lặng người đi một lúc, cho cơn xúc động trôi qua, Minh Đăng cất giọng nghẹn ngào - Lúc đầu biết chuyện, cháu giận cô nhiều, nhưng sau nghĩ lại, cháu chỉ thấy thương cô, dù muốn dù không ... cô cũng là cô của cháu mà.

– Minh Đăng ... cháu làm ta xấu hổ quá - Ôm lấy Minh Đăng, bà Ngân khóc như mưa - Ta thật không đáng hưởng sự yêu thương của cháu ...

– Tốt đẹp cả rồi - ông Vinh cười trong hàng nước mắt tuôn ròng trên má. Không đưa tay lau cũng không cần phải giấu, vì Kim Thoa và Tử Khiêm lẫn Mẫn Nghi .. mắt người nào cũng đầy nước mắt. Mừng cho niềm hạnh phúc bất ngờ - Thôi đừng dông dài nữa. Chúng ta cùng đến công ty, kéo mọi người trong đọi.

– Dượng nói phải đó. Chúng ta đi thôi.

Gật đầu, Minh Đăng nắm tay bà Ngân đứng dậy, nhưng bà đã lắc đầu

– Khoan đã cháu. Ta còn một chuyện phải thú nhận với mọi người - Rồi chẳng để ai kịp có phản ứng gì, bà nói luôn - Chính ta đã làm cho cha cháu phải mất tích bao ngày.

– Cái gì? - Những đôi mắt quay nhìn bà lạ lẫm. Ông Vinh lẫn Kim Thoa cũng thế. Cả hai đã không dự trù đến tình huống bất ngờ này.

– Đúng vậy - thở ra một hơi dài, bà bùi ngùi thú nhận - Vì lòng tham, vì muốn cướp cả gia tài ta đã sai người bắt cóc anh Hai. Dượng hiện trường giả tạo cảnh anh Hai mất tích.

– Sao cô làm như vậy? Cô có biết mình đã làm cho Minh Đăng đau khổ thế nào không? Cô thật là người tàn nhẫn, chẳng có chút lương tâm - Cơn giận bùng lên, Mẫn Nghi mắng như tát nước vào mặt bà Ngân - Tôi thật không ngờ, thế gian này lại tồn tại một người đàn bà độc ác như cô vậy.

– Cháu nói đúng - bà cúi thấp đầu cam chịu - Cháu hãy mắng nữa đi, ta đáng bị như thế lắm.

– Mẫn Nghi cậu đừng nói vậy - nhưng Minh Đăng đã lắc đầu - Có trách, có giận bao nhiêu thì chuyện cũng xảy ra rồi, có thay đổi được gì đâu. Cô ạ, đừng buồn nữa. Hãy cho cháu gặp ba. Đến bây giờ ông vẫn chưa biết cháu là con ...

– Ta không thể làm điều này được. Ngã bật ra ghế, bà nói như kẻ sắp đứt hơi.

Đến lượt ông Vinh nổi nóng.

– Sao không được? Lẽ nào ... đến tận bây giờ em vẫn còn thù hận, ganh ghét?

– Em không thù hận, cũng không ganh ghét. Chỉ tại ... - nói đến đây bà bật khóc. Mọi người đổ dồn lại bên bà hồi hộp.

– Chỉ tại sao? Mẹ nói đi - Kim Thành nôn nóng.

Bà Ngân nói luôn một hơi dài.

– Chỉ tại ... tôi không biết ... hiện giờ anh Hai ở đâu cả. Tôi đã tìm ảnh khắp nói rồi.

– Cô nói vậy là sao? Chính cô bắt cóc bác Thành, sao lại bảo mình không biết ông ở nơi nào chứ? - Diệp Bản cau đôi mày nén giận.

Bà Ngân vuốt mặt:

– Vì lần ấy sợ mọi người tìm ra tông tích của Kim Thành, tôi đã bảo gã đàn ông đưa anh Hai đi thật xa, rồi bỏ mặc anh ở đó.

– Trời ơi. Sao cô làm thế? Ba cháu đang mất trí cơ mà? Ông có biết mình là ai đâu?

Minh Đăng nghe tâm trí rụng rời. Bà Ngân lại nói:

– Một phút giận mất khôn, tôi đã làm điều của loài cầm thù. Hai ngày sau, tôi đã giết mình hối hận, vội cho gã đàn em đến Cần Thơ tìm anh Hai.

Nhưngvô ích. Kim Thành như vụt biến khỏi cuộc đời.

– Trời ơi vậy là cơ hội cuối cùng gặp cha cũng không được nữa ư? - Té ngồi luôn xuống ghế, Minh Đăng bưng mặt khóc. Tất cả cũng tại cô thôi. Ai bảo cô cố chấp, ai bảo cô lảm chuyện đặt điều. Để bây giờ ... có lẽ ... đây là hình phạt trời dành đây dọa đứa con bất hiếu này ...

– Minh Đăng nín đi em ... - không tìm được từ an ủi. Tử Khiêm đang ôm cô vào lòng dỗ dành như đứa bé.

Mẫn Nghi rít chặt răng:

– Bây giờ thì ba vừa lòng rồi chứ? Đồ tiểu nhân, bỉ ổi ... Bác Thành mà có chuyện gì ... Minh Đăng nhất định không tha thứ cho bà.

– Và tôi ... tôi cũng không tha thứ cho mình đâu. - Nói xong bà vụt đứng lên, chụp con dao gọt trái cây ai để sẵn trên bàn, đâm mạnh xuống ngực mình. May mà Kim Thoa kịp đưa tay ra đỡ.

– Đừng mẹ.

– Kim Thoa.

Ông Vinh cũng chụp lấy tay con nhưng không kịp. Con dao đã chạy một đường dài trên bắp tay trắng của Kim Thoa. Máu tuôn ra. Cùng lúc cánh cửa bên ngoài bật mở.

Ôi, như có cơn gió lạnh áp vào, tất cả mọi người đồng đứng bật lên khỏi ghế sững sờ, chết lặng. Thật hay ảo ảnh? Mà hoang đường như chuyện liêu trai vậy? Rõ ràng trước mắt mọi người, ông Thành đang đứng đó.

Đĩnh đạc, oai nghiêm trong b veston màu xám. Sắc mặt hồng hào tươi tỉnh như thể ông chưa gặp chuyện gì. Như thể ông vẫn đang là tổng giám đốc công ty. Đầy quyền năng và sang trọng.

– Làm gì như hóa đá thế này? Chưa đầy hai tháng mà mọi người đã quên tôi mất rồi sao? Mẫn Nghi ... con gái cưng, ba có quà cho con đây ... -

Thấy mọi người cứ lặng người ra, ông cất giọng oang oang, thoải mái ...

– Ôi ba ... đúng là ba thật rồi - Quá vui mừng, sung sướng, Mẫn Nghi quên mất vở kịch đã hạ màn, cô chạy ào ra ôm chầm lấy ông nước nở.

– Mẫn Nghi .. sao cháu lại có thể là con ông ấy chứ?

Giọng một người đàn bà lạ chợt vang làm mọi người phải giật mình nhìn lại. Thì ra, ông Thành không về một mình. Cạnh bên ông ... còn một người đàn bà nữa ...

– Mẹ

Đến lượt Minh Đăng rồi mọi người chạy ào ra, ôm chầm lấy bà nước nở.

– Minh Nhi! - Không hẹn mà cả ông Vinh và bà Ngân cùng kêu lên một lượt. Rồi cùng cúi thấp đầu bên lển. Sợ hãi như thể ti tù trước viên chánh án.

– Sao lại không thể chứ? - giọng ông Thành nghe khô hài, thích thú - Bây giờ thì ... em tin món quà anh tặng cho em là bất ngờ, thú vị chưa? Chẳng

cần em cho phép, Mẫn Nghi nó cũng nhận anh là ba của nó rồi ...

– Anh nói ... Mẫn Nghi nó là ... con của chúng ta ư? - Đôi mắt bà mở tròn vo lạ lẫm.

– Chứ hổng lẽ ... nó là con của anh với người ta? Mẫn Nghi ... đến chào mẹ đi con. Đừng sợ, bây giờ ba mẹ đã huề nhau. Mẹ không mắng con đâu. Mà ... có mắng cũng chẳng sao, ba sẽ bình ...

– Dạ ...

Gãi tóc, Mẫn Nghi đưa mắt ngó Minh Đăng cầu cứu. Ông Thành ... vẫn chưa biết vở kịch đã hạ màn ...

– Ủ ...

Minh Đăng cũng đưa tay gỡ tóc ... gặp mẹ ... tự nhiên cô nhụt chí, hết dám nhận cha. Vuốt mặt cũng nể mũi. Bà đã có lời cảnh cáo, sao cô dám ...

– Mẫn Nghi chỉ là con người hàng xóm của em thôi. Thật là kỳ quặc, sao anh lại lầm nó là con được chứ? - Đôi mày đang chau lại chợt giãn ra, bà Minh cười chợt hiểu - À phải rồi, chắc lúc ở nhà anh trộm xem album nhìn thấy hình Mẫn Nghi rồi lầm lẫn. Thôi, chẳng chọc anh làm gì, Minh Đăng ... chào ba đi con.

– Dạ - được lời như cởi tắc lòng, Minh Đăng nhảy phóc đến bên ông mừng rỡ - Con chào ba ...

– Chuyện này ... - ngơ ngác ... ông Thành lùi về sau một bước.

Minh Đăng nắm tay ông, xúc động:

– Tất cả là tại con ...

– Và cũng tại con nữa ...- Mẫn Nghi nhanh nhẩu cướp lời - chuyện là ...

– Chuyện là ...

Minh Đăng không cho bạn nói trọn câu ... Cả hai cứ cướp lời nhau kể lại từ đầu câu chuyện. Lâu lâu Tử Khiêm lại chen vào một chút cho câu chuyện

thêm sinh động. Để ông và bà Minh cứ ngẩn người ra, tròn đôi mắt.

Không biết giận hay thương, cười hay khóc nữa.

– Con xin lỗi ba - Kể xong câu chuyện Minh Đăng gục đầu xuống vai ông thốn thức - Con thật cố chấp, trẻ con. Để rồi phải hối hận nhiều. Con cứ tưởng trọn kiếp này ... không còn gặp lại ba để nói lời xin lỗi nữa.

– Ngay từ đầu, ta đã có linh cảm - vuốt tóc cô, ông cất giọng trầm trầm - Minh Đăng, ba không trách con đâu. Mà ngược lại, ba càng hiểu, càng thương con nhiều hơn nữa.

– Vậy là con ra rìa rồi phải không?

Giọng Mẫn Nghi tủi tủi. Ông vi kéo cô vào lòng.

– Không có. Cả hai ... ta thương hết cả hai. Đồng ý chứ?

– Đồng ý.

Hai bàn tay đập chát vào nhau trong nụ cười rạng rỡ của mọi người.

– Nhưng con vẫn còn thắc mắc - Lặng yên nãy giờ Tử Khiêm xé áo băng tạt vết thương, Kim Thoa chột lên tiếng hỏi - Hai tháng nay bác đi đâu, để mẹ con tìm hoài không thấy vậy? Còn nữa, bác gặp lại bác gái bao giờ mà hai người coi tình tứ quá? Đồng ý cho bác nhận Minh Đăng, có phải hai người đã ... nối lại tình xưa?

Hài lòng với câu hỏi của Kim Thoa, Tử Khiêm nắm mũi cô lắc nhẹ:

– Em đúng là cô bé thông minh. Biết nếu ra những câu hỏi kíp lúc, kíp thời ...

– À đúng rồi quên mất - Minh Đăng cũng ngược lên - Chuyện thế nào? Ba kể đi ... ba dùng cách nào chinh phục mẹ? Chắc là khổ công ghê gớm lắm.

– Ừ đúng là khổ công ghê gớm lắm - gật đầu, mắt long lanh niềm hạnh phúc, ông quay nhìn bà Minh triu mến - Vất vả trăm bề nữa. Không tin, con cứ hỏi mẹ thử xem.

– Mẹ à, bà làm cách nào mẹ mới nguôi giận vậy? Kể cho con và mọi người

cùng nghe đi - Minh Đăng lại quay sang bà vùi vùi - có phải ba đã tặng mẹ, một trăm tám chục bó hồng không?

Đôi má ửng một màu hồng hạnh phúc. Bà Minh cười không nói. Mà biết nói thế nào đây? Liệu mọi người có như bà tin vào duyên số?

Mà duyên số thật. Nhớ hôm đó, bà đang đi chợ, chợt nghe bên tai dấy lên tiếng ồn ào. Quay lại, bà nhìn thấy một lão già lem luốc ngồi ăn vỏ chuối. Động từ tâm, bà tội nghiệp bước lại gần, toan cho ông ta gói xôi mình mới mua thì ... bỗng máu trong người bà như đông lại.

Kim Thành ư? Đưa tay dụi mắt bà tự cười mình lắm cảm. Nhìn gà hóa cuốc. Là tổng giám đốc của một công ty lớn, ông làm sao có thể bệ rạc ngồi đây chứ? Nhưng ... bước chân đi, lòng bà cứ bất an, ray rứt. Để chắc ăn, bà quay trở lại giữa đám đông, bà như không biết thẹn vạch lưng áo ông lên.

Trời ơi, đúng là Kim Thành thật rồi, cái mặt ruồi son giữa lưng này bà không thể nào lấm được. Ngày xưa, mỗi lúc yêu, bàn tay bà thường mân mê nó ...

– Kim Thành ông có nhận ra tôi không?

Đến trước mặt ông, bà gọi nhưng .. ông chẳng có chút phản ứng nào. Cứ ngây ngô nói như đứa trẻ. một người đứng gần bên bảo với bà: ổng bị tâm thần, chẳng biết gì đâu?

Tâm thần ư? Ông làm sao mà nên nỗi? Đứng nhìn ông một lúc, bà nghe tim đau nhói. Không nỡ bỏ mặc ông, bà đành đưa ông về nhà mình ở tạm. Đêm đó không ngủ được, cánh tay đặt ngang trán suy tư, bà nghĩ nhiều về hành động của mình. Sao lại ti nghiệp ông? Chẳng phải bà từng hứa với lòng sẽ oán thù, sẽ không bao giờ tha thứ rồi ư?

Bà đã cấm Minh Đăng nhìn cha, nhưng không cấm được trái tim mình. Để khi nhìn ông lạnh, co ro trong manh áo mỏng, bà phải đi lấy chăn đắp cho

ông.

Sáng ra, nhìn ông ăn ... thái độ quen thuộc và gương mặt ông cứ gợi bà nhớ về bao kỷ niệm. Một cái gì làm tâm tư bà xốn xang, lay động. Bà không nỡ đưa ông đến công an như dự định. Để bà phải hẹn lần, hẹn lựa, hết ngày này sang ngày khác và bà chợt hiểu ra rằng: Mình vẫn yêu ông, vẫn yêu ông nhiều lắm.

Ông mất trí, ông ngẩn ngơ, không nhận ra bà cũng chẳng biết mình là ai, nên chăm sóc ông bà không phải ngại ngùng, dè dặt. Ngày ngày, nghe ông lẩm bẩm những điều mơ hồ trong tiềm thức của mình, bà có cảm giác mình đang được thời gian đưa ngược dòng quá khứ. Trái tim bà thổn thức trong nỗi đau, lẫn niềm hạnh phúc tuyệt vời ...

Bà không ngờ, mình cùng những kỷ vật thân thương đã là liều thuốc tuyệt vời giúp ông dần hồi phục. một buổi sáng bừng tỏ cháo bước vào, nghe ông gọi tên mình, bà đã thảng thốt đánh rơi cái tô xuống đất vỡ tan rồi hốt hoảng chạy đi.

– Minh Nhi - ông đã đuổi kịp bà nơi ngạch cửa. Ôm chặt lấy bà, ông thổn thức - Sao em lại chạy đi? Em không mừng khi anh hết bệnh ư?

Ông hết bệnh rồi ư? Kỳ lạ chưa, bà chẳng mừng một chút nào. Mà ngược lại, bà càng thấy hụt hẫng. Vậy là ... những ngày êm đẹp sẽ không còn nữa. Trí nhớ được phục hồi, ông sẽ lạnh lùng, tàn nhẫn. Sẽ bỏ bà đi trở về thế giới của mình ... để bà phải một lần đau khổ? Không không thể để ông coi thường được.

– Tại sao tôi phải mừng? - Đẩy ông ra khỏi người mình, bà cất giọng lạnh lùng - ông bệnh hay hết thì can hệ gì tôi chứ?

– Minh Nhi - ông nhìn bà tha thiết - Em đừng dối lòng, gạt anh làm gì. Anh biết em vẫn còn tình cảm với anh. Không thì ... hai tháng qua ... em đâu đối xử tốt với anh như vậy.

Ôi nhớ lại những gì mình đã làm với ông trong hai tháng trời gần gũi. Bà nghe then chín người. Quay mặt đi nơi khác, tránh không cho ông thấy đôi má mình ửng hồng xấu hổ. Bà gắt, giọng lạc hẳn đi:

- Đừng vọng tưởng, đó chẳng qua là tôi thương hại anh thôi.
- Dù chỉ là thương hại thì anh cũng mang ơn em làm - ông lại nắm tay bà, tha thiết - Minh Nhi, em là ân nhân cứu mạng anh. Ơn nghĩa đó ... anh thật không biết lấy gì đền đáp.
- Không cần anh phải đền đáp đâu - Bà giật tay mình lại, tâm tư rung động, nhưng bà cố cứng lòng - Bình phục rồi, anh hãy đi đi, đừng làm phiền tôi nữa. Nói xong, bà bước hẳn vào nhà, sập nhanh cánh cửa.
- Minh Nhi - ông đập cửa ầm ầm - Mở cửa ra, nghe anh nói ... không thì ... anh sẽ đứng ở đây mãi đấy.
- Tùy anh thôi - Minh Nhi đáp dửng dưng. Nhưng lòng bà không thể dửng dưng khi nhìn ông đứng lặng yên bất động, ba ngày liền không ăn không ngủ. Cuối cùng thì ... trái tim bà cũng mở ra theo cánh cửa.

Những nụ hôn mặn nồng, cùng những giọt nước mắt chân thành, ông đã làm bà nguôi cơn giận. Trong vòng tay nhau ân ái tràn đầy. Cả hai đã thật sự cảm thông và tha thứ cho nhau. Tự nhủ từ nay sẽ đi cạnh bên nhau cho đến hết cuộc đời.

- Và ... có lẽ chúng ta chưa vội trở về đâu khi chưa hưởng hết tuần trăng mật.

Cười tươi ông tiếp theo khi bà vừa xong câu chuyện:

- Nếu như ta không tình cờ đọc thấy trên báo mẫu tin công ty Kim Thành bầu chủ tịch hi đồng mới. cuộc chạy đua vũ trang giữa cô và cháu. Chà ... chà ... tựa đề nghe thật hấp dẫn, ly kỳ ... Nên ta với bà ấy mới vội về xem cho biết.
- Bác Hai à, vậy là bác đã lạc hậu với tình hình thực tế rồi - Thấy mặt mẹ

tái đi sau câu nói của ông Thành, Kim Thoa vì lên tiếng cứu bồ - Mẹ cháu biết lỗi, đã rút tên khỏi danh sách ứng cử viên. Đâu còn tranh giành để bác có cơ hội xem nữa chứ?

– Thật ư? - ông quay lại nhìn bà Ngân như dò hỏi.

Nhẹ gật đầu, bà cất giọng rưng rưng:

– Anh Hai ... em xin lỗi ... - rồi bà lại ngang lên bước lại gần Minh Nhi nhẹ giọng - chị Hai ... em thật hồ đồ,.. cứ xử như loài cầm thú ... xin chị vì anh Hai mà bỏ qua cho em

– Cô không phải khó xử đâu. Chúng ta là người một nhà mà - Đưa tay nựng khẽ mặt bà Ngân, bà Minh cười đ lượng - Quá khứ đã lui xa, đừng bận lòng ray rứt. Hãy hướng đến tương lai, mọi điều tốt đẹp đang chờ ta phía trước.

– Ôi chị thật là nhân hậu. Em biết ơn chị lắm - Ngã vào lòng Minh Nhi bà Ngân khóc như mưa trong nụ cười rạng rỡ của mọi người.

Chả biết bà Ngân khóc vì lẽ gì, cũng có thể bà đã sám hối. Mọi người nhìn thấy Tử Khiêm đã nắm chặt tay Minh Đăng, Diệp Bân thì đứng sát bên Mẫn Nghi. Ông bà Kim Thành như còn ngợp trong hạnh phúc ... hơn bọn trẻ.

Hết

Nguồn: vietlove

Được bạn: một sách đưa lên

vào ngày: 3 tháng 9 năm 2004